

Tình Thiêu

Contents

Tình Thiêu	1
1. Chương 1: Mở Đầu	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	27
9. Chương 9	32
10. Chương 10	37
11. Chương 11	41
12. Chương 12	45
13. Chương 13	49
14. Chương 14	55
15. Chương 15	62
16. Chương 16	66
17. Chương 17	72
18. Chương 18	76
19. Chương 19	81
20. Chương 20	84
21. Chương 21	89

Tình Thiêu

Giới thiệu

Thể loại: ABO, tương lai, đoản văn, niên hạ, ngọt Tình trạng bản gốc: hoàn 21 chương Editor: Mầm Một câu chuyện ngắn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-thieu>

1. Chương 1: Mở Đầu

Phần đệm:

Dương Lực ký tên xong, có chút sốt sắng trả hợp đồng lại cho Trần nữ sĩ. Đối phương lơ đãng ngẩng đầu liếc nhìn anh một cái từ dưới gọng kính dài nhỏ.

Cái nhìn tràn ngập phong cách beta.

“Kinh nghiệm hành chính 8 năm, đây thật là một con số không tệ.” Trần nữ sĩ lật vài tờ, cô lộ ra nụ cười, “Có thể cho tôi xem vòng pheromone* của cậu không?”

*Pheromone: chỗ này là “tin tức tố” mà các bạn hay gặp trong các truyện ABO, nhưng trong tiếng Việt không có gọi nó như thế, mà gọi nó bằng thuật ngữ “pheromone”, chỉ các tín hiệu hóa học tiết ra ngoài cơ thể giữa các cá thể cùng loài. Vậy nên bạn nào hay đọc truyện ABO đừng thấy lạ vì mình dùng chữ này nhé.

Từ năm 3057 sau công nguyên, Liên hiệp quốc toàn cầu đã đặt ra quy định bảo vệ là “vòng pheromone”, ngoại trừ beta, alpha và omega đều phải phân phối vòng tay pheromone, khi sắp bước vào thời kỳ động dục vòng tay sẽ tự động báo cảnh sát, “doctor” tư nhân sẽ thực thi kế hoạch định vị xử lý.

Trên căn bản tác dụng của vòng tay chỉ là để bảo vệ và khống chế trường hợp AO động dục ở nơi công cộng, mà sau khi AO kết hợp, vòng tay sẽ có chỗ dùng khác.

Trần nữ sĩ nhìn nhãn mác màu xanh lục trên vòng tay của Dương Lực: “Xem ra bây giờ cậu còn là độc thân?”

“Đúng thế.” Dương Lực gật đầu, anh là nam thanh niên trưởng thành, có màu da chocolate đẹp đẽ, tràn đầy hormone anh tuấn, nếu không phải vì mang vòng tay “omega”, sẽ không có ai cảm thấy ở trên giường anh là người ở dưới.

Trần nữ sĩ nhún mày, cô đứng lên, quyết định giới thiệu công việc cho anh quản gia mới này.

Đây là một mảnh đất ở vùng ngoại thành đế đô, nói chuẩn xác hơn, là khu biệt thự tư nhân, bởi vì Dương Lực sắp đến thời gian động dục đặc thù, cho nên “doctor” tư nhân của anh kiến nghị, nên rời khỏi hoàn cảnh công tác người xe tấp nập trước đó, đổi một nơi đơn giản yên tĩnh hơn chút, vững vàng vượt qua thời kỳ động dục mạnh nhất năm 30 tuổi.

Thật ra Dương Lực cũng không cảm thấy “thời gian động dục đặc thù” có gì đặc biệt, thế nhưng lực chấp hành của “doctor” tư nhân mạnh hơn nhân loại rất nhiều. Hơn nữa anh có tám năm kinh nghiệm quản gia hành chính ưu tú, lý lịch mới vừa đưa đi, đã có HR của đối phương tới liên lạc ngay.

Trần nữ sĩ rất rõ tình huống của anh: “Còn ba tháng nữa chính là ‘thời gian động dục đặc thù’ của cậu phải không?”

Dương Lực gật đầu: “Đúng, cho nên tôi mới cần công việc này.”

Trần nữ sĩ nở nụ cười: “Sự lựa chọn của cậu rất sáng suốt, bên này rời xa nội thành, hoàn cảnh yên tĩnh, trong trang viên còn có phòng cách ly chuyên dụng, trước khi động dục cậu cứ xin nghỉ, có thể an an ổn ổn vượt qua ở phòng cách ly.”

Dương Lực có chút nóng mặt, khác với bề ngoài, tính cách của anh có thể nói là thuần lương thành thật, luôn luôn dùng công tác nghiêm cẩn để tự hạn chế bản thân, lần này đổi nghề lại là vì lý do “hưởng thụ đãi ngộ thời gian động dục đặc thù tốt hơn”, có thể nói là khá tùy tiện.

Dù cho Trần nữ sĩ biểu hiện ra thái độ khoan dung “cậu nên nhận được”, nhưng Dương Lực vẫn cảm thấy rất ngượng ngùng.

“Tôi sẽ cố gắng làm việc.” Dương Lực hơi khom lưng.

Thân hình anh vô cùng mạnh mẽ, lưng thẳng tắp, vai rộng chân dài, có thể nhìn ra anh chuẩn bị rất tỉ mỉ, ngay cả âu phục mặc tới đây cũng là đồ mới, phần eo siết ra đường nét đẹp đẽ làm người ta mơ màng.

Nhìn ra được, Trần nữ sĩ tương đối thoả mãn.

“Hoa tiên sinh.” Trần nữ sĩ đột nhiên dừng một chút, dường như cô đang suy nghĩ nên tự thuật thế nào, “Cậu có thể gọi hẳn là Hoa tiên sinh, hoặc là Hoa lão gia.”

Tuy nhất thời Dương Lực không phân chia ra được sự khác biệt giữa hai cái xưng hô này, nhưng tố chất nghề nghiệp vẫn khiến anh nhanh chóng đáp ứng: “Được.”

Trần nữ sĩ quay đầu liếc mắt nhìn anh: “Tính cách của cậu thật là vô cùng nghe lời.”

Dương Lực lắc đầu, vẻ mặt anh nghiêm túc: “Chủ nhân là nguyên tắc cao nhất, từ trước đến giờ tôi luôn tuân thủ nghiêm ngặt.”

“Oa.” Trần nữ sĩ sợ hãi than nhẹ, cô lại nhìn Dương Lực vài lần, ra hiệu đối phương theo mình lên lầu, “Thường một tháng Hoa tiên sinh trở về một lần, vấn đề của hắc...”

Trần nữ sĩ dừng bước lại, phía sau cô là bố cục toàn bộ phòng ốc lầu hai.

Đây là một tầng lầu vô cùng khác với tất cả những căn biệt thự khác, đại khái có thể chia làm năm phòng, phòng vận động, phòng sinh hoạt, phòng ngủ, phòng sách và phòng vệ sinh, mà khác biệt ở chỗ, giữa chúng dường như không có ngăn cách gì, có vẻ trống trải lại cô tịch, ưu điểm duy nhất đại khái chính là phía đông tây là cửa sổ sát đất, giờ đang giữa trưa, ánh nắng tùy ý rải đầy đất.

“Vấn đề của hắc chắc trước đó cậu cũng biết rồi.” Biểu cảm của Trần nữ sĩ đột nhiên nghiêm túc lên.

Dương Lực gật đầu: “Đúng thế.”

Trần nữ sĩ thở nhẹ một hơi: “Cho nên, nếu như không muốn chết, tất cả mọi thứ nơi này, vị trí đều không thể có chút nào thay đổi.” Cô lạnh lùng, lại cường điệu một lần, “Bất luận là thứ gì, bao gồm cả một cọng lông.”

Dương Lực: “...”

Hành nghề tám năm qua, Dương Lực cũng không phải chưa từng tiếp xúc quần thể khách hàng đặc thù, dù anh là omega nhưng vẫn cung cấp phục vụ cho khách hàng alpha, hơn nữa không chỉ một.

Hiện nay, nếu không phải là thời kỳ động dục thì pheromone đã không còn dễ dàng ảnh hưởng lẫn nhau nữa, dù sao thì khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, đeo theo vòng tay là có thể ứng phó với tình huống nhiều pheromone bình thường, hơn nữa nếu khách hàng đã ký kết quan hệ “vĩnh hằng”, thì việc ảnh hưởng pheromone giữa hai OA xa lạ căn bản không đáng nhắc tới.

Cho nên sau khi nhận được công việc này, Dương Lực cũng không suy nghĩ nhiều.

Điều thứ nhất trong số những hạng mục cần chú ý, Hoa tiên sinh hoặc Hoa lão gia, là một người mù.

Cũng không biết có phải bởi vì ghen ảnh hưởng hay không, mấy alpha hàng đầu trên thế giới hiện giờ hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có chút tàn tật thân thể —— đương nhiên cái gọi là “hàng đầu” cũng chỉ là siêu năng lực “áp chế” như thần linh mà người ngoài đồn đãi, chứ Dương Lực chưa từng gặp, cũng không tin lắm.

Chỉ có điều Trần nữ sĩ thân là beta hiển nhiên càng sốt sắng hơn cả anh.

“Tôi không phải đang nói đùa.” Trần nữ sĩ nhìn thẳng Dương Lực, ánh mắt rất nghiêm khắc, “Trước cậu, tôi đã cho nghỉ khoảng 199 quản gia hành chính ưu tú, đương nhiên, tôi biết quản gia hành chính ưu tú trên toàn cầu gộp lại chỉ có khoảng 200 người thôi.”

“...” Tuy nói như vậy với khách hàng không quá lễ phép, nhưng dựa theo con số này để xem, Dương Lực cảm thấy người cần phải căng thẳng chính là Hoa tiên sinh đó... nhỉ?

Trần nữ sĩ cũng không để ý anh suy nghĩ gì: “Ồ đây, cậu phải dừng đừng nói đừng nhìn.” Cô chỉ chỉ xung quanh, “Đừng đụng tới những đồ nội thất này, đừng đụng đến đồ riêng tư của hắc, đừng đụng tới mèo của hắc.” Nói tới đây, Trần nữ sĩ vỗ tay cái đập, “Mèo của hắc cũng đáng sợ như hắc vậy, chắc cậu cũng không đến gần được.”

Dương Lực: “Vậy cho mèo ăn...”

Trần nữ sĩ: “Mỗi sáng sớm sẽ có thịt bò sống vận chuyển bằng đường hàng không đến, cậu mang đến hậu hoa viên, con mèo kia sẽ ra ăn.”

Dương Lực có một loại dự cảm không tốt lắm...

“Đừng chủ động nói chuyện với hắc.” Trần nữ sĩ ra hiệu cho anh xuống lầu, “Chú ý những từ là cấm ngữ: cẩn thận, coi chừng, để tôi giúp, NO, không được nói.”

Dương Lực ngoan ngoãn nhớ kỹ.

Trần nữ sĩ nói đến một nửa, dường như hơi ảo não: “Tôi không có mang từ điển cảm ngữ của hần theo, lần sau nhớ nhắc tôi mang cho cậu.”

Dương Lực: “...”

Trần nữ sĩ: “Cuối cùng đừng nhìn chăm chăm mắt và mặt hần, lúc nói chuyện với hần nhớ cúi đầu, hiểu chưa?”

“Nhưng mà...” Dương Lực có chút do dự nói, “Không phải chủ nhân không nhìn thấy sao?”

Dường như Trần nữ sĩ đã sớm đoán được anh sẽ hỏi như vậy, vẻ mặt cô sâu xa, vươn ngón tay nhẹ nhàng chỉ chỉ Dương Lực: “Đó là cậu tự cho vậy thôi.”

“Quả thật hần không thấy gì cả.” Trần nữ sĩ cười quỷ dị, “Nhưng không có nghĩa là, hần không biết.”

2. Chương 2

Bất kỳ nhân loại bình thường nào khi nhìn thấy mãnh thú ăn thịt cỡ lớn cũng không thể giữ vững sự bình tĩnh, Dương Lực đương nhiên cũng không ngoại lệ, anh theo bản năng ngửa ra phía sau, trong tay còn cầm dao, vết máu trên đó đều là mới mẻ, may mà cũng không có thất lễ rít gào thành tiếng.

Con mèo lớn màu trắng đẹp đẽ kia dường như cũng không ngại Dương Lực hướng mũi dao về phía mình, nhìn ra được nó đã nằm úp sấp rất lâu, lúc đứng lên chậm rãi duỗi eo trước.

Đùi dê trong khay được xẻ chính tề để, đầu tiên là mèo lớn ngửi mấy cái bên rìa khay, sau đó duỗi móng vuốt ra nhẹ nhàng đùa bỡn.

Dương Lực ngừng thở, thử chậm rãi lùi lại mấy bước.

Trong cổ họng báo sư tử phát ra âm tiết khô khè, há mồm cắn xuống miếng thịt dê đầu tiên.

Cách xa một chút hần là an toàn hơn... Dương Lực nghĩ như thế, nhưng anh cũng không lui lại càng nhiều, lực chú ý của mèo lớn dường như đều ở trên đùi dê, tốc độ ăn rất nhanh, có thể nói là quét một phát sạch sành sanh, không bao lâu cái khay đã trống rỗng.

Sau khi ăn xong mèo lớn thoả mãn liếm móng vuốt, thậm chí Dương Lực còn có thể nhìn thấy trên chòm râu nó dính một ít vết máu, dường như đối phương cũng không có ý lập tức muốn đi.

Dương Lực có chút không xác định là mình có cần thu dọn khay rời đi hay không.

Báo sư tử rốt cuộc liếm móng vuốt xong xuôi, cúi đầu ngửi gì đó trên bãi cỏ, Dương Lực chú ý là dường như nó cảm thấy rất hứng thú với cái lục lạc màu vàng kia, sau khi gảy gảy mấy lần, ngậm vào trong miệng, nhưng hình như cũng không phải muốn chơi đùa.

Sư tử ngậm lục lạc đến trước mặt Dương Lực, phát ra vài tiếng gầm nhẹ không rõ ý tứ, Dương Lực không dám nhúc nhích, theo bản năng đáp ứng: “Được.”

... Còn cái gì “được “, chính anh cũng không biết.

Nhưng đối phương nhìn như rất hài lòng, cuối cùng vẫy đuôi ung dung dạo bước rời đi.

Trở lại khu biệt thự rất lâu Dương Lực vẫn chưa hoàn hồn lại, áo sơ mi của anh bởi vì căng thẳng mà ướt đầm, dính nhơm nhớp dán trên lưng, trước hết đến nhà bếp giao lại dụng cụ, đầu bếp và bảo mẫu đều mang vẻ mặt đồng cảm nhìn anh quản gia trẻ tuổi anh tuần này, Dương Lực cũng không thừa sức để kể lại cho họ, để buổi chiều có thể giữ vững trạng thái tiếp tục làm việc, anh phải mau chóng trở về phòng điều chỉnh.

Kết quả trời không chiều lòng người, Trần nữ sĩ đã ở trên hành lang chờ anh, nhìn thấy anh liền rất lo lắng đi tới.

“Cậu tới gần con mèo kia à?” Biểu cảm của Trần nữ sĩ nghiêm túc, giọng điệu không có chút nào thoải mái, “Cậu đã làm gì?”

Dương Lực lên tinh thần nói: “Tôi không biết đó là một con báo sư tử... Tuy rằng chúng nó xác thực đều thuộc họ mèo...”

Trần nữ sĩ thở dài: “Không, lúc thường nó không như vậy, mấy quản gia trước đây đừng nói kêu nó chờ ở bên cạnh để xé đùi dê, thường thì vừa thả khay xuống là thịt đã hết sạch rồi.”

Dương Lực: “...”

Trần nữ sĩ liếc mắt nhìn anh: “Nó là một con robot thú cưng, mặc dù có tập tính sinh vật, nhưng nó không công kích nhân loại.”

Robot thú cưng là loại thú cưng có IQ cao đứng đầu hiện nay, có lời đồn robot thú cưng tiên tiến nhất tương tự như camera biết đi của chủ nhân, khoa trương đến nỗi có thể ngũ giác tương thông.

“Tôi chỉ giúp nó xé đùi dê thôi.” Dương Lực nhớ lại mỗi một chi tiết nhỏ, xác định chưa từng phạm sai lầm, “Nhìn qua... hẳn là nó coi như thoả mãn?”

Trần nữ sĩ tức giận nói: “Đúng, nó quả thật rất thoả mãn.” Cô đưa tay ra, “Đưa lục lạc cho tôi.”

“?” Dương Lực không rõ vì sao, đưa lục lạc ra.

Chỉ thấy Trần nữ sĩ móc ra một sợi vòng cổ da màu đen, treo lục lạc lên.

“Sau này cậu đeo cái này đi cho nó ăn.” Trần nữ sĩ đưa vòng cổ cho anh, “Nếu như không muốn trở thành người đầu tiên bị cắn đứt cổ, nhất định phải đeo.”

Dương Lực há hốc miệng, anh hiển nhiên không thể tin được: “Đây là... yêu cầu của nó sao?”

“Không sai.” Ánh mắt chăm chú của Trần nữ sĩ rơi vào trên mặt đối phương, cô nói rất là sâu xa, “Chính là hần yêu cầu.” (*“nó” và “hần” đều đọc là “tā”*)

Cái vòng lục lạc da này, nếu như vẫn luôn đeo, chung quy sẽ cảm thấy có chút xấu hổ, Dương Lực hành nghề nhiều năm như vậy rồi, cũng không phải chưa từng gặp khách hàng có ham mê đặc thù, nhưng lúc đối mặt thân phận quản gia của anh cũng sẽ không ai chia sẻ ham mê hoặc là bỏ qua phép tắc. Dù sao thì hiện tại tỉ lệ AO coi như cân bằng, động dục cũng có thuốc khống chế rất tốt, không đáng vì dục vọng cá nhân mà đi làm chuyện đắc tội người ta.

Nhưng những việc này, chỉ ở phạm trù nhân loại.

Yêu cầu của robot thú cưng... hình như còn thật sự không biết nên từ chối thế nào cho tốt?

Sáng sớm dậy vẫn cứ là quét tước vệ sinh, kiểm tra nguyên liệu nấu ăn, người đưa thịt y theo ước định đưa thịt bò sống đến, Dương Lực kiểm tra xong xác định không có vấn đề gì.

Đầu bếp rất thức thời đưa dao lên.

Dương Lực cười khỏ một cái, vẫn nói cảm ơn.

Cởi áo đuôi nhọn, đổi quần yếm và ủng da, trước khi tiến vào hoa viên, Dương Lực do dự nửa ngày, rút cuộc vẫn đeo cái vòng lục lạc kia lên.

Chất da mềm mại dán vào đường nét cần cổ, ngay cả cường độ nhảy lên của động mạch đường như cũng trở nên mãnh liệt.

Cũng không có cảm giác khó chịu gì, nhưng lại hơi có chút gò bó và xấu hổ, Dương Lực cứ đi về phía trước một bước, đều có thể nghe thấy tiếng lục lạc lạnh lạnh dễ nghe. Cổ trong sân bởi vì không ai cắt tỉa, mọc rất tươi tốt, ủng da quẹt qua ngọn cỏ vang lên tiếng xẹt xẹt giòn giã.

Con robot thú cưng màu trắng đẹp đẽ kia đã sớm xuất hiện, nằm úp sấp tại chỗ lẳng lặng nhìn anh.

Dương Lực không dám đến quá gần, anh giữ một khoảng cách an toàn, nửa ngời xuống bắt đầu chia cắt

thịt bò, sự kiên trì của robot thú cưng dường như rất tốt, bất luận tốn thời gian bao lâu, mèo lớn đẹp đẽ đều không lộ ra một chút thiếu kiên nhẫn nào.

Dương Lực đẩy thịt bò đã cắt gọn về phía trước một cái.

Robot thú cưng rốt cuộc đứng lên.

Động vật họ mèo cỡ lớn dường như nắm giữ tính cẩn thận bẩm sinh, trước khi dùng cơm luôn ngửi hồi lâu, khi nó bắt đầu ăn uống, Dương Lực không thể không thừa nhận, dù là robot thú cưng thì cũng có thể ăn ra một loại cảm giác tao nhã như nhân loại, đương nhiên về tốc độ thì nhất định là không giống rồi.

Robot thú cưng ăn uống no đủ bắt đầu theo lệ liếm móng vuốt và chải chuốt bộ lông, ngay khi Dương Lực cho rằng buổi cho ăn hôm nay rốt cuộc cũng thuận lợi kết thúc, chuẩn bị thở ra một hơi, con báo sư tử đang đuổi người đột nhiên xoay mình một cái, nhào lên trên người anh.

Dương Lực: “!”

Dù sao thì đó cũng là một con robot thú cưng, trọng lượng của nó không phải là thứ có thể đỡ nổi dưới trạng thái không hề phòng bị, bởi vì quá mức đột ngột, Dương Lực gần như là chặt vật ngã ngồi xuống đất, miệng đối phương mở ra, răng nanh gần trong gang tấc, trong lòng Dương Lực giật mình, theo bản năng nhắm hai mắt lại.

Đau đớn trong dự liệu cũng không có phát sinh, chỉ có một chuỗi dài tiếng lục lạc hơi có chút chói tai vang lên, lục lạc giữa cổ anh bị robot thú cưng ngậm lên miệng, như mèo con chơi bóng, đầu lưỡi tràn đầy xước mang rô đẩy qua đẩy lại chiếc lục lạc.

“...” Thậm chí Dương Lực còn có thể ngửi được trong miệng mèo có chút mùi máu tanh mới mẻ.

Đây thực sự không phải là một hình ảnh lịch sự gì, chàng trai ngũ quan tuần mỹ da dẻ màu chocolate, bị một con báo sư tử màu trắng cường tráng đặt ở dưới thân, như đối xử với món đồ chơi, liếm láp chiếc vòng lục lạc trên cổ chàng trai, tiếng chuông không ngừng vang lên càng làm cho Dương Lực xấu hổ không có cách nào mở mắt.

“Mong là nó đừng để lại quá nhiều nước bọt...” Cuối cùng Dương Lực cũng chỉ có thể vô lực yên lặng khăn cầu như thế.

3. Chương 3

Vòng da giữa cổ ẩm ướt dính dính, dán vào da dẻ cũng không phải hoàn toàn không có cách nào chịu đựng, Dương Lực rửa sạch sẽ vòng cổ, hồi tưởng lại tình cảnh vừa nãy vẫn cứ cảm thấy vô cùng mất mặt. Đường

như đã xây dựng tâm lý hồi lâu, cuối cùng anh mới cẩn thận cắt vòng cổ đi, chỉnh đốn lại quần áo quay về cương vị công tác.

Các đầu bếp nữ ở nhà bếp rất tò mò quá trình cho ăn của anh, vây quanh hỏi đông hỏi tây nửa ngày, Dương Lực lại không thể nói tỉ mỉ rõ ràng, cuối cùng chỉ hàm hàm hồ hồ nói đi cho ăn đi liền hiểu.

Đầu bếp nữ oán giận: “Nếu chúng tôi có thể cho ăn thì đương nhiên đã giành rồi, công việc này không phải ai cũng có thể làm đâu.”

Dương Lực không rõ: “Quản gia trước đây chưa từng làm sao?”

Đầu bếp nữ: “Trước đây đều là chủ nhân tự mình cho ăn, chỉ có khoảng thời gian này mỗi tháng mới để quản gia cho, trước đây nhiều quản gia như vậy đều là cho ăn không tốt mới bị sa thải, anh là người đầu tiên cho ăn thuận lợi vậy đó.”

Dương Lực có chút ngạc nhiên: “Tại sao khoảng thời gian này chủ nhân không ở đây?”

“Ai biết được.” Đầu bếp nữ cười, “Người ta là alpha hàng đầu, có lẽ là có gì đó không tiện chăng?”

Cái gọi là không tiện, đương nhiên chính là chỉ thời kỳ động dục.

Từ sau 25 tuổi, thời kỳ động dục của alpha độc thân dày đặc hơn so với omega, miễn cưỡng so sánh thì, nếu như omega nửa năm mới động dục một lần, vậy alpha chỉ một tháng một lần, lúc này alpha rất có tính công kích và dục vọng tìm bạn đời, thường thì thị trường xem mắt cỡ lớn cũng là nơi tụ tập chủ yếu của alpha sau 25 tuổi, hiện tượng sư nhiều chao ít thường thường khiến các alpha tràn đầy trạng thái nguy hiểm bất mãn.

Mà omega thì sau khi trải qua thời kỳ động dục đặc thù năm 30 tuổi mới chính thức tiến vào trạng thái sức khỏe giới tính trưởng thành chuẩn bị mang thai, cho nên omega sau 30 tuổi so sánh với alpha sau 25 tuổi cứ như mấy tên nhóc vắt mũi chưa sạch thì thực sự là rất mê người.

Dương Lực nhớ lúc trước lật xem tư liệu của ông chủ, Hoa tiên sinh xác thực trẻ hơn mình hai tuổi. Dựa theo đoạn thời gian đặc thù một tháng để tính, mấy ngày nữa, hẳn là Hoa tiên sinh sẽ trở về.

Đúng như dự đoán, buổi chiều lúc Trần nữ sĩ theo thường lệ đến kiểm tra, thông báo với Dương Lực về những việc cần chú ý khi ông chủ trở về.

“Chắc đúng 2 giờ chiều mai hẳn sẽ tới.” Trần nữ sĩ giao một quyển sách vào tay Dương Lực, “Đây là tuyển tập những từ cấm mà mấy ngày trước tôi nói.”

Dương Lực mở ra, phát hiện thật sự ghi chép không ít từ ngữ và câu, chứ không phải là đùa giỡn như lúc

trước anh tướng.

Trần nữ sĩ nhắc nhở lần nữa: “Tốn chút công sức nhớ kỹ đi, đừng gây phiền toái.”

Dương Lực chân thành nói: “Tôi sẽ nhớ kỹ.”

Trần nữ sĩ thở dài: “Đến bây giờ cậu là người biểu hiện tốt nhất, tôi thật sự không muốn mất đi cậu nữa... 200 quân gia ưu tú, nếu cậu đi, tôi lên phi thuyền cũng không tìm được người thứ 201 đâu.”

Dương Lực cũng không biết an ủi đối phương ra sao, chỉ có thể bảo đảm mình sẽ chăm chỉ làm việc.

Trần nữ sĩ: “Hắn không thích đến muộn, đồ đạc phải chuẩn bị từ sớm, sau khi xuống máy bay hắn sẽ tự mình trở về phòng nghỉ ngơi, cậu phải chuẩn bị kỹ càng đồ rửa mặt, mà trước giờ cơm tối cậu phải gọi hắn dậy, trễ nhất trước 6 giờ nhất định phải gọi hắn dậy, bất luận dùng phương pháp gì.”

“?” Dương Lực không hiểu rõ cái gì gọi là “bất luận dùng phương pháp gì”, thấy Trần nữ sĩ cũng không có ý giải thích, anh chỉ có thể kiên trì đồng ý.

Trần nữ sĩ tiếp tục nói: “Lúc ăn cơm, phải chú ý tình hình của hắn bất cứ lúc nào, dù sao thì vấn đề hai mắt vẫn sẽ ảnh hưởng đến sinh hoạt của hắn hoặc nhiều hoặc ít, điểm ấy không thể thất lễ.”

Dương Lực khiêm tốn thỉnh giáo: “Ý là... phải chú ý không để hắn làm đổ đồ ăn sao?”

“Hoa tiên sinh sẽ không làm chuyện không tao nhã như vậy.” Trần nữ sĩ lại vỗ tay cái đập, “Thế nhưng không loại trừ...”

Dương Lực kinh ngạc nhìn tay đối phương chỉ về phía mình.

Trần nữ sĩ: “Không loại trừ cần cậu cho hắn ăn.”

Dương Lực: “...”

Dù Trần nữ sĩ không có thường xuyên năm lần bảy lượt nhắc nhở, nhưng bầu không khí trong cả trang viên vẫn cứ bất tri bất giác sốt sắng lên, Dương Lực vẫn đứng giờ đến nơi cho mèo ăn, nhưng mỗi lần nhìn thấy người trong trang viên càng thêm vội vàng vàng hơn so với ngày thường, trong lòng cũng hơi hơi sợ hãi.

Ngày tháng trôi qua rất nhanh, chờ thật sự đến lúc ấy, Dương Lực lại có một loại trấn định không thèm đêm xía giống như chết sớm chết muộn đều phải chết.

Máy bay tư nhân của Hoa tiên sinh buổi chiều đúng hai giờ đáp xuống bãi đậu máy bay sân sau, Trần nữ sĩ đứng ở vị trí đầu tiên, thực sự là chống đỡ khí lưu và tạp âm mà cũng có thể đứng thẳng tắp, Dương Lực đi theo phía sau cô, khẽ ngẩng đầu, thấy được người đứng ở bên cửa khoang.

Không giống với tất cả người mù mà Dương Lực từng tưởng tượng, quá trình đối phương đi xuống ngay cả gây cũng không cần chống.

Trần nữ sĩ không thể không nhỏ giọng nhắc nhở Dương Lực: “Đừng nhìn chăm chăm.”

Dương Lực nghe lời cúi đầu, qua chốc lát liền không nhìn được lén lút liếc qua vài lần.

Hoa tiên sinh đi cũng không nhanh, tuy rằng bước chân vững vàng, nhưng lại đủ cẩn thận, thoạt nhìn hắc quả thực trẻ tuổi, chiếc mũ phớt màu đen trên đỉnh đầu che đi nửa khuôn mặt, từ góc độ của Dương Lực chỉ có thể nhìn thấy hình dạng cầm của đối phương, để hắc không bỏ qua mình, trước khi đối phương tới gần, Trần nữ sĩ liền đi lên một bước, cung kính nói: “Hoan nghênh trở về, lão gia.”

Hoa tiên sinh dừng bước, hắc hơi nghiêng đầu, dường như đang dựa vào âm thanh để xác định vị trí.

Dương Lực đứng ở phía sau Trần nữ sĩ, nín thở.

“Vị này chính là quản gia mới tới.” Trần nữ sĩ nghiêng người, “Lúc trước tôi đã nhắc qua với ngài.”

Lúc này Dương Lực thật sự không dám ngẩng đầu nhìn, ngoan ngoãn cúi đầu tiếp nhận cái “nhìn kỹ lưỡng” của Hoa tiên sinh, đương nhiên kỳ thực đối phương cũng không nhìn thấy gì.

Ngay khi anh cho rằng có phải lão gia không thèm để ý mình, trực tiếp đi luôn hay không, trong tầm mắt đột nhiên xuất hiện một đôi tay mang găng da màu đen.

Đầu ngón tay thon dài cách lớp thuộc da lạnh băng xoa xoa cần cổ anh, chớp mũi Dương Lực thậm chí có thể ngửi được mùi vị giống như vụn gỗ trên chiếc găng tay kia.

“Lực lạc của anh đâu.” Hoa tiên sinh đột nhiên hỏi, thanh tuyến của hắc cứ như phủ một lớp kim loại, nghe không ra là vui vẻ hay phẫn nộ.

Dương Lực há miệng, hầu kết tự nhiên lặn lộn lên xuống một phen, ngón tay của đối phương cũng không hề rời đi, mang hàm ý thăm dò đụng vào hầu kết anh.

Dương Lực không nhìn được ngẩng đầu lên.

Lúc này anh mới phát hiện hắc là đối phương có mái tóc dài màu trắng bạc, chỉ là bị quấn hết vào trong

mũi, một bên tóc mai buông xuống rũ trên vai, là màu sắc còn sáng hơn cả tuyết, dưới bóng tối của vành mũi chỉ có thể mơ hồ thấy được ngũ quan đối phương, mặt mày mắt mũi đều nom như tranh vẽ.

Hoa tiên sinh vuốt ve hàu kết anh, lại hỏi một lần: “Lục lạc đâu?”

Dương Lực thu hồi ánh mắt, anh bắt đầu khấn trương lên, trán hơi đổ mồ hôi, nhưng cũng chỉ có thể thành thật đáp: “Quên... đeo... vô cùng xin lỗi, lão gia.”

Đối phương không hề trả lời, ngón tay dường như rất lưu luyến xúc cảm ở cổ anh, vuốt ve một chốc mới rời khỏi.

Hoa tiên sinh thu tay về, hần gỡ găng tay ra, nhét vào trong túi.

“Trở về, đeo lên.” Hần ở trên cao nhìn xuống, lạnh nhạt ra lệnh, “Không có sự đồng ý của tôi, không cho lấy xuống.”

4. Chương 4

Dương Lực không phải chưa từng lén lút điều tra tên đầy đủ của Hoa tiên sinh, lý lịch cá nhân của hần trên bách khoa vũ trụ còn đặc sắc hơn cả truyền thuyết, mái tóc dài màu trắng bạc mang tính đặc trưng quả thật cũng rất phù hợp với cái kiểu người thần bí thể này, chỉ có điều nói những việc này cho Trần nữ sĩ, đối phương hiển nhiên là rất xem thường.

“Cái kiểu người thần bí?” Trần nữ sĩ khịt mũi coi thường, “Hần thần bí chỗ nào?”

Dương Lực suy nghĩ một chút, nói: “Vừa nãy thật ra ngay cả mặt lão gia tôi cũng không nhìn rõ.”

Trần nữ sĩ rất thiếu kiên nhẫn: “Lát sau cậu đi gọi hần rời giường là có thể nhìn thấy hết thôi.”

... Hiển nhiên Dương Lực đánh giá thấp trình độ của cái “có thể nhìn thấy hết” này.

Anh ghi nhớ yêu cầu trước 6 giờ dù thể nào cũng phải gọi chủ nhân rời giường, tự nhiên cũng không quên đối phương yêu cầu muốn anh mang theo lục lạc, vì vậy khi anh mang vòng cổ lục lạc, đúng năm giờ rưỡi tiến vào phòng đối phương, nhìn thấy người đàn ông trần truồng nằm trên giường, Dương Lực nhất thời không cách nào khống chế vẽ mặt kinh ngạc của mình.

Hoa tiên sinh trên bách khoa vũ trụ, hiện giờ đang ngủ vô cùng say giấc.

Bởi vì là chính diện trần truồng, ngoại trừ cơ ngực cơ bụng đường nhân ngư, thì độ lớn khả quan và màu sắc nơi đó đều có thể gọi là vui tai vui mắt, dù Dương Lực vẫn chưa động dục, nhưng dù sao cũng là omega, nhìn thấy alpha chất lượng thượng thừa như vậy, hormone và pheromone hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có gợn sóng trên mức độ khác biệt.

Nhưng dù sao thì anh cũng là một quân gia ưu tú, hơn nữa cách thời kỳ động dục đặc thù của anh còn một quãng thời gian, chút gợn sóng ấy vòng tay hoàn toàn có thể khống chế.

Mấu chốt của vấn đề, là làm thế nào gọi một alpha trần truồng rời giường.

Dương Lực đi tới đầu giường, bởi vì mang theo lục lạc, nên anh làm bất cứ động tác gì cũng không cách nào tránh khỏi phát ra tiếng vang, âm thanh lục lạc không hề chói tai, thế nhưng liên tục không ngừng cũng rất quấy nhiễu mộng đẹp.

Vì vậy người trên giường mở mắt ra, ánh mắt rất tự nhiên nhìn về phía anh, bởi vì quá mức đột ngột, có một tích tắc Dương Lực thậm chí cho rằng ánh mắt của đối phương có thể nhìn thấy anh.

“Chào ngài.” Dương Lực có chút sốt sắng, anh thả nhẹ giọng, “Ngài tỉnh chưa?”

Hoa tiên sinh không nói gì, hần nhếch môi, khe cau mày, hai má hiện lên màu đỏ nhàn nhạt có chút tức giận xấu hổ, nhưng cuối cùng cũng chỉ ngắc gợn ra lệnh: “Quần áo.”

Dương Lực vội vàng lấy áo ngủ đã sớm chuẩn bị ra, hầu hạ đối phương mặc vào, trong quá trình khó tránh khỏi sẽ có tiếp xúc tứ chi, Dương Lực tận hết chức trách trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác, nhưng người được hầu hạ thì lại có chút pháp phùng thấp thỏm.

“Anh mang vòng tay à?” Hoa tiên sinh đột nhiên hỏi.

Dương Lực không nghi ngờ hần: “Đúng, tôi sắp đến thời kỳ động dục đặc thù, để tránh tạo ra phiền phức không tắt yếu, hiện giờ vòng tay là hình thức khống chế cao nhất, ngài không cần lo lắng.”

Hoa tiên sinh nhẹ nhàng bĩu môi, lẩm bầm một câu gì đó, Dương Lực cũng không nghe rõ, đương nhiên tổ chất nghề nghiệp nhắc nhở anh không nên hỏi nhiều, sau khi xử lý thỏa đáng, quân gia liền yên tĩnh đứng ở một bên.

Hoa tiên sinh vẫn không có bất cứ thứ gì kiểu như gây chống để giúp đỡ đi lại, nhưng ở trong mắt Dương Lực thì việc này hoàn toàn không ảnh hưởng, thậm chí bởi vì đối phương đi lại quá nhanh, có mấy lần Dương Lực còn không thể không tăng nhanh tốc độ đuổi theo, việc này dẫn đến lục lạc trên cổ anh vang càng thêm hăng hái, hơi có chút cảm giác xấu hổ như chủ nhân dất chó đi dạo.

Dương Lực không có cách nào từ chối yêu cầu của ông chủ, nhưng lại lúng túng luống cuống với tình trạng hiện giờ, mãi đến tận khi Hoa tiên sinh ngồi xuống cạnh bàn ăn rồi, rốt cuộc anh mới thở phào một cái, có

thể đứng bất động.

Mà dường như chủ nhân “thần bí” cũng không muốn anh nhẹ nhõm như vậy.

Khi món ăn thứ nhất bùng lên, Hoa tiên sinh hơi nghiêng đầu, ra lệnh lạnh như băng: “Đút tôi.”

Trần nữ sĩ giám sát chủ nhân ăn cơm không phải một ngày hai ngày, đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy lão gia đòi quản gia tự đút ngay lúc món thứ nhất bùng lên.

Hoa Tranh — cũng chính là Hoa tiên sinh, cô theo hần nhiều năm, cũng coi như thăm dò được chút tính nết, tuy nói tính cách không được tốt lắm, nhưng cũng không phải cái loại cố tình gây sự, tối thiểu thì, lúc mấy quản gia trước làm việc, Hoa tiên sinh đều ngoan ngoãn ăn cơm, chưa một lần nào đòi đút.

Dương Lực nhìn Trần nữ sĩ một cái, biểu cảm người kia nghiêm túc, liếc mắt ra hiệu với anh, Dương Lực chỉ đành kiên trì cầm muỗng súp trên bàn lên.

Trước đây anh từng có rất nhiều kinh nghiệm đút đồ ăn.

Không tính cho báo sư tử ăn ở nơi này, Dương Lực còn từng đút cho vẹt xám Châu Phi, loài chim thông minh nhất trên thế giới ấy thậm chí còn hết như con nít không chịu ăn cơm đảng hoàng, làm nũng thừa dịp mình không chú ý, mổ rơi thức ăn chim mà mình đưa tới.

Nhưng mà cho nhân loại ăn, vẫn là lần đầu tiên.

Hoa Tranh có đường cảm vô cùng ưu mỹ đẹp đẽ, việc này dẫn đến lúc hần nhai đồ ăn cũng vạn phần tao nhã, bởi vì mắt bị mù, nên dù có mở to mắt, thì mắt người đàn ông cũng không có tiêu cự, Dương Lực cẩn tuân quy củ không thể nhìn chăm chăm đối phương, nhưng ánh mắt vô cơ này vẫn như là có nhiệt độ, giăng co dính chặt ở trên người anh.

Một bữa cơm đút tới cuối cùng, áo sơ mi Dương Lực ướt đầm lưng, cổ tay nắm muỗng hơi run run, muỗng canh cuối cùng thậm chí còn để vẩy ra vài giọt, dính vào bên khóe miệng Hoa Tranh.

“Vô cùng xin lỗi.” Dương Lực rút tấm khăn lụa ra, luống cuống tay chân đặt bên môi Hoa Tranh, dáng vẻ đối phương không nhìn ra tức giận, như là nhìn anh nhưng lại không giống như nhìn anh, Dương Lực vẫn là lần đầu tiên tỉ mỉ quan sát mặt đối phương như vậy, bề ngoài của chính anh vốn đã thường được người ta đánh giá là ngũ quan lập thể rồi, thế nhưng so sánh với Hoa Tranh thì lại kém hơn một chút, người mù lúc mở to mắt thường cho người ta cảm giác hai mắt vô thần, nhưng Hoa Tranh thì không, bởi nguyên nhân màu da, nên con người hần không khác gì hổ phách trong suốt, thậm chí Dương Lực còn có thể nhìn thấy cái bóng của mình từ trong con người đối phương.

Đại khái là tấm khăn lụa dừng lại bên mép đối phương quá lâu, Hoa Tranh đột nhiên lè lưỡi, bởi vì hần không nhìn thấy, hiển nhiên không có nắm giữ tốt khoảng cách, đầu lưỡi không cẩn thận đụng phải ngón

tay Dương Lực.

Dương Lực theo bản năng lại xin lỗi, Hoa Tranh nhú mày lại.

“Anh chỉ có thể nói xin lỗi à?” Hắc lạnh nhạt nói.

Dương Lực há miệng, cẩn thận nói: “Có muốn súc miệng không?”

Rõ ràng là Hoa Tranh có chút không vui.

Trước tiên Dương Lực đi lấy ly nước đến, lúc đưa tới bên môi đối phương, Hoa Tranh cứ như giận hờn nghiêng đầu đi, đông cứng nói: “Không muốn.”

“...” Dương Lực không thể làm gì khác hơn là thả ly nước về.

Đầu bếp nữ bưng trái cây lên, có dâu tây và nho mới hái xuống, Dương Lực liếc mắt nhìn, do dự một chút, rốt cuộc chủ động hỏi: “Lão gia có muốn ăn trái cây không?”

Hoa Tranh chưa nói được, cũng không nói không được, hắc chống đầu, mái tóc dài màu trắng bạc rối tung trên vai, có vài sợi từ bên má trượt tới trên cùi chỏ hắc, ánh mắt không có tiêu điểm rơi vào trên mặt Dương Lực.

Cuối cùng quản gia vẫn tự mình cầm mâm đựng trái cây đến trước mặt, tỉ mỉ lột sạch một quả nho, đưa tới bên môi Hoa Tranh.

Hoa Tranh không nhúc nhích.

Dương Lực ý thức được hắc không nhìn thấy, lại đưa về phía trước.

Dường như Hoa Tranh vẫn không phát hiện.

Dương Lực không có cách nào, chỉ đành kề sát quả nho tới bên miệng đối phương, nước nho thơm ngọt dính lên hai cánh môi nhạt màu của Hoa Tranh ẩm ướt, người đàn ông chậm rãi mở miệng ra, cũng không biết là vô tình hay cố ý, ngậm cả đầu ngón tay của Dương Lực vào cùng.

Dương Lực: “...”

Đầu lưỡi Hoa Tranh tỉ mỉ liếm sạch sẽ nước nho trong kẽ móng tay anh, rốt cuộc hơi hớp nhả miệng ra, hắc cầm tấm khăn lụa, nhẹ nhàng lau lau hai cánh môi.

Qua nửa phút, dường như rốt cuộc đã nhắm nháp hương vị xong, Hoa Tranh lạnh nhạt ra lệnh: “Lột thêm một quả.”

5. Chương 5

Chuyện đút trái cây đối với Dương Lực mà nói đương nhiên không khó, chỉ có điều đối tượng đút không tuân quy củ như vậy cũng thật sự là lần đầu.

Hoa Tranh ăn rất chậm, cũng không biết là lấy mất mùi làm cái cớ hay là gì khác, một bữa trái cây đút xong, lòng bàn tay Dương Lực đỏ cả mồ hôi, pheromone của alpha hàng đầu nồng nặc, dù Dương Lực mang vòng tay, cũng chưa tới thời kỳ động dục đặc thù, nhưng dưới tình huống đối phương tỏa ra hormone như vậy cũng có chút lắc lư hoảng thần.

Rốt cuộc Hoa Tranh cũng ăn no.

Mái tóc dài màu trắng bạc của hắn cho Dương Lực một loại ảo giác như dây leo, hoặc là một loại sinh vật dưới nước nào đó, rối tung trên bả vai, khiến cả ngũ quan đều có vẻ lạnh lùng hơn.

Dương Lực không nhịn được nhìn chằm chằm rất lâu, đương nhiên, anh nhớ tới lời dặn của Trần nữ sĩ, tận lực khiến cho cái “nhìn chằm chằm” của mình không quá mạo phạm.

Bởi vì vừa trở về nên Hoa Tranh có chút mệt mỏi khi bốn ba đường dài, dường như hắn không có dự vọng muốn tìm hiểu hoặc là trò chuyện nhiều với anh quản gia mới, sau khi xác nhận đối phương có ngoan ngoãn đeo lục lạc, liền trở về phòng nghỉ ngơi.

Rốt cuộc Dương Lực cũng có thể thoải mái chốc lát.

Cùng thở phào nhẹ nhõm sau một ngày căng thẳng còn có Trần nữ sĩ.

“Xem ra lão gia rất hài lòng với cậu.” Giọng điệu Trần nữ sĩ có một loại cảm giác sống sót sau tai nạn.

Dương Lực không quá xác định: “Có thật không?”

Trần nữ sĩ: “Hắn cho cậu đút nguyên một bữa cơm luôn.”

Dương Lực không rõ: “Những quản gia trước... chưa từng có sao?”

Trần nữ sĩ cũng không biết là thương hại hay là phức tạp liếc mắt nhìn anh: “Nói thế nào đây... tiên sinh

không thích người khác chạm vào hần, còn cái gì mà đút trái cây vào trong miệng, lại càng đừng mơ tới.”

Dường như cô nhớ tới cái gì đó, quay đầu hỏi Dương Lực: “Vừa nãy ngón tay cậu bị hần ngấm vào đúng không?”

Dương Lực lúng túng sờ sờ mũi: “Vâng, đúng, lần sau tôi sẽ cẩn thận.”

Trần nữ sĩ khoát tay không đáng kể: “Cái này không sao, cơ mà... có cảm giác gì?”

Dương Lực theo bản năng nắn vuốt đầu ngón tay mình, anh cau mày nhớ lại, có chút không xác định hình dung: “Hưm... như bị mèo liếm?”

Khác với cảm giác bị robot báo sư tử liếm láp, nhưng cũng có hơi giống, chút gồ ghề không bằng phẳng trên đầu lưỡi giống như giọt nước mưa ma sát qua mặt kính thủy tinh mờ.

Dương Lực luôn cảm thấy đó là xúc cảm đầu lưỡi thuộc về động vật họ mèo, còn về phần tại sao lại liên hệ Hoa Tranh với con robot thú cưng kia thì, quần gia trẻ tuổi luôn cảm thấy hần là vấn đề của chính mình.

Giữa trưa hôm sau lại có chân bò mới mẻ được chở tới.

Dương Lực thay quần yếm và ủng da thường mặc, anh mặc một cái áo sơ mi cổ rộng, lồng ngực là màu mật ong chocolate đẹp đẽ, bởi vì xẻ chân bò dưới ánh mặt trời giữa trưa, mồ hôi đầy người cứ như bôi lên một lớp dầu sáp mỏng manh trên làn da lộ ra bên ngoài của anh.

Báo sư tử màu trắng phát ra tiếng rầm rì to lớn, dịu dàng cọ ổng quần anh.

Dương Lực đã không còn e ngại con robot mãnh thú này như lúc mới đầu nữa, ngẫu nhiên nếu như tâm trạng đối phương tốt, thậm chí còn nằm xuống giữa bụng ra cho quần gia anh tuần trẻ tuổi xoa xoa.

Chỉ có điều hôm nay ngoại trừ Dương Lực, còn có một vị khách khác không mời mà đến.

Chủ nhân trang viên —— Hoa Tranh, Hoa lão gia, chẳng biết hần đến hậu hoa viên từ bao giờ, mặc áo ngủ tơ lụa đắt giá, tư thế tùy ý ngồi dựa bên bụi cây.

Thật sự là xưa nay Dương Lực chưa từng thấy người mù nào có thể không mang gậy đi lại tự do như vậy.

Báo sư tử làm nũng xong liền nằm xuống bên cạnh Hoa Tranh, ánh mắt không tiêu cự của Hoa Tranh rơi vào trên lồng ngực Dương Lực, quần gia nghe lời mang vòng cổ lục lạc, chiếc lục lạc màu vàng chạm trở tĩnh xảo nhẹ nhàng lay động, phát ra tiếng chuông leng keng dễ nghe.

Dương Lực có chút lo lắng nhìn chủ nhân mình: “Ngài đã ở đây bao lâu?”

Hoa Tranh ngồi đó, đầu ngón tay dài nhỏ chải vuốt lông bờm màu trắng của báo sư tử, màu da trên người hắn càng thiên hướng trắng nhợt không khỏe mạnh, nếu không phải mạch máu màu xanh rõ ràng chói mắt, thì gần như đã hòa làm một thể với con báo sư tử màu trắng kia luôn rồi.

“Ngài không nóng sao?” Dương Lực đến gần đối phương, anh đưa tay ra, có chút vô ích muốn giúp đối phương che kín ánh mặt trời chói chang.

Dù Hoa Tranh không nói, thì nhìn hai gò má bị phơi nắng đã ửng hồng của hắn cũng có thể biết thời gian hắn ở đây chẳng hề ngắn, dựa theo hiểu biết của Dương Lực, chất da mỏng manh như đối phương một khi bị bỏng nắng thì chẳng phải là chuyện thoải mái gì.

“Về với tôi đi nào.” Trong giọng Dương Lực mang theo chút cầu xin, “Ngài bị cháy nắng khủng khiếp luôn này.”

Hoa Tranh quay đầu, dường như không nghe rõ, tiến đến gần mặt Dương Lực, hắn “nhìn chăm chú” vào anh một chốc, lạnh nhạt nói: “Một mình tôi không về được.”

Dương Lực: “...” Vậy ngài làm sao ra đây một mình được vậy.....

Hoa Tranh giơ cánh tay lên, Dương Lực theo bản năng muốn dìu hắn, kết quả người đàn ông kia bắt mất, lạnh mặt đi cứ như con nít.

“Anh ngồi xuống.” Hoa Tranh ra lệnh.

Dương Lực nghe lời xoay lưng qua, nửa ngồi nửa quỳ.

Hoa Tranh thoả mãn khẽ hừ một tiếng, hai cánh tay hắn vòng qua cổ Dương Lực, cả người nằm úp sấp lên trên lưng đối phương.

Rốt cuộc Dương Lực cũng hiểu là Hoa Tranh muốn mình công hắn.

Công thì công vậy, Dương Lực nhận mệnh nghĩ, trước đây anh cũng không phải chưa từng công cổ chủ hành động bất tiện, nhưng đa phần đều là phái nữ nhẹ cân hoặc là omega nam gây yếu, còn công một alpha trắng niên cũng thật sự là lần đầu.

Hoa Tranh nhìn thì không nặng, nhưng chiều cao thật sự còn hơn Dương Lực mấy cm, đặc biệt là sau khi công người đứng lên, người đàn ông này nhìn như tái nhợt gây yếu nhưng kỳ thực cơ bắp tương đối rắn chắc.

Dương Lực nâng mông Hoa Tranh, anh rất chú ý đúng mực, nhớ kỹ Trần nữ sĩ đã nói lão gia không thích bị người khác chạm vào, người đàn ông trên lưng anh thì lại rất thanh thản, không biết là vô tình hay cố ý, đôi môi cách tai anh rất gần, mỗi lần hít thở đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Tiếng lục lạc vang lên theo bước chân Dương Lực, Dương Lực cúi đầu xuống, liền nhìn thấy ngón tay trắng nõn của Hoa Tranh đang linh hoạt chơi đùa lục lạc, qua chốc lát, dường như đối phương cảm thấy không thú vị, lại dùng hai ba ngón tay xuyên qua vòng da, dán lên cần cổ màu chocolate của anh.

Dương Lực: “...”

Anh có một loại cảm giác cổ họng bị người ta kiểm lấy, cái này khác với lần đầu tiên robot thú cưng cắn chặt lục lạc trên cổ anh, đầu ngón tay Hoa Tranh tái nhợt chói mắt, tựa như thanh dao bạc sắc lạnh, nguy hiểm nhưng lại sắc tình một cách quý dị.

Dương Lực không nhịn được nhúc nhích hầu kết một chút.

Hoa Tranh dán bên tai anh, đột nhiên lạnh lùng mở miệng: “Còn bao lâu nữa anh mới động dục?”

6. Chương 6

Thân là chủ nhân, quan tâm thời kỳ động dục của quần gia tư nhân xác thực không có gì đáng trách, dù sao thì việc này cũng dính đến công tác và sinh hoạt.

Một khi tiến vào thời kỳ động dục đặc thù, pheromone của omega dao động khá là đáng sợ, Dương Lực rất thấu hiểu sự lo lắng của Hoa Tranh thân là alpha hàng đầu, đặc biệt khi đối phương vẫn còn độc thân, chưa bao giờ có khế ước “vĩnh hằng” với bất kỳ omega nào.

“Thời kỳ động dục đặc thù của tôi là tháng sau.” Dương Lực cõng Hoa Tranh vào phòng.

Tuy người đàn ông này rất nặng, nhưng có thể trợ giúp cho chủ nhân bị mù một cách thiết thực, Dương Lực vẫn rất tình nguyện, đặc biệt là kiểu công đi một đường thể này, vất vả thì vất vả, nhưng cũng tốt hơn là để Hoa Tranh nơm nớp lo sợ đi về.

Ánh nắng giữa trưa bên ngoài xác thực rất dữ dội, da dẻ Hoa Tranh vốn đã vừa trắng vừa mỏng, phơi nắng như thế, hai má đều có dấu hiệu lột da.

Dương Lực sẵn sóc lấy khăn mặt chườm lạnh, lúc mới vừa chạm đến mặt Hoa Tranh, người kia rõ ràng có chút mâu thuẫn.

“Thứ gì đó?” Hoa Tranh cau mày hỏi.

Dương Lực đường hoàng nói: “Làm lạnh một chút, ngải hơi bỏng nắng rồi.”

Hoa Tranh không nhúc nhích nữa, thế nhưng cả người đều có chút cứng ngắc, dường như rất không vui.

“Tôi không thích nước đá.” Hấn buồn bực nói, “Hơn nữa như vậy rất ẻo lả.”

Dương Lực: “...” Anh rất muốn nói chăm sóc bình thường không có liên quan gì tới ẻo lả cả, thế nhưng lời chưa kịp ra khỏi miệng đã biến thành, “Sau này ngải có thể thoa kem chống nắng rồi lại ra ngoài.”

Hoa Tranh không tỏ ý kiến, hấn đắp mặt một chốc, dường như cảm thấy quá lạnh, đẩy khăn mặt ra, đi tìm tay Dương Lực, chờ đợi tới lòng bàn tay khô ráo ấm áp của quản gia trẻ tuổi rồi rút cuộc mới như hài lòng, neho mắt lại hừ một tiếng.

Dương Lực thật sự là không có biện pháp nào đối với động tác cứ như động vật họ mèo cỡ lớn của người đàn ông trưởng thành này, anh chỉ có thể mặc cho đối phương cầm lấy tay mình, dán lên gò má nhẵn nhụi mát mẻ, còn mang theo chút đồ ửng của đối phương.

Không thể không nói, giống như lời Thái Thái đã nói, cái gọi là hình dung bề ngoài tựa như thiên thần của Hoa Tranh trên bách khoa vũ trụ xác thực không có nói ngoa.

Chính Dương Lực cũng coi như một người anh tuấn tràn ngập mị lực, thân là quản gia cao cấp từng thấy qua vô số các loại cổ chủ tinh anh cao cấp, nhưng cho tới giờ chưa có nam giới hoặc là nữ giới nào có bề ngoài vượt qua Hoa Tranh xuất hiện.

Đệ nhất mỹ nam tử trên bách khoa vũ trụ, thực sự là danh bất hư truyền...

Quản gia bị tóm lấy tay hiển nhiên đã quên mất quy củ không thể nhìn chăm chăm chủ nhân mà Trần nữ sĩ dạy bảo.

Ánh mắt Dương Lực tỉ mỉ đảo qua mặt mày mũi môi của Hoa Tranh, mỗi một lần nhìn đều không nhịn được cảm khái, thực sự là bị mùi cũng không ảnh hưởng đến dung mạo vẻ ngoài của người này, trình độ của tầm ảnh chân dung trên bách khoa toàn cầu hiện giờ nhìn lại chỉ có thể nói là không ăn ảnh. Mà khi Hoa Tranh nhìn người khác, cặp mắt tựa như quả cầu thủy tinh vừa vắn như một đầm nước xuân rồi lại không có chút sức sống.

Thần bí, mạnh mẽ, người đàn ông sống trong bách khoa vũ trụ.

Đại khái là bởi ánh mắt quá mức nóng cháy, rốt cuộc Hoa Tranh không nhịn được nhúc nhích lông mày, không khách khí nói: “Xem đủ chưa?”

“!” Dương Lực cả kinh, mới phát hiện mình xác thực bỏ qua phép tắc, hoàn toàn quên mất quy củ, việc này đối với anh mà nói là sai lầm không thể phạm cũng không nên phạm.

Khuôn mặt quần gia anh tuần khô nóng, may là màu da chocolate khiến nó không rõ ràng lắm, Dương Lực ho nhẹ một tiếng, khiêm tốn cúi đầu, nhẹ nhàng xin lỗi.

Hoa Tranh cũng không biết là chấp nhận hay không, nhưng cũng không làm khó anh.

Qua chốc lát, người đàn ông đột nhiên mang ý đồ xấu hỏi: “Anh đang nhìn gì?”

Dương Lực nhắm mắt nói: “Nhìn... ngài...”

Hoa Tranh cũng không buông tha anh: “Nhìn tôi cái gì?”

Dương Lực chất phác không biết nên trả lời như thế nào.

Hoa Tranh đưa tay ra, hần hơi nghiêng đầu, mười ngón mảnh khảnh vén mái tóc dài màu trắng bạc qua đỉnh đầu, lộ ra vầng trán trơn bóng no đủ, hần không có biểu tình gì, không có tiêu cự, “nhìn chăm chú” vào mặt Dương Lực.

“.....” Dương Lực hơi nhếch miệng đã hoàn toàn không phát ra được âm thanh nào.

Hoa Tranh nghiêm túc hỏi anh: “Đẹp không?”

Đây cũng không phải là vấn đề nhìn có đẹp hay không... đây là quyền rũ đó!

Dương Lực bị đối phương “nhìn chăm chú” quả thực tê cả da đầu, lần đầu tiên anh thấy vui mừng vì mình chưa tới thời kỳ động dục đặc thù, bằng không một alpha hàng đầu phát tán mị lực và pheromone của mình như vậy, không một omega bình thường nào có thể chịu nổi, may mà, thân là quần gia ưu tú, Dương Lực từng được huấn luyện khống chế bản năng và chống lại hormone pheromone của người khác, hơn nữa còn có thêm vòng tay, anh mới có thể tạm thời không bị mê hoặc dưới sự quyến rũ trần trụi của đối phương.

Nhưng tình huống cũng không thoải mái đến độ có thể làm cho anh bình thản ung dung.

Dương Lực không thể không nắm chặt vòng tay trên tay trái, để cho “doctor” của mình tiêm cho mình một mũi thuốc trấn định.

Cho dù vậy, chớp mũi Dương Lực vẫn có thể ngửi được mùi vị thơm ngọt dồi dào của đối phương, mùi vị kia dụ dỗ anh từ bỏ suy nghĩ, thuận theo thậm chí là khát cầu người đàn ông trước mặt lắm hạnh.

Hoa Tranh bởi vì bị mù nên cũng không rõ tình huống của quần gia trẻ tuổi, hắn đưa tay ra, thử đụng vào đối phương, kết quả Dương Lực cảnh giác mãnh liệt lui về phía sau mấy bước.

Hoa Tranh: “...”

Hoa lão gia tức khắc đen mặt, nguy hiểm nheo mắt lại, hắn giơ tay, cũng không có thả xuống: “Anh trốn cái gì?”

Dương Lực xoắn xuýt nhìn tay đối phương duỗi ra giữa không trung, nhận cũng không được mà không nhận cũng không được, hiện tại cả người anh khô nóng, ngay cả đầu óc cũng chưa tỉnh táo lại, bàn tay anh đầy mồ hôi, nếu như bị sờ vào tuyệt đối sẽ lộ.

Nếu để cho ông chủ biết mình không khống chế nổi bởi vì đối phương tỏa ra dao động pheromone...

Không chuyên nghiệp như thế, căn bản không giữ nổi cái bát cơm hiện giờ!

“Tôi đi rót cốc nước cho ngài.” Dương Lực lùi lại mấy bước, anh phải tìm một lý do để rời khỏi không gian hai người này, không để bị pheromone của đối phương quấy nhiễu nữa.

Đại khái là Hoa Tranh nâng tay đến mặt mũi, rót cuộc bỏ xuống, về mặt hắn có chút ngờ vực, nhưng vẫn từ bỏ qua cho đối phương, lạnh nhạt phát phát tay, cố ý dặn dò: “Muốn nước nóng.”

Dương Lực đâu còn quần được lạnh với nóng, nói là chạy trốn chết cũng không quá, anh vừa ra tới hành lang liền cấp thiết cởi vòng cổ bằng da ra, áo sơ mi ướt hơn phân nửa, kết quả trùng hợp lại đụng phải Trần nữ sĩ.

Có lẽ quần gia trước giờ luôn tao nhã anh tuấn hiếm khi chật vật như vậy, ngay cả Trần nữ sĩ cũng có chút kinh ngạc, ánh mắt cô rơi vào cổ áo mở rộng của đối phương, Dương Lực nhìn thì gầy gò, kỳ thực cơ bắp tương đối đẹp đẽ, cơ ngực no đủ màu chocolate phủ một lớp mồ hôi mỏng manh, như dính mật sáp.

Dù Dương Lực có thất thố hơn nữa, gặp phải người ngoài vẫn sẽ tận lực giữ vững khắc chế, trấn định và thân sĩ, hai tay anh dán vào đường lai quần hơi khom lưng hành lễ.

Trần nữ sĩ lo lắng nói: “Cậu làm sao vậy?”

Dương Lực ngẩng đầu lên, ánh mắt anh coi như trong trẻo, dưới sự tôn lên của màu da, đôi môi no đủ nở nang, đỏ sẫm ướt át, anh theo bản năng đưa lưỡi ra sốt ruột liếm môi một cái.

Trần nữ sĩ: “...”

Dương Lực hít sâu một hơi: “Tôi cảm thấy tôi cần nghỉ ngơi một chút, được chứ?”

... Cái kiểu toàn thân tràn đầy hormone dục vọng thể này đến tột cùng là xảy ra chuyện gì hả?! Trần nữ sĩ phát điên phun xả ở trong lòng, một beta như cô mà cũng sắp bị xông mùi đến nôn rồi nè!

Ngay khi Hoa Tranh chờ một cốc nước chờ đến độ sắp thiếu kiên nhẫn, nước cuối cùng cũng đã tới, nhưng đáng tiếc người đưa nước cũng không phải người mình muốn.

Hắn hít mũi một cái, biểu tình lập tức trở nên tẻ nhạt vô vị.

“Tại sao lại là chị?” Tâm trạng Hoa lão gia có chút ác liệt, “Hắn đâu?”

Dù sao thì Trần nữ sĩ cũng theo hắn mười mấy năm, tuy rằng không phải quản gia, nhưng hiểu rất rõ tính khí ông boss của mình, tức giận nói: “Nói với cậu bao nhiêu lần rồi, đừng bắt nạt người ta, dọa bé chocolate chạy mất là đời này cậu cũng sẽ không có quản gia nữa, hiểu chưa?”

Hoa Tranh tức giận lắm bầm một câu, Trần nữ sĩ đương nhiên nghe rõ, vẻ mặt cô có chút nghiêm túc.

“Cậu không phải là alpha có thể tùy tiện ký kết khế ước vĩnh hằng với người ta.” Cô khoanh tay, từ trên cao nhìn xuống Hoa Tranh, “Tuy rằng tôi đáp ứng cậu, tìm bé chocolate tới cho cậu, thế nhưng có thể ký kết khế ước vĩnh hằng hay không, mấu chốt không ở chỗ cậu, mà ở hắn.”

Hoa Tranh cau mày, sau đó chậm rãi, rũ hai rèm mi xuống, vẻ mặt của hắn như đứa trẻ, gần như đau thương thậm chí là đáng thương.

Trần nữ sĩ có chút nhẹ dạ, cô ngồi xổm xuống, chăm chú nhìn vào đôi mắt như thủy tinh của Hoa Tranh.

“Nếu không muốn tổn thương hắn, thì phải khắc chế bản thân mình, cậu biết mà, cậu làm được.”

7. Chương 7

Liên tục mấy ngày sau Dương Lực đều không gặp lại Hoa Tranh nữa.

Cái vị alpha tuần mỹ mà mạnh mẽ sống trong bách khoa vũ trụ ấy cứ như một ẩn số, cho nên mấy ngày trước Dương Lực thiếu chút nữa bị ép động dục cứ như chỉ là ảo giác.

Cỏ cây trong hậu hoa viên mọc càng ngày càng tươi tốt, gần như có thể triệt để che khuất một nam giới trưởng thành ngồi xổm, robot báo sư tử màu trắng yên tĩnh nằm nhào bên chân Dương Lực ăn uống.

Quản gia trẻ tuổi anh tuấn thỉnh thoảng mới có thể nhàn hạ vào thời gian này, quan tâm tin tức bên ngoài thông qua quang não, cho nên khi nhìn thấy gương mặt Hoa Tranh xuất hiện trên màn hình tinh thể lỏng, tâm tư Dương Lực có chút hoảng hốt.

Người đàn ông mặc áo khoác dài màu đen đứng trước màn ảnh, hai mắt màu hổ phách tựa như hạt thủy tinh, như đang nhìn phóng viên nhưng lại không phải là nhìn, hắn không có đội mũ, mái tóc dài màu trắng bạc xõa tung như dây leo.

Dương Lực cũng không chú ý phóng viên hỏi vấn đề gì, anh chỉ chú ý tới vòng tay pheromone đeo trên cổ tay trái Hoa Tranh, thông báo là trạng thái động dục.

— — — Một tháng phát tình hai lần, đối với alpha mà nói thì đây là tình huống hiếm có.

Tâm trạng Dương Lực phức tạp ấn nút tạm dừng, anh không khống chế được nhìn cái vòng tay kia, cuối cùng cắn răng một cái, tắt video.

Báo sư tử đã ăn uống xong, nó là một bé ngoan không lãng phí lương thực, ngay cả vết máu trên mép đĩa cũng liếm sạch sành sanh, chú báo ăn no theo thói quen tìm quản gia làm nũng, lông bờm dày rậm cọ qua ống quần đối phương, ngứa phần bụng màu trắng lên.

Dương Lực đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve.

Trong cổ họng báo sư tử phát ra tiếng rầm rì thoải mái.

Dương Lực thở dài.

Lần thứ hai anh mở video lên, phỏng vấn đã kết thúc, trên màn hình lại bắt đầu phát quảng cáo tuyên truyền cổ vũ AO ký kết khế ước vĩnh hằng.

“Khế ước vĩnh hằng...” Dương Lực cau mày, anh lăm bắm bốn chữ này mấy lần, biểu tình có chút mờ mịt.

Dù là quản gia ưu tú thế giới, thế nhưng ở phương diện vấn đề cá nhân thì anh cũng không phải chưa từng nghĩ tới.

Dương Lực không bài xích việc đến tuổi trưởng thành về sức khỏe sinh lý thì tìm một người để ký kết khế ước, thế nhưng muốn đạt đến trình độ “vĩnh hằng”, thì lại vô cùng khó khăn, cái đó không khác gì nhân loại 1000 năm trước tìm kiếm tình yêu đích thực.

Hơn nữa càng là alpha hàng đầu thì càng khó tìm được “vĩnh hằng”.

Nếu như omega bình thường và alpha bình thường chỉ cần tình ý tương thông, linh hồn hấp dẫn nhau, sau khi gọi lên tình triêu là có thể thuận lợi ký kết quan hệ vĩnh hằng, thì alpha hàng đầu muốn tìm một omega thôi quả thực là khó như lên trời.

Trước tiên không nói có thể tìm được người tình ý tương thông linh hồn hấp dẫn nhau hay không, tình triêu mà alpha hàng đầu gọi lên đều là thứ mà đa phần các omega không chịu đựng nổi, cái gọi là người được trời chọn không phải không có đạo lý, cô độc cuối đời cũng không phải lời hù dọa, mấy alpha hàng đầu trên toàn cầu còn thành lập “Liên minh chó FA bất tử thiêu thiêu thiêu”, cái tên này trên bách khoa vũ trụ có lượt view hơn một trăm triệu, mỗi đề tài đánh tag này đều là đầu đề cực hot.

Có thể nói là vạn người kính ngưỡng, đồng thời, cũng là vạn người thấy đáng thương.

Buổi chiều là thời gian quét tước vệ sinh cố định.

Lúc Trần nữ sĩ tới kiểm tra, ánh mắt liếc tới sắc mặt Dương Lực, nhướn mày sâu xa.

“Thoạt nhìn cậu không nghĩ ngơi tốt hử, thân ái.” Sau khi cô quen thuộc với Dương Lực rồi thì rõ ràng trở nên tùy ý hơn, ngẫu nhiên đùa giỡn quần gia anh tuần lại nghiêm cẩn thân sĩ thật sự là một chuyện thú vị, “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Dương Lực sờ sờ mặt, anh có chút lúng túng khi bị vạch trần, do dự một chút, vẫn không nhận được hỏi: “Hoa tiên sinh... tháng này không về sao?”

“Cuối tháng hẳn sẽ về.” Trần nữ sĩ điền bảng biểu xong, nhìn về phía Dương Lực, vẻ mặt trở nên nghiêm túc lên, “Tôi nhớ tháng sau cậu sẽ tiến vào thời kỳ động dục đặc thù nhỉ?”

Dương Lực gật đầu, cẩn thận nói: “Đúng thế.”

Trần nữ sĩ sắc bén nói: “Vậy cậu không nên mong đợi hoặc là quan tâm hẳn có về hay không.”

Dương Lực há miệng, dường như muốn phản bác, thế nhưng lại không biết nên nói gì.

“Tin tưởng tôi.” Trần nữ sĩ thở dài, “Alpha hàng đầu đều là kẻ săn mồi hoàn mỹ, mặt mũi, ánh mắt, mùi vị, thậm chí là một sợi tóc của hẳn đều là hoa anh túc, đừng trầm mê nha thân ái.”

Dương Lực chật vật nói: “Ngài hiểu lắm... tôi chỉ là một quần gia thôi.”

“Hi vọng thế.” Trần nữ sĩ nhún nhún vai, lại lộ ra một nụ cười quái dị, “Không phải đối phương cũng thấy như vậy đâu.”

Cuối tháng đến còn nhanh hơn dự tính.

Lần này Hoa Tranh trở về gần như không làm kinh động bất cứ ai, mãi đến tận hôm sau khi Dương Lực phát hiện dấu hiệu có người động tới nước nóng ở nhà bếp.

Giọng Trần nữ sĩ nhận điện thoại hiển nhiên còn chưa tỉnh táo, sau khi nghe quản gia tận trách báo cáo, mới buồn ngủ mông lung nhớ ra: “Ồ... hình như là vậy, rạng sáng nay hẳn gửi tin nhắn cho tôi.”

Dương Lực cẩn thận nói: “Buổi trưa tôi cần gọi lão gia dậy dùng cơm không?”

“Hmmmm...” Trần nữ sĩ qua loa nói, “Cậu có thể thử xem, nói không chừng đổi thành cậu thì hẳn có thể nghe lời một chút.”

Dương Lực đương nhiên sẽ không tự tin mù quáng, nhưng nghĩ đến lần trước bị pheromone mê hoặc, bài xích theo bản năng tự nhiên là không thiếu được.

Đang sút đầu mẻ trán tiến thoái lưỡng nan, không ngờ đến trưa, Hoa Tranh lại tự giác xuất hiện ở trong phòng ăn.

Người đàn ông ấy thoát nhìn như mới vừa rời giường không bao lâu, mái tóc dài màu trắng bạc cũng không có chải gọn gàng, rối như tơ vò xõa tung, đại khái là bởi vì lệch múi giờ, vành đen dưới mí mắt còn đậm hơn lúc thường một bậc màu.

Dương Lực nhìn thấy hẳn vẫn có chút sốt sắng, sợ đối phương lại vô cớ phóng thích mị lực cá nhân và hormone, nhưng kết quả phát hiện hình như mình lo lắng quá thừa.

Suốt bữa cơm từ đầu tới đuôi Hoa Tranh đều ngoảnh mặt làm ngơ với anh.

Tự mình ăn cơm, tự mình dùng bữa, tự mình ăn canh, hành vi cử chỉ của hẳn không khác gì người bình thường, căn bản không cần quản gia hầu hạ hỗ trợ, Dương Lực ngoại trừ ngẫu nhiên đưa giúp một dụng cụ, thì ngay cả ở bên cạnh cũng không cần thiết.

Theo lý thuyết, có thể thoải mái như vậy đương nhiên là một chuyện tốt cần còn không được, nhưng Dương Lực lại có chút cảm giác khó chịu.

Tổ chất nghề nghiệp rèn luyện quanh năm suốt tháng của anh đã tạo ra tính cách vô cùng nhân từ, kính dâng cả thân tâm cho cố chủ là tổ chất nghề nghiệp, mục tiêu cuộc sống, bây giờ lại bị Hoa Tranh lơ là như thế...

Quản gia trẻ tuổi vắt khăn ăn trên cánh tay có chút khổ não, không thể không hoài nghi có phải là mình có nguy cơ bị đuổi việc hay không...

Cơm nước xong Hoa lão gia cũng không có chuyện gì khác để làm, nhưng lại muốn kiên trì quán triệt tác phong “ngoảnh mặt làm ngơ”, ở lại phòng ăn không hề động đậy.

Buổi chiều vốn là thời gian Dương Lực quét tước, anh còn phải chuẩn bị chân bò cho robot thú cưng, rất bận rộn nên cũng có chút không để ý tới Hoa Tranh, nhưng vừa như thế, Hoa lão gia vốn không để ý tới người ta trước lại bắt đầu tủi thân.

Mắt hần không nhìn thấy, chỉ có thể dựa vào phương hướng âm thanh xác định Dương Lực ở chỗ nào, lúc nghe thấy tiếng dụng cụ cắt gọt vang lên, đoán thôi cũng có thể biết đối phương chuẩn bị làm gì, vì vậy biểu cảm không vui càng đặt hết lên trên mặt.

Từ ánh mắt đến độ cong khóe miệng đều hiện ra vẻ âm khí nặng nề.

Dương Lực đương nhiên có chú ý tới.

Anh suy nghĩ một chút, thả cái chân bò đã cắt một nửa xuống, thử dò xét hỏi: “Cần tôi chải đầu cho ngài không?”

Hoa Tranh mím môi, hần không nói được cũng chẳng nói không, nhưng dường như mơ hồ ngời thẳng lưng lên, chấp nhận đề nghị của quản gia.

Dương Lực rửa sạch tay, xắn tay áo lên, lộ ra đường nét cánh tay xóc vác rắn chắc, đầu ngón tay mềm mại lại linh hoạt, anh nhanh chóng dùng lược chải suông mái tóc dài của Hoa Tranh, tìm được sợi chun cột mái tóc như dây leo của đối phương thành đuôi ngựa.

Ánh nắng sau giờ Ngọ xuyên thấu qua cửa sổ sát đất trong phòng ăn chiếu vào, gợn sóng như vẩy cá trải lên thân hai người, cánh tay màu chocolate của Dương Lực và màu tóc của Hoa Tranh tạo ra sự chênh lệch rõ ràng. Chắt tóc Hoa Tranh hơi giống làn nước lạnh lẽo sau khi băng tuyết tan rã, Dương Lực chải vuốt một hồi, mới hơi luyến tiếc buông ra.

“Xong rồi.” Quản gia đứng xa ra một chút thưởng thức kiệt tác của mình, ca ngợi, “Rất đẹp.”

Hoa Tranh không lên tiếng, hần kéo bím tóc tới trước ngực, ngón tay thưởng thức bím tóc Dương Lực mới vừa cột xong.

Dương Lực chú ý tới tín hiệu trên vòng tay đối phương, biểu hiện thời kỳ động dục đã qua —— an toàn.

“Mấy ngày tôi không ở đây.” Hoa Tranh đột nhiên mở miệng, biểu tình giả vờ lạnh nhạt hỏi, “Anh đã làm những gì?”

Dương Lực hoàn hồn lại, anh chỉ xem là ông chủ yêu cầu báo cáo công việc, nghiêm cẩn nói: “Sáng và chiều

hai lần quét tước vệ sinh, giám sát việc làm vườn, kiểm tra đồ ăn mỗi ngày, với cả...” Dương Lực nhất thời không rõ phải hình dung con robot báo sư tử trong hậu viện như thế nào, chỉ có thể lờ đi ý nhiều nói, “Con mèo kia.”

Hoa Tranh thật lâu không kịp hiểu ra: “Con mèo kia?”

Dương Lực: “Chính là cái con robot báo sư tử màu trắng đó.”

Hoa Tranh: “...”

Dương Lực vô tội mở to mắt, cẩn thận từng li từng tí một hỏi: “Có... vấn đề gì sao?”

“Nó không phải mèo!” Không biết tại sao, Hoa Tranh đột nhiên có chút tức giận, nhưng lại dường như không phải tức giận thật sự, càng tương tự như là... xấu hổ?

8. Chương 8

... Nếu chủ nhân nói không phải mèo, Dương Lực đương nhiên sẽ không ngỗ nghịch ý của đối phương, nhưng dường như Hoa Tranh cũng không bằng lòng buông tha đề tài này đơn giản như vậy.

“Anh thích nó không?” Hoa lão gia nhướn mày hỏi quản gia của mình.

Dương Lực gật đầu: “Tôi thích động vật.”

Hoa lão gia lại hỏi: “Có phải là nó rất đáng yêu không?”

“...” Dương Lực cảm thấy cái từ đáng yêu này không phải dùng tùy tiện như vậy...

“Tôi đặt cho nó cái tên.” Hoa Tranh đột nhiên nói.

Dương Lực hơi kinh ngạc, chuyện có tên anh thật sự là không biết, trước đó Trần nữ sĩ cũng không có nói với anh, theo lý thuyết nếu như robot thú cưng thật sự có tên, Trần nữ sĩ cần phải sớm nói với mình chứ, đâu còn cần phải dùng lục lạc kêu ra ăn cơm, trực tiếp kêu tên chẳng phải là nhanh hơn à?

Hoa Tranh híp mắt, biểu cảm kiểu “anh mau hỏi tôi đi” không quá bình tĩnh.

Vì vậy Dương Lực biết thời biết thế hỏi: “Vậy tôi phải gọi nó là gì?”

Hoa Tranh mím mím môi, hình như hấn có chút ngượng ngùng, rồi lại không giấu được chút đắc ý, ấp ỉ nửa ngày, mới kiên cường mở miệng: “Sau này anh phải kêu nó là ông xã, nhớ kỹ đó.”

Dương Lực: “...”

Thường thì Trần nữ sĩ sẽ không tới quấy rầy lão gia của mình vào ngày làm việc, thế nhưng có bưu kiện khẩn cấp do “Liên minh chó FA bắt tử thiêu thiêu thiêu” gửi tới thì lại là tình huống khác.

Cô luôn mãi châm chọc, quyết định tự mình đưa tới cho Hoa Tranh.

Buổi trưa nhà bếp không có ai, lúc Trần nữ sĩ đi ngang qua liền nhìn thấy đầu bếp đang xử lý chân bò sống đã cắt một nửa.

Cô dừng bước, thuận miệng hỏi một câu: “Dương Lực đi đút mèo ăn rồi à?”

Đầu bếp cười gật đầu: “Phải, quần gia tiên sinh mỗi ngày đều rất đúng giờ.”

Trần nữ sĩ “a” một tiếng, dường như nhớ tới cái gì đó, liền hỏi một câu: “Hấn có đeo lục lạc chứ?”

Đầu bếp: “Có đeo.”

Trần nữ sĩ hài lòng, cô nở nụ cười xinh đẹp, đập giày cao gót chuẩn bị lên lầu hai, phòng ngủ là không cần tới rồi, Hoa Tranh nhất định không phải đang ngủ trưa, phòng sinh hoạt và phòng vận động cũng không cần cân nhắc, Trần nữ sĩ hơi ngẫm nghĩ, liền dừng ở cửa thư phòng.

Để cho Hoa Tranh bị mù hành động thuận tiện hơn, hết thấy các phòng ở lầu hai gần như đều là hình thức mở rộng, chỉ có thư phòng là có cửa cách ly đặc biệt để phân ra.

Cô quét mặt mã mắt, vừa vào cửa, không có gì bất ngờ nhìn thấy Hoa Tranh nửa nằm trên sofa, đeo kính mắt VR.

Màn chiếu phim cỡ lớn trên tường hiện ra hình ảnh hậu hoa viên, góc nhìn nằm sấp có thể thấy Dương Lực đang từ đằng xa chậm rãi đi tới.

Trần nữ sĩ: “...”

Dù không đeo kính mắt VR, thì cô cũng có thể thấy rõ ràng lồng ngực no đủ màu chocolate trong cổ áo mở rộng của quần gia tiên sinh anh tuấn, còn Hoa Tranh có ngũ giác tương thông với robot thì thông qua mắt báo có khả năng “xem” được hình ảnh rõ ràng tới mức nào...

Dương Lực trong màn hình lộ ra nụ cười dịu dàng lại xinh đẹp, anh đưa tay ra, nhẹ nhàng chậm chạp xoa xoa lông robot, từ góc độ của Hoa Tranh, vòng cổ của đối phương gần ngay trước mắt.

Hoa lão gia nâng cánh tay lên.

Robot cũng nhắc chân trước lên, hết như đùa dai bắt đầu gảy vòng cổ lục lạc của quần gia.

...

Trần nữ sĩ đỡ trán, không thể không nói, cô rất đồng cảm với Dương Lực, đại khái là cái tên này hoàn toàn không nghĩ ra nguyên nhân tại sao mình lại bị một con thú robot đùa bốn chập vật như vậy.

Quần gia trẻ tuổi làm thế nào cũng không tránh thoát, uổng công vô ích cầm lấy móng vuốt con robot muốn ngăn cản nó, nụ cười bất đắc dĩ lại cứng chiều: “Rồi... đừng làm rộn... mày nên ăn cơm rồi.”

Trần nữ sĩ xem trò vui không chê chuyện lớn, ôm cánh tay tiếp tục thưởng thức.

Dương Lực: “Rồi rồi... ông xã?”

Trần nữ sĩ: “?”

Cô nghĩ chắc mình nghe lầm rồi...

Dương Lực lại gọi một lần: “Ông xã, mày tên này nhỉ?”

“?!” Trần nữ sĩ mở to hai mắt, cô xoay một cái xoay đầu qua, trừng mắt nhìn Hoa lão gia còn đang đeo kính mắt VR.

Hiển nhiên Dương Lực không biết mình bị chiếm hời tới mức nào, anh vô cùng vui mừng vì chú báo sư tử đẹp đẽ này rất cuộc cũng yên tĩnh lại, không còn liều mạng muốn bổ gục anh, đùa bốn lục lạc trên cổ anh nữa.

“Hóa ra mày thật sự tên là ông xã à.” Quần gia anh tuần cực kỳ ngây thơ lộ ra nụ cười thở phào nhẹ nhõm.

Anh lại một lần nữa, tràn ngập mong đợi, chân thành lại ngọt ngào hướng về phía “robot thú cưng” nhẹ giọng dụ dỗ: “Ông xã, chúng ta ăn cơm nhé?”

Liên tục mấy ngày sau, ánh mắt Trần nữ sĩ nhìn Dương Lực luôn bao hàm một loại thâm ý phức tạp, tương tự như đồng cảm thương hại muốn nói lại thôi, ngẫu nhiên còn nhìn anh như nhìn tên ngốc cả nửa ngày,

cúi đầu còn bất đắc dĩ thở dài một hơi, cho nên mỗi lần Dương Lực đều đầu óc mơ hồ, theo thói quen cúi đầu kiểm tra xem có phải quần áo của mình xảy ra vấn đề gì không.

Hoa Tranh thì lại hiếm khi bận rộn một hồi, nghe nói là vội vàng họp kín với “Liên minh chó FA bắt tử thiêu thiêu thiêu”, dùng lời giải thích của Trần nữ sĩ là, hàng năm mấy alpha hàng đầu bọn họ đều tụ tập với nhau mấy ngày, trào phúng trạng thái chó FA của đối phương, đồng thời thề rằng ai thoát ế trước thì người đó chính là cún, nhưng thực chất đều lén lút tranh cướp giành giật muốn làm cún.

“Một đám trai ế lớn tuổi cô quanh bao nhiêu cậu không hiểu được đâu.” Trần nữ sĩ nhàn nhạt nói.

Dương Lực : “Bọn họ không tụ hội offline sao?”

Trần nữ sĩ: “Bọn họ cũng không phải alpha bình thường, ý thức lãnh địa mạnh như động vật họ mèo vậy, trên mạng thôi mà đã có thể tranh cãi ngắt trời rồi, lên diễn đàn nặc danh kể chuyện xấu của nhau, mướn thủy quân mắng nhau, gặp mặt ngoài đời thì còn thể nào nữa?”

Dương Lực suy tư một chốc, chân thành nói: “Nhưng thường thì kiểu này gặp mặt offline đều sẽ yên tĩnh như gà, không để ý tới nhau.”

Trần nữ sĩ ghen lời, ý tứ sâu xa liếc mắt nhìn anh: “Cậu hiểu lắm à?” Dừng một chút, lại có hơi không cam lòng nói khẽ, “Nhưng lúc khác thì cậu lại cực kỳ ngu xuẩn...”

Dương Lực: “?”

Trần nữ sĩ nhìn gương mặt vô tội của Dương Lực: “Cậu đi cho mèo ăn hả?”

Dương Lực đang xắn tay áo, quả thật anh đang chuẩn bị đi cắt chân bò, cho nên cũng rất chuyên nghiệp hồi đáp: “Đúng thế.”

Trần nữ sĩ bắt đầu muốn nói lại thôi.

Dường như Dương Lực nghĩ đến cái gì đó, còn cực kỳ nghiêm túc giải thích: “Lão gia nói con robot đó còn có tên nữa.”

Trần nữ sĩ: “...”

Dương Lực: “Tên là ‘ông xã’.”

“Kêu tên nó nó sẽ rất biết điều.” Dương Lực còn rất hưng phấn kiến nghị cô, “Lần sau chị có muốn thử một chút không?”

Trần nữ sĩ: “.....”

Trần nữ sĩ đương nhiên không có cơ hội để thử, cô hoàn toàn có thể xác định nếu cô dám kêu con “robot thú cưng” kia là ông xã, một giây sau nó sẽ cắn đứt cổ họng cô ngay.

Dương Lực đương nhiên không hiểu vấn đề trong này, Trần nữ sĩ cũng không tiện đập bảng hiệu của ông chủ mình, cuối cùng chỉ có thể hệt như tráng sĩ chặt tay dùng sức vỗ vỗ vai quản gia trẻ tuổi vào lúc anh chuẩn bị đi đứt mềo ăn.

“Cậu cố lên.” Về mặt Trần nữ sĩ đầy nghiêm túc.

“?” Mặt Dương Lực đầy dấu chấm hỏi, nhưng vẫn tận hết chức trách trả lời, “Tôi hiểu rồi.”

Cái chuyện Hoa lão gia mang áo choàng “robot thú cưng” chiếm hời này tuy rằng không biết xấu hổ, nhưng tốt xấu còn biết giấu giếm điểm điểm, tự mình lén lút hưởng thụ.

Đương nhiên, sau khi bị Trần nữ sĩ cắt ngang một lần thì tâm trạng của hắn không quá tốt đẹp, mặc dù đối phương luôn mãi bảo đảm sẽ không nói ra.

Trong liên minh chó FA bất tử thiêu thiêu thiêu, có mấy người thân thiết với Hoa Tranh hiểu rõ tình huống của hắn.

“Bé chocolate của cậu kêu con robot kia là ông xã, chứ cũng chả phải kêu cậu.” Hình người cảm biến của Marvin đang ngồi cắt sửa móng tay, hình ảnh rõ đến mức cả vụn móng tay rơi xuống cũng rõ rõ rành rành.

Hoa Tranh mang kính mắt VR không lấy xuống, hắn làm như mắt điếc tai ngơ với lời nói của Marvin, Dương Lực trên màn hình đang chải chuốt lông bờm tuyết trắng của báo robot.

Marvin giơ tay lên, thưởng thức móng tay mình, xong cũng liếc mắt nhìn màn hình.

“Tôi không thích loại hình này.” Marvin kén chọn nói, “Hắn cường tráng quá.”

Hoa Tranh: “...”

Marvin: “Lên giường nhất định không đủ mềm mại.”

Hoa Tranh: “...”

Marvin ghét bỏ cau mày: “Hắn không bôi kem chống nắng à? Đen như vậy.”

Hoa Tranh: “...”

Rốt cuộc Marvin cũng nói được một câu tốt đẹp: “Được thôi, tôn màu răng lên thật trắng.”

Hoa Tranh không lên tiếng, hấn tắt màn hình, sau đó lấy kính mắt VR xuống.

“Đến tột cùng cậu coi trọng hấn cái gì?” Marvin bắt đầu bôi lớp sơn dưỡng móng, y thật sự là một alpha điệu đà, từ đầu tới đuôi đều hết như con công.

Cuối cùng Hoa Tranh cũng “hướng” ánh mắt về phía hình người giả lập của Marvin.

“Anh biết cái gì.” Hấn há miệng, lạnh lùng, tràn ngập khinh bỉ giễu cợt nói, “Trai tơ.”

Marvin: “...”

Topic hot ghim trên đầu trang 818 vũ trụ hơn vạn năm vẫn chỉ có một.

Tiêu đề: «7 vị alpha hàng đầu toàn cầu năm nay có thoát ế phá trinh chưa?»

Bên dưới là 23789 comment.

Đội hình thống nhất: 0/7 vẫn chưa á ~

9. Chương 9

Muốn nói toàn bộ topic trên 818 vũ trụ, kỳ thực Dương Lực cũng có chú ý, đương nhiên anh cũng tìm hiểu bách khoa vũ trụ giống như người bình thường, rất nhiều tư liệu của Hoa Tranh anh cũng xem ở trên đó.

Sinh hoạt của quân gia kỳ thực cũng không có thú vị như trong tưởng tượng, đặc biệt là dưới tình huống chủ nhân không thích tụ hội.

Quét tước vệ sinh, sắp xếp phòng, giám sát nhân viên khô khan, đương nhiên Dương Lực còn có một hạng mục ngoài lề là “con mèo” và hầu hạ một chủ nhân alpha tính nết quái lạ.

Hiện giờ cho mèo ăn cũng không còn khó khăn, khó chính là hầu hạ chủ nhân.

Từ lần trước sau khi hormone Hoa Tranh mất khống chế xong biến mất mấy ngày, Dương Lực xem tin tức thì hẳn là đối phương đã vào thời kỳ động dục, không ở trạng viên cũng có thể thông cảm được, bây giờ trở về theo lý thuyết thì hết thấy đều đã an toàn, nhưng từ sau bất ngờ lần trước, lần đầu tiên Dương Lực sinh ra dao động đối với lực tự kiểm chế của mình, cho nên gần đây lúc đối mặt Hoa Tranh đều có chút nơm nớp lo sợ.

Nghiêm khắc mà nói thì Hoa lão gia không phải chủ nhân hà khắc, tuy rằng ngẫu nhiên biểu hiện ngoài ý muốn, nhưng đa phần vẫn ở trong phạm vi Dương Lực có thể ứng phó.

Chẳng hạn như gần đây, Hoa Tranh cực kỳ thích để Dương Lực giúp đỡ gội đầu chải đầu.

Mái tóc dài màu trắng bạc của Hoa Tranh không chỉ thoát nhìn vui tai vui mắt, xúc cảm cũng hết như nhung tơ satanh, dường như biết quần gia trẻ tuổi của mình cực kỳ yêu thích, mỗi ngày Hoa lão gia đều là đầu bù tóc rối rời giường, đầu bù tóc rối đi ngủ, chỉ chờ Dương Lực chải đầu thắt bím cho hắn.

Đối với chuyện này Trần nữ sĩ thật sự không còn lời nào để nói, đặc biệt là khi nhìn thấy Dương Lực còn vô cùng nhẫn nhục chịu khó...

“Ngài bắt nạt hắn như vậy...” Trần nữ sĩ cảm thấy dù sao cũng phải nhắc nhở lão gia, “Ngài không sợ hắn chạy ư?”

Hôm nay Hoa Tranh được Dương Lực buộc cho cái đuôi ngựa, đuôi tóc còn xoắn lại nghịch ngợm, một tay hắn chống đầu, một tay chạm đến màn hình tinh thể lỏng —— hôm nay Hoa lão gia chọn một bộ tiểu thuyết có tiếng đọc, mới đầu Trần nữ sĩ không phát hiện, chờ khi giọng nam trầm ổn đọc đến một số chỗ, cô mới phát hiện lại là một quyển tiểu thuyết khiêu dâm.

Cô không nhịn được liếc nhìn tên sách...

«Chủ nhân bá đạo quần gia xinh đẹp»!

Trần nữ sĩ: “...”

“Quần gia xinh đẹp” không hề biết chuyện còn đang cát thiết sống, trên vòng tay anh hiện lên con số đếm ngược ngày động dục đặc thù còn 28 ngày, cho nên sau khi kết thúc một ngày làm việc, Dương Lực cố ý tìm đến Trần nữ sĩ.

Biểu cảm của thanh niên có chút ngại ngùng, hết như lần đầu tiên Trần nữ sĩ nhìn thấy anh, đồng phục đuôi nhọn hơi dài kiểu bó eo tinh xảo, hiện ra một đoạn eo thân hoàn mỹ của đối phương, hôm nay sau khi Dương Lực cho mèo ăn xong liền thay một cái áo sơ mi trắng, anh không có lấy vòng lục lạc xuống, mà là đeo ở quanh cổ áo.

“Phòng cách ly?” Dường như rốt cuộc Trần nữ sĩ cũng nhớ ra, “Cậu muốn dùng à?”

Dương Lực gật đầu, vẻ mặt anh có chút ngạc nhiên: “Đúng thế... lúc tôi tới đây làm việc có nhắc qua trong CV.”

“...” Trần nữ sĩ thiếu chút nữa đã quên điều kiện đối phương tới chỗ này làm việc chính là sử dụng phòng cách ly vào “thời kỳ động dục đặc thù”.

Trần nữ sĩ có chút lúng túng: “Cậu nhất định phải dùng hả?”

“Đương nhiên.” Dương Lực ung dung nói, “Lúc đến thời kỳ động dục đặc thù, pheromone của omega sẽ vô cùng đáng sợ, để tránh tạo thành phiền phức không đáng có, tôi vẫn nên vượt qua trong phòng cách ly sẽ tương đối an toàn hơn.”

Biểu cảm của Trần nữ sĩ phức tạp: “Ừm... thật ra cậu có nghĩ tới việc tìm nửa kia kết hợp hay không?”

Dương Lực mở to mắt.

Trần nữ sĩ nhắm mắt nói: “Cậu xem cậu cũng độc thân...”

“Việc này không nằm trong kế hoạch của tôi.” Dương Lực cắt lời đối phương, ngũ quan của anh tuần lẳng thâm thúy, da thịt màu chocolate mặc dù vô cùng hiếm thấy trong đám omega, nhưng vừa mê người lại nóng bỏng, quần gia trẻ tuổi hơi cúi đầu, ánh mắt chân thành nghiêm cẩn, “Mang thai sẽ ảnh hưởng quy hoạch nghề nghiệp và cơ hội lên cấp của tôi, tôi yêu quý công việc của tôi, tôi muốn kính dâng tất cả cho Hoa tiên sinh, dùng động dục và mang thai để chiếm được kỳ nghỉ là vô cùng đáng trách.”

Trần nữ sĩ: “...”

Dương Lực lại cường điệu: “Tôi không muốn bởi vì động dục mà ảnh hưởng công việc.”

... Omega cuồng công việc thực sự là rất khó giải quyết...

Trần nữ sĩ lại bắt đầu đồng cảm với boss, con đường hôn nhân của alpha lớn tuổi ế ẩm thực sự là quá thăng trầm!

Trải qua cuộc thảo luận liên quan tới vấn đề về thời kỳ động dục lần này, rốt cuộc Dương Lực lấy được giấy thông hành cho phép vào phòng cách ly — quét vân tay của mình.

Trần nữ sĩ còn rất nhiệt tình giảng giải với anh về phương pháp sử dụng phòng cách ly.

“Bên này là hộp thuốc, trong đó có thuốc hòa hoãn và thuốc trấn định.” Trần nữ sĩ mở ngăn kéo ra, “Cơ mà nên ít dùng thôi, dù sao cũng không tốt cho cơ thể.”

Thật ra khoa học kỹ thuật phát triển giống như hiện giờ, những loại thuốc kiểm ức chế gần như đã không có tác dụng phụ gì với thân thể người nữa, so sánh ra thì, omega bởi vì động dục mà không được kết hợp mới càng tổn thương thân mình.

Trần nữ sĩ không đành lòng nói: “Cậu thật sự không định tìm một người bạn ư?”

Dương Lực cười khỏ: “Một khi kết hợp, trên căn bản thì tỷ lệ thụ thai là trăm phần trăm, tôi không thể liều lĩnh được.”

Trần nữ sĩ suy nghĩ một chút, châm chước nói: “Kỳ thực cũng không nhất định... chẳng hạn như alpha hàng đầu, bọn họ dùng một chút pheromone thôi là có thể thỏa mãn thời kỳ động dục của cậu rồi.”

Cách nói này Dương Lực thật sự không phải lần đầu tiên nghe thấy, bởi vì xác thực từng có nhà khoa học làm kiểm tra, nếu dùng đồ ăn để ví dụ, thì pheromone của 7 vị alpha hàng đầu toàn cầu có thể so với quỳnh dao ngọc lộ, chỉ cần một chút đã có thể kêu gọi tình triêu của omega bình thường, đồng thời làm cho họ được trăm phần trăm thỏa mãn trong tình dục.

Đây cũng là lý do tại sao 7 vị alpha bày đến bây giờ vẫn còn là trai tơ độc thân, bởi vì một khi chân chính kết hợp, pheromone của đối phương thật sự có thể khiến omega bình thường cảm nhận được cái gì gọi là cao · trào · mà · chết...

Thấy sắc mặt Dương Lực buông lỏng, Trần nữ sĩ không ngừng cố gắng giựt giây: “Cậu xem, hiện giờ có một alpha hàng đầu sống sờ sờ bên cạnh cậu, cậu căn bản không cần chịu khổ như vậy!”

Cái người gọi là alpha hàng đầu ấy – Hoa lão gia, gần đây đương nhiên cũng rất nôn nóng, hấn cứ như trở thành một tên tra nam cả ngày tính kỳ an toàn của bạn gái, hơn nữa còn phải lén lút lút, không thể để cho đối phương biết được.

Con số 28 ngày, Hoa Tranh cũng đếm ngược trong vòng tay của mình, khi từ chỗ Trần nữ sĩ biết được Dương Lực hỏi về tình huống của phòng cách ly, rõ ràng là hấn không quá vui vẻ.

“Tại sao hấn không muốn kết hôn?” Hoa Tranh nhú mày hỏi.

Trần nữ sĩ truyền đạt nguyên văn: “Không muốn ảnh hưởng quy hoạch nghề nghiệp.”

Hoa Tranh hừ một tiếng: “Kết hôn sẽ không ảnh hưởng đến quy hoạch nghề nghiệp.”

Trần nữ sĩ không chế kích động muốn trợn trắng mắt: “Thế nhưng mang thai thì có.”

Hoa Tranh ghen một chút, dường như hấn có hơi đỏ mặt, nhưng vẫn kiên cường nói: “Tôi cũng sẽ không để cho hấn mang thai.”

“Chờ đã.” Trần nữ sĩ đau đầu ngăn hấn lại, “Trình tự chúng ta thảo luận bị ngược rồi, có phải là ngài quên mất cái gì không?”

Hoa Tranh nhú mày, giọng điệu như chuyện đương nhiên: “Quên cái gì?”

Trần nữ sĩ hít sâu một hơi: “Ngài đừng có nói như kết hôn dễ dàng vậy được chứ, đã năm 3057 rồi, chúng ta phải yêu đương trước, yêu đương đó!”

“...” Đường như đây là lần đầu tiên Hoa Tranh nghe được hai chữ “yêu đương”, cả người đều cứng đờ, đầu tiên hấn che miệng suy tư hồi lâu, đột nhiên nhét máy tính bảng vào tay Trần nữ sĩ.

Trần nữ sĩ: “???”

Hoa Tranh lạnh lùng nói: “Lên 818 vũ trụ, đăng topic nặc danh.”

Đầu óc Trần nữ sĩ mơ hồ: “Đăng cái gì?”

Hoa Tranh gần từng chữ một: “Tôi sắp yêu đương.”

Trần nữ sĩ: “...” Ngài không điên chứ?

Hoa Tranh tiếp tục cường điệu: “Còn phải thêm bốn chữ khắp chốn mừng vui.”

Trần nữ sĩ đen mặt: “Ngài mở topic như thế, mấy nhóm fan khác của Liên minh chó FA bắt tử thiêu thiêu thiêu sẽ treo ngài lên tể đó.”

“Tôi sợ bọn họ chắc?” Hoa Tranh xì một tiếng, hấn đắc ý cuốn lấy đuôi tóc Dương Lực mới vừa chải kỹ càng cho hấn, “Đánh dấu đỏ, thêm sao, đưa lên top, mua thủy quân.”

Hoa Tranh cười lạnh: “Phun chết bọn họ.”

Trần nữ sĩ: “...”

Sáng sớm Marvin mới vừa rời giường liền ngâm muối biển tắm spa, y đối diện gương tử mĩ thường thức khuôn mặt mình, tiện tay cầm lấy máy tính bảng trên bàn trang điểm, với tính cách của y, thông thường thì website 818 vũ trụ đều được cài đặt thành màn hình chính, cho nên không có gì bất ngờ xảy ra, ánh mắt đầu tiên liền thấy được topic đúng top của Hoa Tranh.

«Kinh sợ! Không share không phải người địa cầu! Hoa Tranh mỹ mạo thiên thần đệ nhất vũ trụ yêu đương

rồi! Khấp chồn mừng vui! Tiêu đề nhất định phải thật dài thật dài thật dài!!!»

Marvin: “.....”

Hai tay y chống bên khoe mắt mình, có thể rõ ràng cảm giác được trong tích tắc mình mọc ra thêm hai cái nếp nhăn xấu xí.

10. Chương 10

Marvin xem như là một trong số ít những người bạn của Hoa Tranh có thể xen mồm vào việc của hần, nhưng chỉ giới hạn ở xen mồm vào được thôi. Đối với cuộc sống riêng của 7 alpha hàng đầu bọn họ, người ngoài mỗi người nói một kiểu, đương nhiên cũng bao gồm hóng hớt chuyện cá nhân, chẳng hạn như mỗi một alpha tồn tại cái gọi là khuyết thiếu sinh lý.

Không thể không nói, cái tên thích hóng hớt như Marvin, có lúc cũng hận không thể phỉ nhổ đám quần chúng nhiều chuyện vô căn cứ, cái chuyện như khuyết thiếu sinh lý mà cũng có thể bị đồn thành đặc thù của alpha hàng đầu, vậy mình đây khuyết thiếu sinh lý gì? Vừa gái vừa éo hả?!

Vì chuyện topic mà Marvin tự mình chạy đến hoa viên không cách xa vạn dặm, y mặc một chiếc áo khoác cực dài lấp lánh sáng lờ, mũ lễ phục trên đầu đỉnh đầy lông đuôi khổng tước, viền mắt vẽ vừa dài vừa cong lên.

Tiếp đãi y chính là Trần nữ sĩ.

“Cái bé chocolate kia đâu?” Marvin lấy khăn tay ra, hệt như con người của y, dù chỉ là một cái khăn mùi soa nho nhỏ thì cũng vừa kiêu sa vừa hoa lệ, trên mặt vải thêu đầy chỉ xanh đỏ tím vàng.

Trần nữ sĩ liếc nhìn y một cái, trấn định nói: “Dương Lực đi cho mèo ăn, mời ngài chú ý cách dùng từ, hần không phải cái.”

Marvin bĩu môi khinh thường, sinh ra chút hứng thú: “Hần ở phía sau cho mèo ăn hả? Vậy tôi đi xem xem.”

Trần nữ sĩ: “...”

Sau khi Dương Lực cho robot thú cưng ăn xong đều sẽ ở thêm một chút nữa, thường thì những lúc thế này chú báo sư tử tuyết trắng ấy sẽ ngoan nhất, lật ngửa bụng nằm ở trên đùi anh, muốn anh chải vuốt lông bờm cho mình, cọt dẹt làm nũng.

Cái topic về Hoa Tranh trên 818 vũ trụ đã trở thành mục đề cử mỗi ngày, chỉ cần Dương Lực có rảnh lướt mạng xã hội thì không lần nào không thấy cái topic đó.

Anh cũng không thể nói được là tâm trạng gì, mỗi lần đều lướt mấy trăm trang, xem mọi người đồn dập suy đoán ai là nửa kia không may mắn ấy.

Không sai, nửa kia bất hạnh.

Dù sao thì sau khi cái topic này đăng lên, hiệp hội omega thế giới cũng đã gửi cho Hoa Tranh rất nhiều tin nhắc nhở, ý là, rốt cuộc là cậu ở với ai, cho một lời chắc chắn, để chúng tôi an bài vệ sĩ.

Đồng thời, còn có một topic khác cũng bị đưa lên top, tiêu đề và nội dung đều vô cùng đơn giản thô bạo.

«Hôm nay Hoa Tranh thất tình chưa?»

Cho đến ngày thứ 10, đội hình đều hoàn hảo duy trì hai chữ “vẫn chưa”.

Mà cái topic lên top sớm nhất là «7 vị alpha hàng đầu toàn cầu năm nay thoát ế phá trinh chưa?», comment mới nhất rốt cuộc biến thành: 1/7, kẻ phản bội Liên minh chó FA bắt tử thiêu thiêu thiêu —— Hoa Tranh!

“...” Dương Lực thật sự là vô cùng đồng cảm với Hoa lão gia của mình, yêu đương gian nan đến thế, hơn nữa toàn bộ vũ trụ đều không coi trọng, đại khái cũng chỉ có mấy alpha hàng đầu bọn họ thôi.

Có điều... đối tượng của Hoa Tranh rốt cuộc là ai? Sao ngay cả quản gia như hắn mà đến bây giờ cũng chưa từng gặp?

Marvin đứng ở trên ban công cao nhất, giơ kính viễn vọng nhìn chăm chăm Dương Lực và robot thú cưng giữa sân sau, Trần nữ sĩ đi cùng với y sắp liếc đến trắng cả mắt.

“Nếu như ngài thực sự hiếu kỳ, có thể vào xem xem.” Cô không nhận được đề nghị, “Ồ chỗ này xem hơi xa nhỉ?”

Marvin lộ ra biểu tình ghét bỏ: “Cô không biết mặt trời rất nóng sao? Cỏ mọc cao như vậy còn có thể làm bắn áo choàng của tôi, còn có con robot kia nữa, nó có mùi nồng không? Trên lông có bọt chết không?”

Trần nữ sĩ giật giật khóe miệng.

Dường như là xem có chút vô vị, Marvin trả kính viễn vọng lại cho Trần nữ sĩ, khinh thường nói: “Sở thích của Hoa Tranh chính là vậy à?”

Trần nữ sĩ nhú mày: “Ngài hẳn phải biết, hai người họ đã quen nhau từ rất lâu.”

Marvin phì cười: “Quen nhau? Bé chocolate kia chẳng lẽ còn nhớ được hẳn sao?”

Sắc mặt Trần nữ sĩ cứng đờ, không nói gì.

“Khi đó hẳn trả giá đắt là bị mù cặp mắt.” Marvin vung khăn mùi soa ra che kín mũi, y cúi thấp mặt, vẻ mặt bề ngễ từ trên cao nhìn xuống, “Đã nhiều năm vậy rồi mà sao còn không chịu ghi nhớ?”

Hoa Tranh mới vừa lấy kính mắt VR xuống liền nghe thấy bên tai vang lên một tiếng ho khan ra vẻ.

Dù hẳn không nhìn thấy thì cũng biết âm thanh này là ai phát ra.

Marvin cũng không có ý định giả vờ, vô liêm sỉ giơ tay lên, giật giật ngón tay: “Này ~ “

Hoa Tranh không có biểu tình gì, dường như hẳn đã sớm đoán được đối phương sẽ đến, ngay cả bắt chuyện cũng lười, vươn tay tùy ý chỉ chỗ ngồi bên cạnh, ra hiệu Marvin đi sang đó ngồi.

Marvin không nói: “Cậu cũng chả nhìn thấy, quản tôi ngồi hay đứng chi.”

Hoa Tranh lạnh nhạt nói: “Anh đừng hao oxi.”

Marvin: “...” Mẹ nó chứ hao oxi! Nói chuyện đằng hoàng không được à?!

Hôm nay Dương Lực chải cho Hoa Tranh kiểu tóc búi, loại kiểu tóc lưu hành từ ngàn năm trước như này, hiện nay chỉ có beta cấp bậc bà hoặc mẹ mới ngẫu nhiên thử nghiệm, nhưng chỉ trách Hoa Tranh thực sự là có nhan sắc hoa ghen thua thắm liễu hờn kém xanh, bất kỳ kiểu tóc nào cũng chỉ có thể làm nổi bật thêm khuôn mặt hoàn mỹ của hẳn.

Marvin thân là một tên đom đóm đáng thật sự hâm mộ ghen tị, cho nên nói chuyện có chút chua lè: “Cậu với bé chocolate xảy ra chuyện gì vậy, bát tự còn chưa trao đổi nữa, đã công bố trước rồi?”

Hoa Tranh không nói lời nào, từ trước đến giờ hẳn không thích giải thích mình làm gì hoặc là muốn làm gì, cho nên trong Liên minh chó FA bất tử thiêu thiêu thiêu hẳn cũng là người cô độc nhất.

Marvin vò vò đầu, y xem như biết sơ sơ về đầu đuôi câu chuyện Hoa Tranh bị mù, nhưng việc này từ trước đến giờ luôn là vùng cấm của đối phương, ai cũng không được nhắc, đã nhiều năm như vậy, dùng lời nói của Trần nữ sĩ là, không ngờ nhiều năm như vậy mà còn có cơ hội tìm được người đó.

Thật ra người ngoài nói 7 alpha bọn họ trời định là cô độc đến hết đời vừa là nói đùa nhưng cũng không phải nói đùa, bởi vì so với alpha bình thường, kỳ động dục của bọn họ còn sớm hơn năm năm, mà omega gặp phải vào lần đầu tiên động dục, dù không có bất kỳ tiếp xúc thực chất nào, thì cũng là kiểu tình định chung thân, vừa gặp đã yêu — đến đây liền có rất nhiều vấn đề vô cùng không xác định xuất hiện.

Đầu tiên là đối phương có tiếp nhận nỗi tình triêu của alpha hàng đầu hay không, thứ hai, nếu như lúc đó đối phương không ở trong thời kỳ động dục, như vậy lần đầu tiên động dục kịch liệt của alpha hàng đầu nên xử lý như thế nào, cuối cùng — dù cho hai cái trước đều có thể tránh khỏi, thì vẫn phải chờ đến thời kỳ động dục đặc thù đầu tiên chân chính trưởng thành của omega, nếu trong lúc đó đối phương có ý trung nhân khác... vậy đám alpha đặc thù bọn họ cũng chỉ có thể chịu đựng quả đắng cô độc cuối đời.

Tuy rằng Hoa Tranh không có nói tường tận tình huống của hần với Dương Lực, nhưng đám Marvin dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được hần là hần gặp loại bết bát nhất, bằng không Hoa Tranh cũng sẽ không trả giá bằng hai mắt bị hủy.

“Lúc đó cậu nên cứng lòng, trực tiếp làm đến cuối cùng.” Marvin là tính cách đứng nói chuyện không đau eo rất điển hình, y cũng chẳng biết xem sắc mặt của Hoa Tranh.

Rốt cuộc Hoa Tranh cũng tự hạ thấp địa vị mở miệng: “Năm ấy hần còn chưa tới 22 tuổi.”

Marvin: “...” Từ năm 3000 sau công nguyên, kỳ thành niên của omega là 25 tuổi tròn, trước đó đều là vị thành niên, cưỡng ép phát sinh quan hệ tình dục sẽ bị kiện.

“Cậu thành thật trả lời tôi.” Về mặt Marvin đột nhiên nghiêm túc, híp mắt chất vấn, “Đến tốt cùng cậu có còn là trai tơ không?”

Lúc Dương Lực nâng khay rỗng trở lại nhà bếp mới biết nhà có khách tới qua lời nói của nữ đầu bếp.

“Marvin tiên sinh?” Dương Lực hơi kinh ngạc, anh đương nhiên biết vị alpha hàng đầu giới thời trang này, bao gồm cả tính cách nổi tiếng là điệu đà đỏng dắn hơn cả phần lớn omega của y.

Nữ đầu bếp cười nói: “Hần là bạn bè hiếm hoi của lão gia đó.”

Dương Lực có chút không tưởng tượng nổi hai người trông đánh xuôi, kèn thổi ngược thế này mà lại là bạn bè...

Anh gặp Trần nữ sĩ trong hành lang.

Vì vậy Dương Lực chủ động nói: “Tôi cần chuẩn bị thêm phần bữa tối một người nữa không?”

“Chuẩn bị thêm?” Trần nữ sĩ không hiểu ra sao, “Cho ai?”

Dương Lực: “Không phải Marvin tiên sinh tới đây ư?”

Trần nữ sĩ hoảng sợ: “Há, cậu nói hấn à.”

“Không cần.” Cô khoát tay một cái, cứ như đuổi ruồi, “Lão gia sẽ không giữ hấn ăn cơm đâu, sẽ nuốt không trôi.”

Dương Lực: “...” Sao nói bạn thân mà?!

“Hơn nữa...” Ánh mắt Trần nữ sĩ rơi vào trên mặt Dương Lực.

Quản gia anh tuấn theo bản năng lộ ra nụ cười, biểu cảm dò hỏi khéo léo.

Trần nữ sĩ không thể không cảm khái từ sâu trong nội tâm, người này thật sự còn ngọt ngào hơn cả chocolate, khó trách khiến người ta nhớ mãi không quên...

“Hơn nữa lão gia cũng sẽ không đồng ý cho cậu hầu hạ những người khác.” Trần nữ sĩ đưa tay ra vỗ vỗ vai Dương Lực, biểu tình không thể nói được là phức tạp nhiều hơn hay là bất đắc dĩ nhiều hơn.

Mặt Dương Lực đầy dấu chấm hỏi, nhưng vẫn tận trách nói: “Cho nên, ý của chị là...”

Trần nữ sĩ hít sâu một hơi, giọng điệu nghiêm túc lại trang trọng: “Cho nên dù như thế nào, xin hãy dâng hiến cả tinh thần và thể xác cho hấn.”

11. Chương 11

Không cần Trần nữ sĩ nói, Dương Lực đương nhiên cũng sẽ kính dâng cả thể xác lẫn tâm hồn mình, làm một quản gia ưu tú hàng đầu, chỉ là không biết tại sao, lời này từ trong miệng đối phương nói ra, quản gia trẻ tuổi lại cảm thấy có chút mờ ám.

Sau khi Marvin đi rồi, Hoa Tranh ra ngoài ăn cơm tối một mình, Dương Lực vẫn cứ như thường lệ hầu hạ ở bên, khuấy tay vắt khăn ăn.

Không thể không nói, dù hai mắt không nhìn thấy, nhưng tư thế ăn uống của Hoa Tranh vẫn giữ vững sự tao nhã và tự phụ, nếu không phải cần Dương Lực ngẫu nhiên nhắc nhở vị trí đĩa thức ăn, thì sẽ không có ai tin rằng người đang ngồi đây là một người mù.

Bởi vì Dương Lực nhìn hấn quá ư nghiêm túc, Hoa Tranh không thể không ngừng tay, hấn cầm khăn ăn

mím mím môi, nhàn nhạt nói: “Anh đang nhìn gì?”

Dương Lực có chút ngượng ngùng như làm sai chuyện bị bắt tại trận: “Không có... ngài còn muốn ăn canh không?”

Hoa Tranh cứ như làm nũng, ghét bỏ nói: “Không muốn.”

Dương Lực không nhịn được cười, anh lấy canh đi, lại bưng trái cây lên, lần này may là không cần phải lột vỏ, Hoa lão gia cũng chỉ có thể đành hoàng tự mình ăn.

“Anh còn bao lâu mới đến thời kỳ động dục đặc thù.” Miệng Hoa Tranh ngậm quả dâu tây, mơ hồ không rõ hỏi, cứ như chỉ thuận miệng nhắc một câu.

Dương Lực không nghĩ nhiều, thành thật đáp: “Còn 12 ngày, ngài yên tâm, tôi sẽ không gây thêm phiền phức.”

Hoa Tranh nhú mày, không lên tiếng, hắn cầm quả dâu tây ở trong tay thưởng thức một chốc, mới chậm rãi bỏ vào miệng.

Liên quan tới thời kỳ động dục đặc thù lần đầu tiên nguy hiểm cỡ nào hoặc là đau đớn bao nhiêu, trong giới omega cũng có trao đổi tổng kết kinh nghiệm với nhau, đây cũng là lý do tại sao rất nhiều omega đều không chịu đựng nổi của ả này, thà rằng sớm đi tìm alpha phối hợp để giúp đỡ mình vượt qua thời kỳ động dục đầu tiên.

Thế nhưng Dương Lực không biết tại sao, nói là không có tâm tư yêu đương kết hôn cũng được, vì sự nghiệp mà không muốn sớm ký kết quan hệ vĩnh hằng cũng được, những lý do đối với người ngoài nhìn qua coi như bình thường, thì đối với anh lại có chút ngượng ếp.

Đối với việc ký kết quan hệ “vĩnh hằng”, kỳ thực nói từ sâu trong nội tâm anh, là mâu thuẫn.

Bằng không anh cũng sẽ không vội vội vàng vàng từ bỏ công việc hậu đãi lúc trước, quyết đoán đến nơi này, chỉ để có hoàn cảnh ứng phó với việc động dục tốt hơn.

“Nếu không nhờ dấu hiệu trên vòng tay, người khác thật sự không nhìn ra anh là omega luôn á.” Sau khi Thái Thái quen thân với Dương Lực rồi, ngẫu nhiên trong lúc nghỉ ngơi cũng sẽ uống một ly với anh.

Sau khi tan việc, quần gia trẻ tuổi không còn câu nệ như lúc làm việc, Dương Lực cởi âu phục đuôi nhọn, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi lụa cổ rộng, quần bò hơi bó sát người khiến hai chân anh trắng tấp thon dài, ánh mắt Thái Thái luôn nhìn không được bị lồng ngực màu chocolate của thanh niên hấp dẫn.

“Rõ ràng tướng mạo rất gợi cảm, nhưng khí chất lại rất cấm dục.” Thái Thái chặc chặc lưỡi, “Cảm thấy

không biết alpha thế nào mới có thể làm cho anh động dục nhỉ.”

Dương Lực cảm thấy có chút buồn cười, anh thở dài: “Nào có khuếch đại như vậy.”

Thái Thái: “Nói thật nha, trước đây anh chưa từng gặp pheromone của alpha nào có thể ảnh hưởng đến anh à?”

Dương Lực ngẫm nghĩ, dường như xác thực là chưa từng... Nghề nghiệp của anh xem như có thể thường xuyên tiếp xúc với alpha độc thân ưu tú chất lượng cao, thế nhưng nhiều năm vậy rồi, xưa nay lòng anh đều như hồ nước lạnh, dù đối phương tận lực phóng thích pheromone của mình thì cũng không lay động anh được mấy may.

Chỉ ngoại trừ Hoa Tranh, lần bất ngờ đó.

Hiện giờ Dương Lực nghĩ tới việc đó, vẫn không nhận được đồ bưng cả mặt, không biết có phải do là alpha hàng đầu hay không, pheromone hormone của Hoa Tranh tỏa ra thật sự là làm người ta đầu vầng mắt hoa không đỡ nổi, đối phương phá vỡ sự tự chủ mà anh vẫn lấy làm kiêu ngạo dễ như trở bàn tay, không hề chống cự được.

Thái Thái lại rất hiểu cho anh: “Bình thường thôi, dù sao thì người ta cũng là alpha hàng đầu, còn có dung nhan như thiên thần giáng trần... Cơ mà thật sự bảnh đến vậy à?”

Lỗi tai Dương Lực cũng hơi hồng hồng, điều này làm cho cả người anh thoát nhìn cứ như trét một lớp mứt hoa quả lên chocolate, độ ngon miệng quả thực bùng nổ: “Không phải bảnh... là vô cùng xinh đẹp.” Dừng một chút, quần gia anh tuần không nhận được nhấn mạnh thêm một lần, “Vô cùng vô cùng xinh đẹp.”

Thái Thái cau mày, cô hít hít, không nhận được giờ tay nhẹ nhàng che mũi, lên án: “Anh khen thì khen, tỏa pheromone ra làm gì, chính anh ngửi cái mùi này coi, ngọt ngào đến phát nôn luôn.”

Dương Lực: “...”

Trước đã nói, lần động dục đặc thù đầu tiên của omega vô cùng hung hiểm, còn hung hiểm tới trình độ nào, các loại tin tức ngầm tự nhiên là đa dạng tầng tầng lớp lớp, trải nghiệm cũng là mỗi người nói một kiểu, Dương Lực xem mấy bài viết kiểu này không ít, kết quả càng xem trong lòng lại càng không chắc chắn.

Trước đó Trần nữ sĩ nói biện pháp mượn pheromone của alpha đỉnh cấp, Dương Lực cũng từng suy nghĩ kỹ càng, chỉ có điều mượn thế nào là một vấn đề lớn làm người ta đau đầu.

Từ góc độ sinh vật học mà nói, dịch thể, máu huyết, mùi vị đều có chứa thành phần pheromone, chỉ là giảm dần hàm lượng từ nhiều đến ít, hormone và pheromone trong mùi vị là nhạt nhất, nhưng đối với alpha như Hoa Tranh, hàm lượng pheromone trong mùi của hắn cũng có nồng độ cao hơn alpha bình thường rất nhiều.

Dương Lực nghĩ tới cặp bao tay da bò màu đen đối phương thường thường mang trên tay.

Anh có chút đỏ mặt, theo bản năng giơ hai tay ôm má tản nhiệt độ, kết quả nhớ lại ký ức lần đầu tiên gặp mặt, đối phương dùng bao tay chạm đến hầu kết anh, hận không thể vùi cả khuôn mặt vào trong lòng bàn tay.

Các nữ đầu bếp hiển nhiên không biết vị quản gia trẻ tuổi này đang suy nghĩ gì, vây quanh một vòng ân cần hỏi han quan tâm.

“Không có gì không có gì.” Dương Lực khoát tay, anh há miệng, có chút ngượng ngùng nói, “Tôi đi dọn dẹp phòng cho lão gia đây.”

Các nữ đầu bếp cười: “Thời gian này lão gia đang ngủ trưa, động tác của anh phải nhẹ một chút.”

Dương Lực liên tục gật đầu: “Được được.”

Giờ này xác thực là Hoa Tranh đang ngủ trưa.

Hoàn toàn khác với lúc hẩn thức, dáng vẻ Hoa lão gia khi ngủ không có phòng bị gì, đương nhiên mặt mày thì vẫn đẹp dễ như vậy.

Dương Lực cẩn thận từng li từng tí một thu dọn đồ lót đối phương tùy ý ném xuống đất, xem tình huống này, nhất định là Hoa Tranh lại ngủ trần như nhộng rồi.

Dù sao thì trước đây đã từng thấy chủ nhân lỏa thể, Dương Lực không khống chế được hồi tưởng lại, nghĩ ít thì chưa hết thòm thèm, nghĩ nhiều thì cả người đều khô nóng lên.

Để không làm mình tiếp tục suy nghĩ quá nhiều, Dương Lực dứt khoát nghiêm nghiêm túc túc vùi đầu thu dọn, anh đem đồ lót Hoa Tranh thay ra bỏ vào trong sọt giặt quần áo, lại bỏ mấy cái sạch sẽ lại ngăn kéo.

Hoa lão gia có một phòng để quần áo riêng, trong đó đồ da chiếm nguyên một tủ quần áo, phần này luôn do Hoa Tranh tự mình quản lý, ngay cả Dương Lực cũng chưa từng xem qua, hôm nay có cơ hội nhìn cận kề, quần gia trẻ tuổi cũng rất tò mò.

Tầng cao nhất tủ quần áo là mấy trăm cái mũ hình thức không hề trùng lặp, thuộc da chiếm đa số, số ít bằng len dạ và vải, một tầng ở giữa thì đều là bao tay da, mỗi một cặp đều chiếm một hộc chứa, nhìn sơ qua quả thực như một triển lãm sưu tập cực lớn, Dương Lực không nhìn được lời mấy cái hộc ra tí mĩ ngắm nhìn, anh cúi đầu ngửi ngửi, có một cái cho thấy rõ ràng là Hoa Tranh thường mang, mùi pheromone trên đó vô cùng mới mẻ ngào ngạt.

Lời Trần nữ sĩ nói hết như lưỡi rắn dụ người phun ra trong đầu anh, Dương Lực nắm chiếc bao tay kia, ma

xui quẻ khiến giấu nó vào trong túi.

Anh có tật giật mình, vốn chỉ muốn cấp tốc đóng cửa tủ lại, nhưng khi khước mắt liếc tới tầng dưới cùng, lại ngừng tay.

Đó là một tầng treo đầy vòng cổ bằng da và vòng tay bằng da.

Dương Lực theo bản năng sờ sờ chiếc vòng trên cổ mình, anh chậm rãi ngồi xổm xuống tìm kiếm một chỗ.

Quả nhiên, anh tìm được một cái giống như đúc cái ở trên cổ mình.

“Nhiều vậy à?!” Thái Thái kinh ngạc ngay cả nước trong miệng cũng suýt nữa phun ra ngoài, “Anh tận mắt nhìn thấy hả?”

Dương Lực gật đầu, anh cũng có chút sồn tóc gáy: “Lão gia làm nhiều vòng cổ như vậy... để làm gì?”

Thái Thái tức giận lườm một cái: “Anh hỏi em em làm sao biết, dù sao thì em ở chỗ này lâu như vậy, chỉ từng nhìn thấy mỗi mình anh đeo vòng cổ thôi.”

Dương Lực chậm rãi vuốt ve cổ mình, sau khi kết thúc công việc anh liền gỡ vòng cổ ra, lẩn qua lộn lại nhìn rất lâu, cũng không nhìn ra được gì, hiện giờ trên cổ trống tuếch, nhưng da thịt đã quen với xúc cảm bằng da lại dường như có chút cô quạnh.

Thái Thái liếc mắt nhìn anh, lấy làm lạ hỏi: “Anh nghĩ cái gì vậy?”

Dương Lực hơi đỏ mặt, phủ nhận: “Không có...”

Anh cẩn thận sờ sờ quanh ngực, nơi đó còn giấu một cặp bao tay da của Hoa Tranh.

Lại nói, nhiều bao tay như vậy, thiếu một cặp, chủ nhân... chắc là không phát hiện đâu nhỉ?

12. Chương 12

Thường thì sáng sớm Hoa Tranh sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian trong phòng để quần áo, hần cũng không phải kiểu đồm đảng như Marvin, mỗi ngày hần không thể trang điểm lộng lẫy hương bay mười dặm, cho nên khi hần không hề đi ra khỏi phòng trong thời gian dự định, Trần nữ sĩ trông coi ở bên ngoài thấy có chút kỳ quái.

“Có chuyện gì sao lão gia?” Trần nữ sĩ không dám đi vào, chỉ có thể ở bên ngoài thăm hỏi.

Giọng Hoa Tranh qua rất lâu mới truyền ra: “Hôm nay từng có ai tới phòng tôi?”

Trần nữ sĩ suy nghĩ một chút: “Tôi phải điều tra bằng quét thẻ.”

Hoa Tranh không nói gì, hần đưa tay ra, đầu ngón tay quen thuộc lướt qua một loạt bao tay ở hàng giữa, sau đó đặt dưới chóp mũi nhẹ ngửi.

Hần nhướn mày, nhàn nhạt nói: “Có một đứa trẻ hư hỏng lấy đồ của tôi.”

Trần nữ sĩ vừa nghe mất đồ liền sợ muốn chết, đồ thuộc da trong phòng để quần áo có thể nói là tình yêu to lớn của Hoa lão gia, mỗi một cái đều là đặt làm riêng, giờ lại thiếu một cái hả?!

“Có cần tôi lấy video giám sát xem thử không?” Trần nữ sĩ lập tức nghĩ biện pháp bổ cứu.

Hoa Tranh ngoái đầu lại, cứ như nhìn thiếu năng mà “nhìn chăm chăm” cô: “Phòng để quần áo của tôi làm sao có thể có camera.”

Trần nữ sĩ: “...”

Bởi vì đây là lần đầu tiên Dương Lực trộm đồ, kinh nghiệm nghiệp vụ rõ ràng là không thuần thực, tròn một ngày tâm tư đều bay trên mây, Trần nữ sĩ âm thầm nhìn anh vài lần, rốt cuộc lúc anh lại sai lầm bày ngược bát đĩa một lần nữa, không nhịn được hỏi: “Hôm nay cậu làm sao vậy?”

“A...” Dương Lực kinh ngạc, anh cúi đầu nhìn việc trong tay, biểu tình rất là khó coi, “Thật xin lỗi...”

Trần nữ sĩ rất khoan dung độ lượng, dù sao thì con người mà, luôn có lúc trạng thái không tốt: “Nếu cậu không khỏe thì xin nghỉ ngơi đi, thời kỳ động dục sắp đến rồi phải không?”

Dương Lực chỉ đành thuận theo nói: “Vâng, đúng vậy...”

Trần nữ sĩ thở dài, cũng không biết là cô oán giận hay là thế nào, khoanh tay bắt đầu cầu nhàu: “Gần đây thật nhiều việc, cậu thì sắp sửa động dục, trước đó Marvin tiên sinh không chào hỏi mà tới đã đủ phiền toái rồi, hôm nay bao tay của lão gia lại còn thiếu một cặp, cũng không biết là tiểu tiện nhân nào lấy.”

Một “tiểu tiện nhân” nào đó thực sự là mồ hôi lạnh đầm đìa, run lấy bầy.

Hiển nhiên là Trần nữ sĩ còn đang nổi nóng không hề phát hiện, nghiêng răng nghiêng lợi thảo phạt “tiểu tiện

nhân”: “Trước đây tôi đã khuyên lão gia nên mời vệ sĩ rồi, cậu đừng thấy lão gia chúng ta như vậy, chứ fan của hắn nhiều lắm đó, hiện giờ cũng không biết bầu không khí trong nhóm fan thế nào, chứ còn fan của Marvin tiên sinh hả, cứ luôn gì mà ‘mắng bọn tôi đom đóm thì được, nhưng đừng gia tăng số fan đom đóm bọn tôi, cảm ơn.’”

Dương Lực: “...”

Trần nữ sĩ: “Trong Liên minh chó FA bắt tử thiêu thiêu thiêu còn có fan CP tà giáo nữa.”

Dương Lực cẩn thận từng li từng tí một hỏi: “Lão gia có CP à?”

“Hắn?” Trần nữ sĩ phì cười, “Chúng ta có độ hot hàng đầu đó, ai tới cũng là cộ nhiệt độ!”

Dương Lực: “...”

Trần nữ sĩ đột nhiên nhìn Dương Lực một cách sâu xa: “Hiện giờ cậu hiểu vì sao lão gia chúng ta vừa đăng topic thoát ế là lập tức lên top rồi chứ?”

Dương Lực gật gật đầu, nhưng anh lại có chút không xác định: “Nhưng mà... người lão gia thích rất cuộc là ai? Tôi không thấy hắn có đối tượng giao du nào hết mà.”

Trần nữ sĩ nghen nghen, suy yếu nói: “Còn đang trong quá trình theo đuổi...”

Lúc này đổi thành Dương Lực kinh ngạc: “Theo đuổi lâu vậy rồi mà còn chưa theo đuổi được à?!”

... Trần nữ sĩ đương nhiên không nói ra được là chỉ cần ngày mai cậu động dục là ngày mai Hoa Tranh có thể thoát ế, chỉ có thể giả vờ thâm trầm, kiểu như nhìn thấu nhưng không nói toạc ra vố vố vai Dương Lực: “Sau này cậu sẽ biết.”

Dương Lực “lấy” bao tay tuy rằng chợt dạ hoảng hốt, nhưng sau mấy ngày dường như gió êm sóng lặng cũng giảm ít một chút bất an, anh không dám bỏ bao tay của Hoa Tranh lung tung, vẫn luôn giấu trên người, cũng không biết là bởi vì mùi vị của alpha hàng đầu quá mức nồng nặc hay là nguyên nhân gì khác, dù đã giữ trên người rất lâu, mùi vị của Hoa Tranh cũng không nhạt đi.

Cách thời kỳ động dục đặc thù còn 5 ngày, không cần vòng tay nhắc nhở, chính Dương Lực cũng có thể tự cảm giác được cơ thể và pheromone của mình thay đổi.

Trần nữ sĩ coi như quan tâm anh, mấy hôm nay vài việc hầu hạ bên người đều miễn cho Dương Lực, nhưng việc cho mèo ăn thì vẫn chỉ có thể để quần gia trẻ tuổi anh tuần tự thân làm.

Robot thú cưng ngoại hình báo sư tử màu trắng vô cùng đáng người, Dương Lực bị ôm chân cọ cọ, gần như nửa bước khó đi.

Robot thú cưng hoặc nhiều hoặc ít sẽ mang theo chút mùi vị của chủ nhân, vào thời kì đặc thù, quần gia trẻ tuổi tự nhiên là có khổ khó nói.

Dương Lực thực sự là gánh lấy mùi hormone làm người ta đầu vầng mắt hoa cho báo sư tử ăn xong, trên người trên cổ anh đều là mồ hôi, sau khi vòng cổ bằng da bị thấm ướt cũng trở nên hơi cứng.

Để phòng ngừa, anh quyết định phải đến phòng cách ly ở một chỗ.

Chất lượng phòng cách ly Hoa gia tiên tiến nhất thế giới, đây cũng là lý do tại sao Dương Lực bỏ qua công việc lúc trước, lâm thời tới chỗ này.

Anh quét vân tay, nhập password sau đó vào phòng, không gian kín cực lớn ngăn cách tất cả pheromone và hormone bên ngoài, Dương Lực hít sâu một hơi, rốt cuộc có thể chậm rãi bình ổn nhịp tim.

Trong phòng giữ ầm có thuốc ức chế mà Trần nữ sĩ nói, Dương Lực tìm kiếm nửa ngày, phát hiện không biết sao thuốc ức chế đều bị đổi thành thuốc vitamin, anh không xác định rốt cuộc là ai làm việc này, nhưng bây giờ đi ra ngoài hỏi Trần nữ sĩ hiển nhiên đã muộn.

Nhịp tim Dương Lực đập vững vàng, thế nhưng ngũ giác vẫn tương đối mẫn cảm, anh khá hoài nghi là mình sẽ động dục sớm, do dự một chỗ vẫn lấy bao tay của Hoa Tranh ra.

Nói thật, giấu đồ của chủ nhân ở trên người đã không phải là hành động bình thường rồi, huống chi còn làm mấy chuyện kỳ quái với nó.

Dương Lực thực sự là xoắn xuýt rất lâu mới nửa xấu hổ nửa mong đợi cầm bao tay của Hoa Tranh lên chóp mũi.

Mùi thuộc da như hương gỗ hòa lẫn với mùi pheromone alpha mỹ vị tràn ngập xoang mũi Dương Lực, chuyện này quả thật là một loại cảm nhận tuyệt diệu cực hạn.

Dương Lực đã không còn rảnh hơi để suy nghĩ có phải là đối với pheromone của tất cả các alpha mình đều nhạy cảm như thế không, anh giống như chú hươu con mới nếm sữa ngọt, hoàn toàn không có cách nào thoát được sự ngọt ngào do một chút pheromone của Hoa Tranh mang đến, cảm nhận được tình triêu của mình gần như là dâng trào lên, vòng tay vốn dĩ là màu xanh lục đã biến thành màu đỏ, tiếng cảnh báo vang lên.

Mặc dù Dương Lực biết vấn đề lần này rất lớn, nhưng hiển nhiên hoàn toàn dựa vào chính mình đã không thể không chế nổi.

Trong biển tình dục vô biên, anh bị người ta nắm sau gáy, bờ môi lạnh băng của đối phương ghé sát bên tai anh, dưới tình huống sắp mất đi ý thức, Dương Lực cắn bao tay của Hoa Tranh trong miệng, lúc bị nắm sau gáy, có người lạnh lùng nắm cầm anh, lôi bao tay ra.

“Thật sự là một đứa nhỏ không nghe lời.” Giọng Hoa Tranh bình tĩnh vang lên, cả người hắn đè ở trên lưng quần gia trẻ tuổi, mái tóc dài màu trắng bạc như thác nước, che đi tầm mắt Dương Lực.

Hắn xoay mặt Dương Lực qua, hai má thanh niên đỏ bừng, như kẹo chocolate nhân rượu, anh đổ rất nhiều mồ hôi, tóc mái hơi xoắn dán sát ở trên trán, hai mắt hòa lẫn hơi nước, hoang mang lại khát cầu.

Hoa Tranh híp mắt, hắn cứ như là muốn xác nhận, duỗi đầu ngón tay ra khẽ vuốt qua ngũ quan thanh niên, cuối cùng ngừng lại trên bờ môi căng mọng của đối phương, Dương Lực khẽ hé miệng, ngậm toàn bộ ngón tay hắn vào.

Hoa Tranh cau mày, hắn hít sâu một hơi, như là nhẫn nại, giọng nói hơi khàn lặp lại lần nữa: “Anh thật sự là rất không nghe lời, Dương Lực.”

13. Chương 13

Sự đau khổ của thời kỳ động dục đặc thù thật sự là khoa trương hơn bất cứ bài văn chương miêu tả nào trên mạng.

Dương Lực đã không nhận ra là ai đè gáy anh, lột sạch quần áo trói buộc trên người anh, anh chỉ nghĩ được một làn hương thơm ngọt, liền theo bản năng đưa tay ra lôi kéo đối phương.

Kỳ thực đối với bất kỳ omega nào mà nói thì việc này đều là tuyệt vọng.

Quần gia trẻ tuổi cũng không phải là không còn ý thức, anh biết mình đang trải qua cơn động dục, anh biết rõ thân thể đang khát vọng giao hợp, nhưng tất cả những điều này anh đều không đủ sức phản kháng, cảm giác dục vọng bản thân phủ qua lý trí cũng không hề khiến người ta vui vẻ.

Thật ra Hoa Tranh cũng rất khó chịu, thông qua năng lực “nhìn” của robot thú cưng hắn đã phát hiện trạng thái của Dương Lực không ổn định, trước khi vào đã cố ý tiêm thuốc ức chế pheromone, tự tôn của hắn hiển nhiên không cho phép mình phát sinh bất kỳ hành vi ký kết quan hệ nào dưới tình huống đối phương vô ý thức, nhưng người trước mắt ở thời điểm này lại không biết làm sao khống chế hormone giống như thuốc mê tình kia.

Như trước đã nói, alpha hàng đầu cũng có quan hệ “vĩnh hằng”.

Quả thật họ tìm được bạn đời vĩnh hằng khó khăn hơn alpha bình thường, nhưng cũng không có nghĩa là

không gặp được.

Nếu nói alpha bình thường còn có thể tương thông linh hồn trước, lợi dụng pheromone hợp nhau để phát triển quan hệ, thì alpha hàng đầu lại càng gần với nhân loại 1000 năm trước, trước hết không nói tình triêu bọn họ gọi lên có bao nhiêu đáng sợ, còn cả cái trình tự phải chiếm được trái tim trước rồi mới có thể lên giường, dẫn đến bây giờ toàn nhân loại đều biết rõ 7 vị alpha độc thân triệt triệt để để là lão xử nam trăm phần trăm.

Chẳng hạn như tên đom đóm đáng lẳng lơ Marvin, có lẳng hơn nữa cũng không sửa đổi được sự thực y là xử nam.

“Nhìn tôi.” Hoa Tranh nâng mặt Dương Lực lên, hấn bị cơn tình dục của đối phương ảnh hưởng rất là buồn bực, ngay cả da thịt tái nhợt cũng nổi lên màu đỏ, “Nhìn tôi.” Hấn lặp lại.

Con người Dương Lực là màu đen thuần khiết, như hòa lẫn sương mù, như đá cuội đen tuyền dưới dòng nước trong.

Anh giật giật môi, Hoa Tranh tự nhiên là không nhìn thấy.

Lão gia không nhận được câu trả lời càng thêm lo âu, hấn không dám xác định có phải là Dương Lực đã không còn ý thức rồi không, bởi vì tay đối phương hiển nhiên cũng không thành thật, đang lúc lôi kéo, ngay cả quần áo hấn cũng rối loạn.

Hoa Tranh đang nghĩ có cần gọi Trần nữ sĩ vào hay không, đột nhiên cổ bị ghì lại, bị người dưới thân kéo xuống.

Bờ môi của quần gia trẻ tuổi nóng bỏng, dán vào Hoa Tranh như liều mạng mút lấy dòng nước ngọt, anh hôn không có kết cấu gì, ép Hoa Tranh không thể không dùng đầu lưỡi cạy kẽ răng đối phương ra.

“Sao anh có thể quên mất nên hôn tôi thế nào.” Hoa Tranh có chút căm tức, hấn lẩm bẩm, cũng không quản Dương Lực có nghe thấy hay không, tuy rằng ngoài miệng nói không êm tai, nhưng động tác của Hoa lão gia lại rất dịu dàng, hấn như là than thở lại như bất đắc dĩ môi răng giao hòa với đối phương, pheromone trong nước bọt trao đổi cho nhau khiến Dương Lực thoải mái nhẹ giọng cảm thán.

Hoa Tranh cảm giác được lòng bàn tay đối phương mềm nhẹ vuốt ve qua khóe mắt mình.

Dương Lực mơ hồ nói thầm, cũng không biết là đang nói với ai: “Đẹp quá...”

Hoa Tranh nhú mày: “Nơi nào đẹp.”

Giọng Dương Lực rất khẽ, nhưng Hoa Tranh vẫn nghe rõ ràng: “Đôi mắt.”

Hoa Tranh không nói gì, trên người Dương Lực đã hoàn toàn trần truồng, hai viên đậu đứng thẳng trên lồng ngực màu chocolate lại là màu hồng nhạt, đầu ngón tay trắng nõn của Hoa Tranh có chút ác liệt nắm một bên đầu vú của anh lên, Dương Lực bị đau kêu khẽ một chút.

“Tại sao nó lại mù?” Hoa Tranh kể bên tai Dương Lực, hần hé miệng, cắn vành tai nõn nà của thanh niên.

Ngực Dương Lực bị hần làm vừa đau liền ngứa, lại còn không dám giãy dụa, lúc Hoa Tranh nhả ra, trên vành tai đối phương có thêm một dấu răng rõ ràng.

“Anh quên mất quá nhiều thứ.” Hoa Tranh chậm rãi nói, hần hôn lên môi đối phương, sau đó liền thuận theo đường cong sau cổ duyên dáng, liếm láp qua núm hồng của đối phương, Dương Lực bị kích thích rưng rưng muốn khóc, tay nắm lấy chiếc bao tay trước đó bị ném qua một bên cắn vào trong miệng.

Hoa Tranh bị mù hiển nhiên cũng không ảnh hưởng đến việc hần phát huy, khi chuẩn xác tìm được vị trí giao hợp của đối phương, Dương Lực rõ ràng co rúm một chút.

Vào thời kỳ động dục đặc thù, huyết khẩu nhăn nheo của omega sẽ theo trình độ pheromone mà trở nên mềm mại trơn trượt thích hợp giao phối, điều này đại diện cho phản ứng động tình chín muồi, Dương Lực có thể nói là vừa mong đợi lại bất an chờ Hoa Tranh tiến vào mình.

Hoa Tranh híp mắt, đương nhiên hần cũng có phản ứng, nói thật thì, ở trước mặt Dương Lực, trước đó có tiêm nhiều thuốc ức chế hơn nữa cũng là vô dụng đối với hần.

Quản gia trẻ tuổi tự nhiên có thể thấy rõ ràng hạ thể của chủ nhân mình, khác với khuôn mặt tuyệt đẹp tinh xảo của Hoa Tranh, phía dưới người đàn ông ấy thật sự là dữ tợn có chút khủng bố, dù giờ khắc này tình dục chiến thắng lý trí, Dương Lực cũng hơi sợ hãi con quái vật khổng lồ đó.

Anh theo bản năng lùi về sau, nhưng lại bị Hoa Tranh bắt lấy mắt cá chân mạnh mẽ kéo qua.

“Dù sao thì anh cũng nên nhớ chút gì đó.” Hoa Tranh đỡ quy đầu quanh quần mài cọ quanh huyết khẩu đối phương, hần cứ như đột nhiên thành thạo điều luyện lên, từ trên cao chăm chú nhìn vào mặt Dương Lực.

Con người người đàn ông như hổ phách lưu ly, hần khẽ cụp mi, trong miệng thốt ra lời ân ái mềm nhẹ lại tàn khốc: “Nếu muốn, thì tự mình nuốt vào đi.”

Trước năm 15 tuổi, Hoa Tranh luôn cảm thấy, trên thế giới này không ai có thể xứng với mình.

Alpha hàng đầu đã loại bỏ hạng mục dựa vào pheromone và hormone để chọn bạn đời, dù sao thì không pheromone của omega nào có thể dễ dàng chinh phục bọn họ, cái này như quay ngược về 1000 năm trước, như nhân loại nguyên thủy tìm bạn đời, người muốn có được họ, nhất định phải đạt được trái tim của họ trước.

Vào thời kỳ trẻ trâu đương nhiên Hoa Tranh không cảm thấy là trái tim mình sẽ yêu bất cứ ai.

Hắn xinh đẹp giàu có, tràn ngập mị lực, vào giai đoạn còn 5 năm nữa là trưởng thành về mặt sinh lý, luôn hình dung mình là người do trời chọn, nói độc nhất vô nhị cũng không quá đáng.

“Cái tính cách như cậu sớm muộn gì cũng sẽ chịu thiệt.” Năm đó Marvin đã quen biết hắn, bởi vì lớn hơn năm tuổi, nên y là một nhân loại rất hiếm có, còn sống, có thể chen mồm vào được trước mặt Hoa Tranh.

Hoa Tranh không tỏ ý kiến đối với việc này.

Hắn vừa qua sinh nhật tuổi 16, chúc mừng ở trang trại ngựa, mái tóc màu trắng bạc của thiếu niên chỉ dài đến cổ, tùy ý cột một cái đuôi nhỏ ở sau ót, dưới thân hắn là một chú ngựa Fresian thành niên đen tuyền, tạo ra sự chênh lệch rõ ràng với vẻ lạnh nhạt của hắn.

Cùng là alpha hàng đầu, nhưng Marvin cảm thấy mình cũng bị sự mỹ mạo của Hoa Tranh mê hoặc đến độ có chút thần hồn điên đảo rồi.

“Cái tuổi của cậu cần phải tiếp xúc với omega nhiều.” Marvin tận tình khuyên nhủ, “20 tuổi chúng ta sẽ hoàn toàn trưởng thành phát tình, qua thời kỳ động dục muốn tìm bà xã sẽ rất khó.”

Bởi vì màu da, nên ngay cả tròng mắt Hoa Tranh cũng nhạt màu, hắn nhìn Marvin, có hơi lạnh lùng: “Anh cho rằng tôi là anh à?” Dừng một chút, hắn châm biếm, “A ế?”

“...” Marvin thực sự là nghiêng răng nghiêng lợi, “Trừ cậu còn chưa trưởng thành ra, thì sáu người bọn tôi đều là A ế, đấu sĩ A ế độc thân hoàng kim của thế giới”

Hoa Tranh chán ghét cau mày: “Mấy người sao còn có mặt mũi mà tổ chức thành đoàn thể vậy?”

Marvin nở nụ cười ác độc, như trường bối vỗ vỗ vai Hoa Tranh: “Cậu đừng vui mừng quá sớm, chúng tôi chờ cậu lên vị trí trung tâm.”

Hoa Tranh: “...”

Vừa qua tuổi 16 đã bắt đầu phát sầu vì chuyện đại sự cả đời, đồng thời vì để tránh cho mình qua thời kỳ động dục 20 tuổi liền đi vào hàng ngũ đấu sĩ A ế độc thân hoàng kim thế giới, có thể nói là Hoa Tranh tương đối phiền não.

Hắn biết người mê luyện mình đếm không xuể, nhưng phải nhanh chóng hữu hiệu tìm được một người thoả mãn mình lại vô cùng khó khăn.

Trần nữ sĩ không ít lần âm thầm đập số tiền lớn mua thẻ hội viên VVVVIP trên các website tìm bạn lớn cho chủ nhân của mình, thế nhưng kết quả đều không thể nào làm người ta thoả mãn.

“Ánh mắt ngài có lẽ hơi cao quá.” Bà mai thất bại vô số lần —— Trần nữ sĩ hiếm khi cẩn thận từng li từng tí một đưa ra ý kiến, “Ngài không thể chỉ nhìn ảnh, ngay cả mặt mũi cũng không gặp.”

Dường như ngay cả mí mắt Hoa Tranh cũng lười nâng lên một chút, hần thay ủng cười ngựa xong, chọn một cặp bao tay bằng da mình thích.

Trần nữ sĩ giãy dụa hỏi lại một lần: “Đến tốt cùng là ngài thích dạng gì?”

Hoa Tranh nhẹ nhàng vẩy roi ngựa trong tay, hần nhúu mày dường như đang suy nghĩ, qua chốc lát, mới chậm rãi nói: “Đen đen một chút.”

Trần nữ sĩ: “...”

Trang trại ngựa to lớn, nhân viên quản lý tự nhiên cũng không ít, mấy học trò mà thầy thuần hóa ngựa mới thuê cũng không phải đều chuyên nghiệp, chẳng hạn như... ánh mắt thầy thuần hóa ngựa rơi vào thiếu niên trước mặt.

“Cậu học ngành quản gia à?” Thầy thuần hóa ngựa hỏi.

Năm ngoái Dương Lực mới vừa thi đậu học viện quản gia, trường này 99% đều là beta, omega như anh chỉ chiếm 1%.

“Đúng!” Anh đứng thẳng tắp, vóc người cao to, vai phẳng, da thịt màu chocolate vô cùng bắt mắt, nếu không có dấu hiệu omega trên vòng tay, sẽ không có ai cho rằng anh không phải beta.

Thầy thuần hóa ngựa lú lười: “Làm nghề này rất ít khi nhìn thấy omega.” Ông có chút phiền não, “Mặc dù tuổi tác không tới, sinh lý cũng chưa trưởng thành, nhưng dù sao ở đây cũng có alpha hàng đầu...”

Dương Lực nâng nâng tay: “Cháu có thể chăm sóc ngựa.”

Thầy thuần hóa cười nói: “Chăm sóc ngựa là một việc cần thể lực đó.”

Đại khái là bởi vì màu da, nụ cười của Dương Lực xán lạn hơn người bình thường không ít: “Cháu rất tình nguyện, tiên sinh.”

Khi Trần nữ sĩ đăng cái yêu cầu “da đen đen một chút” lên trên website tìm bạn, đề tài đứng đầu diễn đàn lại trở nên sống động, các bảng tin dùng lượng lớn ngôn từ để bày ra tiêu chuẩn kén vợ kén chồng của Hoa

Tranh, theo sát đó là quảng cáo các sản phẩm làm đen da bắt đầu tuyên truyền che trời lấp đất.

“Làn da đen xinh đẹp, mở ra cánh cửa cuộc sống mới cho bạn!” “Đen đẹp đen đẹp! Đen mới là đẹp!” “Muốn đen đẹp không? Muốn có được sự ưu ái của nam thần không? Giao cho chúng tôi đi! Chỉ cần 9998! Mang màu đen hoàn mỹ về nhà!”

Dương Lực: “...”

Rõ ràng anh tìm quảng cáo làm trắng mà...

Khó hầu hạ nhất trong chuồng chính là một con ngựa Fresian, Dương Lực bỏ ra cả thời gian giữa trưa mới tắm gội được cho nó, trong quá trình đó còn bị tên nhóc thông minh này đùa cợt nhiều lần.

Anh cách hàng rào nằm trên đồng cỏ khô, hiếm khi dùng thời gian nghỉ ngơi xem tin tức một chút, lúc lướt tới tin này biểu tình rất là kinh ngạc.

—— 7 alpha đỉnh cấp đương nhiên Dương Lực biết đến, nhưng trừ 6 người đã thành niên, người duy nhất còn chưa công khai tin tức và ảnh cá nhân cũng chỉ có Hoa Tranh.

Đương nhiên, các loại lời đồn bay đầy trời nhất định là không thiếu được, vấn đề mà toàn thể giới thích hóng hớt nhất đại khái là lễ trưởng thành của mỗi một alpha đỉnh cấp, cái gọi là lễ trưởng thành, chính là thời kỳ động dục đầu tiên sau khi trưởng thành của họ, đây là cơ hội dễ dàng nhất cũng là có khả năng tìm được người yêu duy nhất trong cuộc đời, nhưng đáng tiếc chính là, sáu người đầu tiên không ai tìm được, toàn bộ đều tiến vào giai đoạn đấu sĩ A ế hoàng kim gian nan.

Thậm chí có sông bạc ngầm còn mở một vụ cá cược kịch xù, tiền đặt cược chính là alpha đỉnh cấp cuối cùng Hoa Tranh có thể phá thân trai tơ vào năm 20 tuổi hay không.

—— Nói thật, mấy nhân vật này không hề có riêng tư gì đáng nói, dù là sinh hoạt tình dục tư mật nhất cũng là đề tài mà toàn cầu để ý, dưới cái nhìn của Dương Lực thì chẳng hề hào nhoáng, ngược lại, còn có chút đáng thương.

Anh lướt topic lướt đến độ có chút mơ hồ, đang định tham dự đề tài, ánh sáng trước mắt đột nhiên bị người ta che đi.

Dương Lực cuống quýt ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy người đến ngược sáng, từ trên cao nhìn xuống đứng trước mặt anh.

“Anh đang lười biếng à?” Hiên nhiên đối phương vẫn chưa thành niên, giọng thiếu niên thanh lãnh hết như tiếng kim loại.

Bởi vì ngược sáng, Dương Lực không lập tức thấy rõ mặt của đối phương, nhưng nhìn ăn diện hiển nhiên là người chuẩn bị đến cưỡi ngựa.

“Tôi xin lỗi.” Thân là thực tập sinh quản gia, Dương Lực đương nhiên không muốn phạm bất kỳ sai lầm nào khiến chủ nhân hiểu lầm, anh cúi đầu, cung kính nghiêng người, “Yên ngựa đã lau sạch... Tôi cũng không phải đang lừa dối, thưa tiên sinh.”

Hoa Tranh không nói gì, hẩn mím môi, ánh mắt đảo quanh cổ áo mở rộng của đối phương, nhẹ nhàng hừ một tiếng.

“Ngài muốn cưỡi ngựa sao, tiên sinh?” Im lặng một lát, Dương Lực kiên trì hỏi trước.

Hoa Tranh chưa nói muốn hoặc là không muốn, giọng điệu của hẩn có chút khinh bỉ, đột nhiên ông nói gà bà nói vịt ung dung cất lời: “Anh bỏ ra bao lâu làm cho mình đen như vậy.”

“?” Dương Lực cúi đầu, hiển nhiên anh không hiểu tại sao đối phương đột nhiên hỏi như vậy.

Hoa Tranh đưa tay ra, hẩn nắm roi ngựa, cong một đầu roi lại ngả ngón nâng cằm Dương Lực lên.

“Anh cho rằng anh như vậy rất đẹp à?” Gương mặt thiếu niên trong ánh sáng chậm rãi rõ ràng lên hết như tấm phim điện ảnh, hẩn mang theo sự lạnh lẽo cay nghiệt như băng tuyết, từng câu từng chữ châm chọc, “Xấu xí.”

14. Chương 14

Quảng cáo làm đen da trên mạng, topic chỉ cách làm đen da trong diễn đàn, cả trăm cả ngàn, che trời lấp đất, không được mấy ngày đã mai danh ẩn tích như đột nhiên bị khổng chế.

Từ lần trước sau khi Dương Lực gặp thiếu niên alpha kỳ quái kia, cả ngày làm việc luôn có chút thất thần hoảng hốt.

Dù sao thì người bình thường đều sẽ không thích bị công kích “xấu xí” một cách vô cớ.

Chỉ có điều kỳ thực tập còn chưa kết thúc, anh còn phải tiếp tục chăm sóc ngựa, lại nói quả thật anh cũng thích mấy con ngựa, chẳng hạn như con Fresian tính khí cực kỳ kém kia, sau mấy ngày ở chung cũng đã biểu hiện thân mật với anh.

Mấy người chung một nhóm với Dương Lực đều có quan hệ không tệ, thỉnh thoảng cũng tới chuồng ngựa chơi với anh, kết quả một lần buổi trưa lại đây liền thấy Dương Lực mặc áo tay dài quần dài, mang bao tay, đầu đội cái mũ che nắng khổng lồ gần như hoàn toàn che mất mặt.

Đồng nghiệp: “... Cậu làm gì vậy? Trời nóng muốn chết.”

Dương Lực còn rất nghiêm túc: “Tôi muốn chống nắng.”

Đồng nghiệp rất là sa mạc lời: “Cậu muốn trắng ra à.”

Dương Lực: “Tôi muốn chứ, thế nhưng bẩm sinh đã đen, sản phẩm làm trắng đều không có tác dụng gì.”

Trong số các omega thật sự rất ít màu da chocolate như anh, cũng không phải nói Dương Lực hâm mộ các omega trắng nõn thanh tú ấy, nhưng mà bị người ta nói là “xấu xí” rất có thể là bởi vì mình quá đen.

Ngày nắng to mà che kín như thế quả thật là một chuyện đau khổ, đặc biệt là sau giờ Ngọ, thiếu niên alpha kỳ quái lại tới nữa.

Mấy ngày trước Hoa Tranh đã kêu Trần nữ sĩ xóa đi cái yêu cầu “thích da đen một chút”, vì thế Trần nữ sĩ còn cực kỳ khiếp sợ, hoài nghi sao thẩm mỹ của hắn lại thay đổi nhanh như vậy, trong một đêm đã từ đen thành trắng.

Đương nhiên, nguyên nhân trong này Hoa Tranh nhất định sẽ không chủ động nói ra.

Hắn lấy một bản danh sách thực tập sinh từ chỗ đại quản gia, đối chiếu với người trên hình ảnh lập thể nhanh chóng tìm được Dương Lực.

“18 tuổi?” Nụ cười của chàng trai trẻ tuổi trong hình chiếu rất xán lạn, hoặc đi hoặc đứng, tư thế kiên cường.

Đại quản gia cung kính nói: “Đúng, cậu ấy là quản gia thực tập omega trẻ nhất trong nhóm này.”

Sắc mặt Hoa Tranh hơi thối, cách tính tuổi tác của omega với alpha khác nhau, bản thân alpha trưởng thành sớm hơn omega, dù Dương Lực lớn hơn Hoa Tranh 2 tuổi, thế nhưng đối với alpha hàng đầu 20 tuổi đã tiến vào thời kỳ động dục mà nói, Dương Lực 30 tuổi mới coi như trưởng thành về mặt sinh lý hoàn toàn chỉ là một đứa trẻ.

“Ngài cần cậu ta hầu hạ bên cạnh ngài không?” Đại quản gia đương nhiên rất biết cách nhìn mặt đoán ý.

Hoa Tranh hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Để hắn ở chỗ chuồng ngựa đi, chớ tới gần tôi.”

Trần nữ sĩ và đại quản gia liếc nhìn nhau một cái, không biết tiểu lão gia lại lên cơn gì.

Thật ra Hoa Tranh cũng không biết mình đang giận cái gì, đặc biệt là sau khi nhìn thấy Dương Lực che đến kín mít, cơn tức ấy liền hết như xương sườn cắm vào lá phổi, rút cũng rút không ra.

Trong chuồng chỉ có mình Dương Lực, việc hầu hạ chủ nhân cưỡi ngựa đương nhiên cũng chỉ có thể do anh làm.

Để không làm chọc giận nhân vật không hiểu ra sao này, Dương Lực đành phải tận lực cúi đầu, để mũ có thể triệt để che khuất khuôn mặt mình.

Nhưng Hoa Tranh cưỡi ở trên lưng ngựa vẫn không chịu bỏ qua cho anh dễ dàng: “Động tác của anh rất nhanh ha.”

Giọng điệu thiếu niên trào phúng, Dương Lực lại hoàn toàn không rõ vì sao, anh chỉ có thể giữ yên lặng, nắm dây cương yên lặng đi tới.

Hoa Tranh híp mắt, nếu Dương Lực giải thích hoặc là phản bác gì đó thì hẳn còn chấp nhận nghe, nhưng cái kiểu ngầm thừa nhận thế này thật sự là làm người ta chán ghét: “Dù anh trùm kín thế thì cũng chẳng trắng ra được đâu, đừng có nằm mộng.”

Dương Lực mím chặt môi, dường như anh hơi tức giận, thế nhưng vẫn nỗ lực khắc chế, anh nhấc mắt lên, từ dưới vành mũ chăm chú nhìn Hoa Tranh, chậm rãi nói: “Là do ngài cảm thấy tôi... không dễ nhìn, tôi mới không muốn ảnh hưởng đến ngài.”

Hoa Tranh nhẹ nhàng động động chân mảy: “Nhưng tôi chưa nói không muốn nhìn anh.”

Dương Lực im lặng như trước.

Qua chốc lát, Hoa Tranh đột nhiên nói: “Lấy mũ xuống.”

Dương Lực có chút do dự, nhưng vẫn nghe lời làm theo ý của đối phương, bởi vì trời nóng lại thêm thời gian đội mũ quá dài, kiểu tóc của Dương Lực rối như tơ vò, mồ hôi thấm ướt tóc mái anh, như lông tơ của chim non, mềm oặt phủ lên vầng trán no đủ.

Hoa Tranh cứ như vậy cúi đầu nhìn anh, Dương Lực ngẩng đầu lên nhìn thẳng hấn, hồi lâu, đột nhiên lại ngượng ngùng nở nụ cười.

“Anh cười cái gì.” Hoa Tranh hỏi.

Dương Lực vội vàng phủ nhận: “Không có...” Mặt anh đỏ lên, dưới màu da chocolate lại như thoa một lớp mứt quả vị anh đào.

“Ngài thật đẹp.” Dương Lực nhẹ giọng, anh nhìn Hoa Tranh, như là gom hết toàn bộ dũng khí, ngay cả ánh mắt cũng nhuộm ánh sáng cháy bỏng, “Đẹp hơn so với tất cả mọi người trên thế giới này.”

Dù đã qua mười hai năm, nhưng Hoa Tranh vẫn nhớ rõ biểu cảm ngày đó lúc Dương Lực ngẩng đầu nhìn mình.

Thiếu niên vẫn mới chỉ 18 tuổi, cười rộ lên ngại ngùng lại e thẹn, tóc mái ảm ướt như lông tơ chim non, ánh mắt nóng cháy mà đưa tình.

—— Giống như hiện giờ.

Tuy rằng yêu cầu của Hoa Tranh quá đáng, nhưng phản ứng của Dương Lực hiển nhiên là bất an mà không biết làm sao.

Anh đang ở thời kỳ động dục đặc thù, hết thấy cảm quan lý trí đều bị dục vọng điều khiển, trước đây anh chưa từng như thế này, trong lúc hoảng hốt chỉ có thể nhận ra người bên cạnh là Hoa Tranh, mà mình thì hiển nhiên có sự đáp lại mãnh liệt đối với pheromone của hắn.

“Nếu muốn, thì tự mình nuốt vào đi.” Tuy miệng Hoa Tranh nói như vậy, nhưng động tác lại không chút hàm hồ, hắn cũng không vội vã tiến vào, quy đầu mài cọ bồi hồi quanh huyệt khẩu của Dương Lực.

Omega vào thời kỳ động dục sẽ phân bố ra càng nhiều dịch trơn thích hợp cho việc giao hợp, huyệt khẩu phần nộn mở ra đóng lại, rõ ràng là nóng lòng nuốt dương vật của Hoa Tranh vào.

Dương Lực gần như cắn nát môi, mới có thể khiến mình không nói ra lời càng thêm xấu hổ.

Mũi Hoa Tranh giật giật, cau mày vươn ngón tay nhét vào giữa kẽ răng của quần gia trẻ tuổi.

“A...” Bởi vì bị ép mở miệng, nước bọt trong miệng Dương Lực không thể không chế thuận theo một bên khóe môi chảy xuống.

Hoa Tranh cúi người, dùng đầu lưỡi lục lọi, tỉ mỉ liếm láp sạch sẽ nước bọt của đối phương.

Dương Lực thực sự là xấu hổ không thôi, khắp toàn thân đều nổi lên màu đỏ hồng khô nóng, lòng bàn tay lạnh lẽo của Hoa Tranh xoa xoa lồng ngực nóng bỏng của anh, bởi vì không nhìn thấy cảnh “xuân” đẹp đẽ này, nên Hoa lão gia rất là khó chịu “chặc” một tiếng.

Dương Lực không biết tại sao, tuy rằng đối phương thoát nhìn rất có ý tứ xâm lược, thế nhưng dường như cũng không có ý nghĩ muốn ký kết quan hệ với anh.

... Là do không thích mình à...

Dương Lực mơ hồ nghĩ, anh biết rõ mức độ chọn lựa bạn đời nghiêm ngặt đến hà khắc của alpha hàng đầu, chứ nói chi là alpha cấp bậc báu vật quốc gia, bất luận là giá trị bên ngoài hay bên trong đều làm người ta thần hồn điên đảo như Hoa Tranh.

Tùy tùy tiện tiện ký kết quan hệ “vĩnh hằng” với anh... thấy thế nào thì người chịu thiệt dường như cũng đều là Hoa lão gia?

Hoa Tranh cũng không biết trong lòng quân gia trẻ tuổi xoắn xuýt, hẳn rất hưởng thụ huyết khẩu muốn mà còn ngại phun ra nuốt vào, nhưng đáng tiếc không có cách nào nhìn thấy, thật sự là bất mãn tột độ của đời người.

Muốn nói phương pháp khiến Dương Lực khôi phục ký ức không phải Hoa Tranh không biết, nhưng vào thời khắc sắp sửa thăng hoa thể này, những thứ khác đều đã không còn quan trọng.

Dương Lực còn có phản ứng với pheromone của hắn, cũng đã là niềm vui to lớn nhất rồi.

“Thân thể anh thật là thành thực.” Hoa Tranh đã không còn chật vật thất thố khi bị pheromone của đối phương ảnh hưởng như trước, dù sao thì hắn cũng là alpha hàng đầu, hướng chi thuốc ức chế tiêm trước khi vào đã bắt đầu có hiệu lực.

Ánh mắt Dương Lực mơ hồ lại mê man, anh có chút tổn thương, cho rằng đối phương cảm thấy mình quá không biết kiềm chế.

Dường như Hoa Tranh cũng không chuẩn bị giải thích càng nhiều, hắn đột nhiên ngồi dậy, Dương Lực cho rằng hắn muốn rời đi, gần như là thất kinh lôi kéo cổ tay người đàn ông ấy.

“Xin, xin đừng đi.” Dương Lực khàn giọng, cổ nén cảm giác xấu hổ cầu xin.

Thật ra Hoa Tranh cũng không phải định đi, dù sao thì cơn động dục của Dương Lực còn chưa qua, nếu như không muốn tiến vào, thì hắn phải tìm phương pháp khác làm cho đối phương an toàn vượt qua thời kỳ động dục.

—— Nhưng quân gia trẻ tuổi hiển nhiên đã hiểu lầm.

Hoa Tranh híp mắt, vẻ mặt hắn giả bộ trấn định, im tiếng không nói, vừa không giải thích cũng không rời đi.

Dương Lực do dự một thời gian đủ dài, dục vọng ở thời kỳ động dục thật sự là đau khổ khó nhịn, anh đánh giá quá cao sự tự chủ của mình.

“Xin, xin hãy cho tôi...” Vành tai Dương Lực đỏ tươi ướt át, anh khó có thể mở miệng, nhẹ giọng chậm rãi nói, “Nuốt tinh dịch của ngài, được chứ?”

Dịch thể, máu huyết, mùi vị, mức độ lần lượt giảm dần, như omega tiến vào thời kỳ động dục đặc thù, mùi vị đã không có cách nào khống chế nổi, vậy thì có thể thử dùng máu để áp chế, nếu như máu cũng mất đi hiệu lực, đến lúc cần thiết, có thể dùng dịch thể (tinh dịch), để bảo đảm an toàn nhân thân của omega.

—— Ví dụ thứ hai điều 34 trong «Sổ tay ảnh hưởng pheromone giữa omega và alpha».

Hoa Tranh ngồi ở bên giường, áo hần nửa treo ở trên người, lộ ra lồng ngực trần trụi tái nhợt nhưng không gầy yếu, bởi vì vừa nãy dây dưa, tóc bạc đã sớm tán loạn, trải ra đầy vai.

Hần cau mày, dục vọng ửng hồng tựa như tô điểm màu máu trên gò má người đàn ông.

Dương Lực chôn đầu giữa hai chân hắn, tư thế nỗ lực phun ra nuốt vào, nhưng hiển nhiên kinh nghiệm khẩu giao của anh thực sự nghèo nàn, nửa ngày mà Hoa Tranh cũng không có ý muốn phóng thích.

Bất đắc dĩ, người được hầu hạ chỉ có thể tự mình nỗ lực.

“Răng đừng đụng phải tôi.” Mười ngón tay thon dài của Hoa Tranh cắm vào mái tóc đen hơi xoăn của Dương Lực, hần dùng chút sức lực nhẹ nhàng túm một cái, “Dùng đầu lưỡi liếm.”

Dương Lực thật sự là xấu hổ đến không chịu được, nhắm mắt lại không dám mở ra, nhưng vẫn nghe lời làm theo từng chỉ thị của Hoa Tranh.

Hoa Tranh cuốn đuôi tóc đen của anh quanh đầu ngón tay mình mấy vòng, kỳ thực bất luận kỹ thuật của Dương Lực thế nào, dù cho không nhìn thấy thì Hoa Tranh vẫn dễ dàng hưng phấn. Dù cho không dễ đạt đến cao trào, nhưng quy đầu của hắn vẫn không ngừng phân bố ra dịch nhờn, chỉ thế thôi đã có thể khiến Dương Lực như đói như khát, mút vào nuốt sạch.

Dịch thể của Hoa Tranh đúng là giúp thư hoãn sự đau khổ của thời kỳ động dục rất nhiều, nhưng mà hạ thân anh vẫn cứ sưng đau, không được giải phóng, Dương Lực ghen khó chịu, không nhận được vươn tay muốn len lén tự an ủi giải quyết, kết quả chưa làm được mấy lần đã bị người ta kéo tóc túm đầu.

“Anh đang làm gì đó.” Mặc dù là câu hỏi, nhưng giọng điệu Hoa Tranh lại như biết rõ, hần đột nhiên giơ chân lên, lòng bàn chân thuận theo cẳng chân Dương Lực, chậm rãi lướt lên đùi anh, cuối cùng dừng lại ở gốc đùi, khe hở một tiếng, nặng nề đè lên bàn tay tự an ủi của Dương Lực.

Dương Lực “a” một tiếng ngắn ngủi, ngay sau đó không tới một giây, anh liền bắn ra.

Không có gì bất ngờ, tinh dịch làm ướt đầu ngón chân Hoa Tranh, trong lúc đó hần cũng bắn vào trong

miệng Dương Lực.

Mặt quần gia trẻ tuổi đỏ lên, nhưng vẫn không chút do dự nuốt cái thứ đầy trong miệng xuống.

Hoa Tranh thở dài, hần kéo chăn trùm lên thân thể trần truồng của Dương Lực, ôm ngang người lên.

“...” Dương Lực mới vừa miễn cưỡng vượt qua thời kỳ động dục căn bản không có sức giãy dụa, hơn nữa “dịch thể” của alpha hàng đầu thật sự nói là “quyền dao ngọc lộ” cũng không quá đáng, dù không có chân chính tiến vào, ký kết khế ước vĩnh hằng, thì Dương Lực cũng gần như được đút no lưng lửng, cảm giác cả người thực sự là vừa lười biếng lại thoải mái.

Tuy mắt Hoa Tranh không nhìn thấy, nhưng lại rất rõ ràng đối với trạng thái của Dương Lực, hần kéo chăn lên trên chút nữa, hoàn toàn trùm kín khuôn mặt của quần gia trẻ tuổi.

Hần xe nhẹ đường quen mở cửa phòng cách ly ra, Trần nữ sĩ quả nhiên mang vẻ mặt chột dạ vì “nghe lén bị tóm”.

“Ngài đi ra rồi à...” Trần nữ sĩ giả vờ ho khan một tiếng, “Tôi vừa định đưa thuốc ức chế vào nè.”

Hoa Tranh nở nụ cười gằn, mặc kệ cô.

Tuy Trần nữ sĩ rất sợ Hoa lão gia, nhưng nội tâm vẫn rất vui mừng, cô đã nghĩ xong xuôi là nên viết nội dung topic thoát ế của Hoa Tranh như thế nào luôn rồi, phải mượn bao nhiêu thủy quân, mua bao nhiêu nick marketing đến share bài...

Dương Lực không biết đã ngủ từ bao giờ, cổ tay tuột ra khỏi chăn, Trần nữ sĩ lơ đãng liếc nhìn một cái, có chút không dám tin chớp chớp mắt.

Cô lại không nhịn được nhìn cái thứ hai.

—— Hai OA sau khi đã ký kết quan hệ vĩnh hằng, vòng tay sẽ hiển thị tiêu chí màu vàng, mà Dương Lực... vẫn cứ là màu xanh lục.

Trần nữ sĩ: “...”

Cô thật sự muốn khóc.

Cô không hiểu, muốn đám trai tơ này phá thân khó khăn như vậy à?!!

15. Chương 15

Thật ra thì ngoại trừ Trần nữ sĩ, ngay cả Marvin cũng tâm tâm niệm niệm chờ tin tức thoát ế phá thân của Hoa Tranh, cái loại nhiều chuyện hóng hớt như y đương nhiên là cứ cách năm giấy liền lên lướt diễn đàn 818 vũ trụ một lần, kết quả đợi nửa ngày cũng không đợi được tin tức mình muốn, Marvin tự nhiên là rất khó chịu.

Y liên tiếp gọi vào máy truyền tin của Hoa Tranh, lại bị đối phương ấn ngắt mấy lần.

Marvin: “...”

Y chỉ đành buông tha đi liên hệ Trần nữ sĩ.

Đại khái là do dặt mồi không thành công, tâm trạng đối phương cũng không hề tốt đẹp gì, giọng điệu dừ dừ: “A lô.”

Marvin chống đầu, nhe răng nở nụ cười: “A lô ~ ”

Trần nữ sĩ âm u đẩy tử khí nhìn y.

Marvin trừng mắt nhìn, nụ cười dần dần cứng ngắc: “Không thể nào...”

Trần nữ sĩ có thể nói là triệt để sống không còn gì lý luận tiếc: “Chính là như ngài nghĩ đó.”

Lúc này Marvin thật sự có chút bận tâm: “Thời kỳ động dục mà hấn cũng có thể nhận được... hay là bị bệnh gì chẳng?”

... Lần này Trần nữ sĩ hận không thể liếc bay tròn mắt lên tận trời.

Thời kỳ động dục đặc thù tuy rằng chỉ có một lần, nhưng việc này cũng báo trước omega chính thức tiến vào giai đoạn trưởng thành, sau này cũng sẽ càng thích hợp để chuẩn bị thai nghén sinh sản.

Nói cách khác, kỳ động dục quy mô lớn tương tự như vậy, sau này cứ nửa năm Dương Lực đều sẽ trải qua một lần, nếu như không muốn lần động dục tiếp theo khổ sở như vậy nữa, thì trong nửa năm này tốt nhất anh có thể ký kết quan hệ “vĩnh hằng” ổn định.

Mà vấn đề là, lần này dưới sự trợ giúp từ “dịch thể” của Hoa Tranh anh mới có thể miễn cưỡng vượt qua thời kỳ động dục, mà khẩu vị bị “quỳnh dao ngọc lộ” hàng đầu ấy nuôi điều, làm sao trong vòng nửa năm

tìm được nửa kia thích hợp chứ?

Theo lý thuyết, trong lúc làm việc phát sinh chuyện như vậy là cực kỳ không xứng với tố chất nghề nghiệp, sau khi Dương Lực khôi phục công việc, cả ngày lo lắng đề phòng chỉ sợ Hoa lão gia tính sổ.

Nhưng sau hôm đó, Hoa Tranh lại đi nước ngoài hơn một tháng, nghe ý Trần nữ sĩ, hẳn là đi giải quyết thời kỳ động dục.

—— Giải quyết thời kỳ động dục thay quần gia của mình, mà thời kỳ động dục của bản thân thì lại một mình giải quyết.

Không biết tại sao, lần đầu tiên trong lòng Dương Lực cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Trần nữ sĩ nhìn anh mất tập trung xẻ thịt bò, cho rằng vừa qua thời kỳ động dục đặc thù, sức khỏe anh còn chưa khôi phục.

“Có cần cho cậu nghỉ mấy ngày không?” Trần nữ sĩ hỏi, “Dù sao thì lão gia không ở đây, trong trang viên cũng không cần quá nhiều người quản.”

Dương Lực hoàn hồn lại, đáp: “Không có gì.” Dừng một chút, anh không nhịn được hỏi, “Bao giờ lão gia trở về?”

Trần nữ sĩ tính tính ngày: “Chắc qua hai ba ngày nữa.” Cô giống như đùa giỡn hỏi anh, “Sao? Nhớ hẳn à?”

Dương Lực không lên tiếng, mặt lại đỏ lên, nửa ngày mới bé như muỗi kêu “ưm” một tiếng.

Biểu tình của Trần nữ sĩ có chút bất ngờ, cô châm chước một chốc, mới thử thăm dò nói: “Nếu như cậu nhớ hẳn, thật ra có thể gửi tin cho hẳn.”

Dương Lực: “?”

Trần nữ sĩ chỉ chỉ cổ tay anh: “Vòng tay của cậu, sau khi đến đây ngày đầu tiên liền lưu lại số truyền tin cá nhân trực thuộc của lão gia, nói cách khác cậu có thể bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, trực tiếp gửi tin cho hẳn.”

Trần nữ sĩ cười cười như cổ vũ, giục giây: “Thử một chút xem sao.”

Vòng tay của omega và alpha còn có một tác dụng là có thể đảm nhiệm “máy truyền tin cá nhân”, cái gọi là máy truyền tin cá nhân này còn quan trọng và nghiêm cẩn hơn máy truyền tin bình thường, bởi vì vòng tay thường chỉ có thể lưu lại một người truyền tin.

Trước đây Dương Lực chưa bao giờ lưu lại thông tin liên lạc cá nhân của bất kỳ cố chủ nào, bởi vì dựa vào thân phận của anh, thiết bị truyền tin bình thường đã hoàn toàn có thể thỏa mãn yêu cầu công việc lúc thường, hơn nữa có một vấn đề lúng túng hơn, chính là vòng tay của anh từng bị hỏng lúc anh 22 tuổi, sau khi sửa xong anh liền quên mất mật mã, trước giờ chưa từng đăng ký số truyền tin.

Trần nữ sĩ nói, ngày đầu tiên anh vào đây đã lưu lại số truyền tin cá nhân trực thuộc của Hoa Tranh, việc này anh không hề có một chút ấn tượng nào.

Tìm lại mật mã truyền tin của vòng tay vô cùng phiền phức, anh còn phải đến trung tâm omega quốc gia lập hồ sơ đăng ký.

Hơn nữa thường thì tình huống như thế cũng vô cùng ít, cho nên toàn bộ trung tâm đại sảnh đều vắng ngắt, chỉ mỗi mình anh đang chờ hệ thống hỗ trợ tìm lại mật mã.

“Kiểm tra được ngài đã đến tuổi tác trưởng thành về mặt sinh lý.” Hiện giờ hệ thống hoàn toàn là đáng vẻ của nhân loại bình thường, “nó” tự nhiên mỉm cười, công thức hóa hỏi, “Xin hỏi ngài có bình an vượt qua thời kỳ động dục không?”

Tuy biết rõ đối phương chỉ là trí tuệ nhân tạo, nhưng Dương Lực vẫn có chút lúng túng: “Có.” Anh trả lời.

Hệ thống quét hình ảnh: “Khí sắc của ngài thoát nhìn cũng không tệ lắm, bạn đời của ngài nhất định là người có kỹ thuật rất tốt.”

Dương Lực: “...” Anh thực sự không biết nên làm sao tiếp lời.

“Oa!” Hệ thống đột nhiên phát ra một tiếng thốt lên kinh ngạc, “Ngài và bạn đời của ngài lúc 18 tuổi đã ở bên nhau rồi, tuy rằng bốn năm sau xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, nhưng vô cùng may mắn, hai người đều gắng gượng vượt qua.”

Đầu óc Dương Lực mơ hồ: “... Cô đang nói gì?”

Trí tuệ nhân tạo không có tình cảm, đương nhiên sẽ không biểu đạt kinh ngạc, giọng hệ thống duy trì sự bình tĩnh thuật lại: “Vòng tay của ngài 8 năm trước đã từng sửa chữa —— nhưng hình như không phải sửa chữa ở chỗ chúng tôi?”

Chi phí sửa chữa vòng tay vô cùng đắt đỏ, Dương Lực lúc đó mới vừa kết thúc kỳ thực tập tự nhiên không có nhiều tiền như vậy, may là xưởng sửa chữa vòng tay có rất nhiều, tuy rằng chất lượng không bảo đảm, thế nhưng đối với Dương Lực mà nói, vòng tay chỉ cần có công năng “doctor” là đủ rồi.

“‘Doctor’ của ngài bị mất một phần ghi chép.” Để bảo đảm các chỉ tiêu của omega và alpha vững vàng khỏe mạnh, vòng tay tự mang công năng “doctor” lại như một cái quang não cao cấp, ghi chép và nhắc nhở hoạt động của chủ nhân mỗi thời mỗi khắc.

Giọng hệ thống nghe cứ như khá là tiếc nuối: “Tôi có thể nhìn thấy một vài ghi chép quan trọng của ngài, thế nhưng đã hư hao nghiêm trọng, không thể khôi phục được.”

Hồ hấp của Dương Lực dồn dập, anh xác định ký ức của mình trong bốn năm đó vô cùng rõ ràng, anh còn nhớ anh thực tập ở một trang viên, anh quản lý chuồng ngựa, mỗi ngày đều phải chăm sóc một con ngựa Fresian, anh vô cùng yêu thích con ngựa kia, anh ngẩng đầu, lộ ra nụ cười với người trên ngựa ——

Người cưỡi ngựa... người cưỡi ngựa là ai?!

“Keng!” Một tiếng gợi ý lạnh lạnh của hệ thống cắt ngang dòng hồi ức của Dương Lực, anh mê man ngẩng mặt lên, nhìn trí tuệ nhân tạo có bề ngoài là thiếu nữ thanh xuân trước mặt mỉm cười đưa vòng tay lại cho anh.

“Đã giúp ngài cài đặt lại mật mã truyền tin cá nhân.” Thiếu nữ nở nụ cười đáng yêu, “Tổng cộng một vạn năm ngàn ba trăm tám mươi bốn nguyên nhân dân tệ, xin hỏi quẹt thẻ hay là quét mã chỉ trả?”

Hoa Tranh ở xa trên một đầu khác của địa cầu mới vừa kết thúc một đợt tiêm thuốc ức chế kiểu mới, da dẻ vốn đã trắng giờ lại càng trong suốt, cả người nhìn càng tiêu tụy một mỗi.

Alpha hàng đầu vốn đã tiến vào thời kỳ động dục sớm hơn 5 năm, nếu nói năm năm là một nấc thang, năm năm đầu hẳn còn có thể dựa vào vòng tay “doctor” để khống chế pheromone động dục, thì qua 25 tuổi hẳn nhất định phải mượn ngoại lực.

Người ngoài nhìn vào, hẳn sẽ nghĩ vấn đề hàng đầu của bảy người “Liên minh chó FA bắt tử thiêu thiêu” họ chính là tìm vợ, nhưng chỉ có chính họ biết rõ, nếu như vẫn không thể tìm được bạn đời, cuối cùng họ sẽ đối mặt với việc pheromone mất cân bằng dẫn đến nguy hiểm tính mạng.

Có lẽ bọn họ có lực áp chế pheromone mạnh hơn so với người bình thường, nhưng chỉ nói riêng về bề ngoài, thì thoát nhìn bọn họ còn gầy yếu hơn cả người bình thường.

“Thật sự không được thì tổng hợp ra pheromone omega thích hợp đi.” Marvin lại một lần nữa trịnh trọng nói vấn đề này với hắn, “Mất cậu cũng đâu có khả năng hồi phục thị lực.”

Hoa Tranh vô cùng buồn bực với việc đi đến đâu cũng đụng phải y: “Anh ngàn dặm xa xôi chạy tới chỉ vì nói cái này à?”

Marvin khoanh tay nghiêm túc nói: “Thuận tiện giải quyết thời kỳ động dục của tôi.”

Hoa Tranh xì một tiếng: “Tốt xấu tôi cũng có mục tiêu, mục tiêu của anh đâu?”

Marvin: “...”

Hoa Tranh đắc ý huyết sáo: “Chúng ta có thể chờ xem, đến cùng ai sẽ chết trước.”

Marvin thực sự là bị chọc giận đến gân xanh trên trán nổi cả lên, vừa định châm biếm đối phương ngay cả omega ở thời kỳ động dục đặc thù cũng không bắt được, lại đột nhiên nhìn thấy vòng tay của Hoa Tranh sáng lên.

“Chuyện gì thế?” Marvin sợ hết hồn, “Thuốc ức chế mới của cậu lại mất hiệu lực à?!”

Hoa Tranh cúi đầu, hắn không nhìn thấy, tự nhiên không có cách nào nhận biết nguyên nhân vòng tay sáng lên, nhưng hắn không phải là động dục, dù sao thân thể của chính hắn thì hẵn rõ tình huống nhất.

Marvin thay hắn cầm vòng tay lên, biểu tình khiếp sợ lại quái lạ: “Thế mà cậu lại từng trao đổi quyền hạn truyền tin cá nhân với người ta... còn là 12 năm trước?!”

Hoa Tranh hơi mở to mắt, hắn có chút sốt ruột nghiêng người về phía trước.

“Đối phương gửi tin nhắn thoại tới, ai dà, thật là sấn sóc...” Marvin nói khẽ, giúp hắn mở tin nhắn thoại lên.

Giọng Dương Lực có chút sốt sắng, cẩn thận từng li từng tí một lại mang chút cảm giác lấy lòng.

“Tiên sinh.” Giọng điệu của anh vẫn cực kỳ cung kính, nhưng lại bao hàm mong đợi, “Bao giờ ngài về ạ?”

Như mong đợi vị ngọt của viên chocolate tiếp theo trong hộp, cuối cùng quản gia trẻ tuổi nhẹ giọng, lầm bầm lầu bầu: “Tôi vô cùng nhớ ngài, tiên sinh.”

16. Chương 16

Lúc Dương Lực đưa tờ đơn xin nghỉ ốm lên, Trần nữ sĩ có thể nói là vô cùng sốt ruột.

“Cơ thể vẫn không thoải mái sao?” Dù sao thì cũng là tâm can bảo bối của Hoa Tranh, lỡ như lão gia trở về, tâm can lại vào bệnh viện, cuộc đời làm nghề của Trần nữ sĩ sợ là sẽ chấm dứt ở chỗ này.

Dương Lực vội vàng giải thích: “Không có, tôi chỉ kiểm tra theo thông lệ một chút thôi.”

Trần nữ sĩ nhìn kỹ anh một vòng, xác định không có chuyện gì mới ký vào đơn, trước khi đi còn không quên dặn dò: “Đi sớm về sớm nha.”

Bởi vì có “doctor” tư nhân tiên tiến chia sẻ, công năng của bệnh viện đã vô cùng cao cấp đa dạng hóa, lần này Dương Lực đến khám khoa ký ức, đương nhiên cũng phân chia thành khu O và khu A.

Khoa ký ức bởi vì được phân chia dưới đây khoa tâm thần, cho nên từ xưa đến nay luôn có chút mùi vị thần bí, trước khi làm kiểm tra hồi hải mã* cụ thể, thậm chí bác sĩ còn hoài nghi là vì thời kỳ động dục đặc thù của Dương Lực dẫn đến ký ức của anh có chút thác loạn.

**Hồi hải mã: là một phần của não trước, là một cấu trúc nằm bên trong thùy thái dương. Nó tạo thành một phần của hệ thống Limbic và có liên quan đến hoạt động lưu giữ thông tin và hình thành ký ức trong trí nhớ dài hạn và khả năng định hướng trong không gian.*

“Thường thì chúng tôi luôn kiến nghị omega tốt nhất nên thành lập quan hệ vĩnh hằng trong thời kỳ động dục đặc thù.” Vào thời đại AO, trong mỗi một bác sĩ đều ẩn giấu thuộc tính giục hôn, “Dù sao thì cũng tốt cho cơ thể.”

Dương Lực không biết nên giải thích việc này thế nào, không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng không nói.

Nhưng rõ ràng, bác sĩ này cũng thuộc dạng rất có máu hóng hót: “Hơn nữa đối tượng của ngài dường như có dục vọng độc chiếm cực kỳ mạnh, mùi vị lưu lại trên người ngài, ngay cả beta như tôi mà cũng có thể ngửi ra.” Thậm chí bác sĩ còn cố ý hít mũi một cái, tổng kết, “Là một bạn đời alpha mọi mặt đều vô cùng ưu tú.”

Dương Lực: “...”

Quy trình kiểm tra hồi hải mã không tính là phức tạp, chỉ là chờ đợi kết quả hơi lâu, trong thời gian này mới là khó chịu nhất.

Dương Lực vừa bất an, lại nôn nóng, còn pha trộn hoài nghi và không xác định, tâm trạng rất phức tạp, cho nên nhìn thấy bác sĩ cầm kết quả kiểm tra đi ra, thậm chí anh còn căng thẳng có chút nói lắp: “Xin, xin hỏi, có vấn đề gì không?”

Biểu tình của bác sĩ có chút quái lạ: “A... tôi nhìn thấy vấn đề thì có đó, nhưng rất kỳ quái.”

Dương Lực vội vàng hỏi: “Chỗ nào kỳ quái?”

Bác sĩ liếc mắt nhìn anh, chậm rãi nói: “Hồi hải mã của cậu cũng không có bị tổn thương gì, thế nhưng có một đoạn bị người ta ‘bảo vệ’, tựa như một loại thôi miên, nhưng đối phương chỉ thôi miên một đoạn.” Bác sĩ ví von, “Thật ra ký ức như một cái băng chuyền, hàng hóa trên đó chính là mỗi điểm ký ức của cậu, mà một món hàng trên băng chuyền của cậu bị người ta bọc thêm lớp giấy gói bên ngoài, dẫn đến cậu không thấy rõ rốt cuộc là cái gì.”

“Có thể thôi miên tinh vi như vậy mà lại không làm tổn thương đến cậu, nhất định đối phương bỏ ra cái giá

rất lớn.” Bác sĩ cảm khái nói, “Hẳn là lúc đó đã xảy ra điều gì bất ngờ, pheromone não của cậu mất thăng bằng, để bảo vệ cậu, đối phương phong ấn phần ký ức này lại.”

Dương Lực cúi đầu nhìn báo cáo kiểm tra của mình, hồi hải mã được ký hiệu thành hình dạng một đường cong nhỏ uốn lượn màu xanh lam, giữa các điểm ký ức có một điểm đặc biệt lóe sáng.

Bác sĩ chỉ vào ngôi sao lờ lờ toả sáng kia, cười nói: “Nhất định đối phương là một người vừa dịu dàng vừa mạnh mẽ, hơn nữa, còn yêu cậu sâu sắc.”

Hoa Tranh nằm trên máy bay nhắm mắt dưỡng thần, Marvin nhất định muốn theo tới lại rất tò mò giờ phút này hẳn đang suy nghĩ gì.

“Cậu trao đổi số truyền tin cá nhân với cậu ta hồi nào vậy?” Tên A hóng hót nhất vũ trụ rốt cuộc không nhìn được bắt đầu nhiều chuyện, “Sao trước đây không nghe cậu đề cập tới?”

Qua hồi lâu, Hoa Tranh mới lười biếng nói: “Tôi làm gì phải nói cho anh biết.”

Marvin lườm một cái: “Năm đó tuyển người là tôi tuyển đó, nếu không nhờ tôi, cậu có thể gặp được bé chocolate ư?”

Nhưng nghĩ nghĩ, Marvin đột nhiên hiểu ra: “Cậu trao đổi với cậu ta vào 12 năm trước hả?!”

Hoa Tranh không nói lời nào, cơ mà nhìn biểu cảm thì lại rất đắc ý, hẳn vuốt ve vòng tay, khoe miệng mang ý cười rõ ràng.

Marvin phát điên: “12 năm không liên hệ với đối phương... cậu là Ninja tinh thần hả?”

Hoa Tranh im lặng một lát, mới chậm rãi nói: “Làm sao mà liên hệ? 20 tuổi tôi tiến vào thời kỳ động dục, lúc đó thiếu chút nữa... hậu quả của việc cố khống chế lại anh cũng thấy đấy, may mà bảo vệ pheromone não của hắn cân bằng, mới không gây ra tai họa to lớn hơn.”

Marvin nghĩ đến trạng thái của Hoa Tranh vào đợt đó, lòng vẫn còn sợ hãi, không nói nhiều năm như vậy mới chậm rãi khôi phục như cũ, trong thời gian đó vì không để tình thế trở nên càng thêm nghiêm trọng, Hoa Tranh gần như cắt đứt tất cả liên hệ với Dương Lực, mãi đến tận khi Dương Lực sắp bước vào thời kỳ động dục đặc thù năm 30 tuổi, Trần nữ sĩ vẫn luôn bí mật để ý Dương Lực mới phát hiện thông tin xin việc của đối phương.

“Cho nên nếu cậu ta không gửi thông tin xin việc...” Marvin hoài nghi, “Cậu với cậu ta còn chân trời góc biển, trời nam đất bắc à?”

Hoa Tranh cười gằn một tiếng: “Làm sao có khả năng.”

Marvin trừng mắt.

Hoa Tranh “cạch” một tiếng đeo vòng tay trở lại, hấn mở mắt ra, con ngươi nhạt màu như phủ một lớp màn che: “Hắn sẽ không động dục với ai khác ngoài tôi.”

Marvin nhìn chăm chăm mặt Hoa Tranh, chỉ cảm thấy da gà chậm rãi dựng lên, cả người lạnh đến độ run cầm cập.

Hoa Tranh chậm rãi lộ ra một nụ cười dịu dàng, xinh đẹp: “Hắn chỉ có thể cầu xin tôi, bởi vì chỉ có tôi, mới có thể thỏa mãn hắn.”

Năm đó mới mười sáu tuổi, Hoa Tranh đã hiện ra ý thức lãnh địa và ý muốn khống chế của alpha thành niên, hấn tựa như một chú báo sư tử trắng hùng tráng trẻ tuổi xinh đẹp lại hormone tăng vọt, chuyện thích làm nhất mỗi ngày chính là dò xét lãnh thổ của mình.

Mà chuồng ngựa là một “lãnh thổ” trong số đó.

Tính tư mật và bảo vệ trong trang viên làm cho hấn trước rất ít khi tiếp xúc đến omega trước khi thành niên, mặc dù Dương Lực là người dẫn ngựa duy nhất có thể hầu hạ bên cạnh, nhưng nhìn thế nào cũng thấy không phù hợp với thẩm mỹ của Hoa Tranh.

—— Tuy anh quả thật rất đen.

Dương Lực ân cần có chút quá độ, đại khái là do nguyên nhân nghề nghiệp, anh hoàn toàn không có sự cao quý thận trọng của omega bình thường, anh quá mức bình dân, lúc đối mặt với mỹ nhân như Hoa Tranh, luôn không khống chế được mà nói nhiều hơn.

“Ngài cười mệt không?” Thậm chí Dương Lực còn không tự chủ được phân chia alpha tinh xảo xinh đẹp quá mức này thành loại gầy yếu, cần che chở cẩn thận từng li từng tí một, “Giữa đùi bị mài rất đau nhỉ? Có muốn xuống nghỉ ngơi một chút không?”

Đối mặt với cách săn sóc kiểu nói nhiều của omega trẻ tuổi này, tâm trạng Hoa Tranh có chút phức tạp, dù sao thì bất luận là sách vở hay là truyền hình, bao gồm cả các lớp giáo dục giới tính từ nhỏ đến lớn, Hoa Tranh thân là alpha, có trung nhị ngạo mạn thế nào nữa cũng không nên bị một omega còn chưa thành niên chăm sóc như vậy.

“Anh không nóng sao?” Hoa Tranh bước xuống từ trên lưng ngựa, hấn cự tuyệt Dương Lực nâng đỡ.

Đối phương có vẻ hơi tiếc nuối: “Tôi rất thích mùa hè, tiên sinh.” Dương Lực tích cực nhận lấy roi ngựa hấn đưa sang, “Ngài muốn uống chút gì không?”

Hoa Tranh liếc mắt nhìn anh, từ lần trước Hoa Tranh không cho anh che che che che giấu giấu trước mặt mình, Dương Lực liền có chút được nước lấn tới, quá không biết che đây.

Omega trẻ tuổi mặc áo sơ mi phanh ngực, quần yếm kiểu ngắn họa ra đường eo gầy gò, lồng ngực màu chocolate của Dương Lực cũng không phải kiểu vô cùng cường tráng, bởi vì cổ áo mở quá rộng, thậm chí còn có thể lúc ẩn lúc hiện nhìn thấy quần ngực gần như là màu hồng nhạt bên trong.

Dương Lực khom lưng cởi giày cho hắn, Hoa Tranh theo bản năng rời mắt đi, nhưng hắn lập tức cảm thấy ảo não vì phản ứng của chính hắn, không nhịn được lớn tiếng nói: “Anh cài nút áo lại cho tôi!”

“?” Dương Lực có chút không hiểu ra sao, không biết Hoa Tranh lại đột nhiên tức cái gì, nhưng vẫn tốt tính nói, “Được rồi, tôi biết rồi.”

Lúc đó Hoa Tranh cũng không cảm thấy là mình thích Dương Lực, nhưng sự nghe lời và cưng chiều của đối phương lại làm cho hắn cực kỳ yên lòng sung sướng.

Sau khi Trần nữ sĩ phát hiện số lần hắn đi cười ngựa rõ ràng tăng nhanh thì có chút bận tâm.

“Cậu ta còn chưa thành niên đâu, tiểu lão gia.” Trần nữ sĩ không nhịn được nhắc nhở, “Ngài không nên lãng phí thời gian trên người cậu ta.”

Hoa Tranh qua loa vẫy vẫy roi: “Tôi chỉ nhàm chán, tìm chút việc vui thôi.”

Trần nữ sĩ: “Vây chỗ tôi có rất nhiều việc vui để cho ngài tìm.” Cô mở ra mail video mới nhận gần đây, “Bởi vì ngài là khách hàng VVVVVVIP, trang kết duyên vũ trụ gửi tới không ít tư liệu của omega thành niên chất lượng tốt, tôi sàng lọc chọn ra một phần, ngài có thể xem thử.”

Hoa Tranh không hứng thú lắm, hắn không quá bình tĩnh cau mày: “Buổi tối lại xem đi, tôi muốn đi cười ngựa.”

Trần nữ sĩ tận tình khuyên nhủ: “Ngài không có mấy năm để lãng phí đâu, đừng thiêu thân nha tiểu lão gia, lẽ nào ngài thật sự muốn debut ở vị trí trung tâm liên minh sao?!”

Hoa Tranh: “...”

Bắt đầu từ giữa trưa Dương Lực đã dọn dẹp chuồng xong, trông mong chờ Hoa Tranh lại đây cười ngựa, hôm nay anh cố ý thay cái áo sơ mi cổ đứng, thậm chí nút áo còn ngoan ngoãn cài đến nút cao nhất.

Bởi vì trời nóng, anh đổ không ít mồ hôi, áo sơ mi dán chặt cũng không quá thoải mái.

Đợi đến lúc gần chạng vạng, Hoa Tranh vẫn chưa đến.

“Xảy ra chuyện gì...” Dương Lực có chút thất vọng nói thầm, anh đã sắp nghỉ làm rồi, nhưng vẫn không nỡ lòng cứ như vậy rời đi, cuối cùng sau khi xúc xong một đồng cỏ khô, sắc trời bên ngoài đã tối sầm, bất đắc dĩ, Dương Lực chỉ có thể bò lên trên thang thấp đèn chiếu sáng.

Ánh đèn mờ nhạt chiếu sáng làm cho cả chuồng ngựa trở nên ấm áp lên, Dương Lực ngồi ở trên thang ngăn người, không chú ý có người xuất hiện ở cửa chuồng.

“Anh đang làm gì?” Hoa Tranh đi vào trong vùng đèn đuốc, hấn giữa mặt lên, cũng không biết có phải là do ánh sáng hay không, trên gương mặt tinh xảo xinh đẹp kia hiếm khi không còn sự cay nghiệt ngạo mạn như lúc thường, mà nhu hòa thậm chí là có chút quyến rũ mê người.

Hiển nhiên Dương Lực không ngờ là sẽ nhìn thấy Hoa Tranh vào lúc này, mặt anh đầy vui mừng, đột nhiên đứng lên từ trên thang: “Ngài tới rồi!”

Cái thang bình thường hiển nhiên không có cách nào chịu đựng sức mạnh có tính xung kích như thế, lúc Dương Lực hoàn hồn lại thì đã chậm, anh đang định nhắm hai mắt cố chịu một chút, nhưng cú ngã trong dự định lại không có xảy ra.

Một tay Hoa Tranh đỡ thang.

Dương Lực: “...”

Mỹ thiếu niên lạnh lùng nhìn anh: “Anh ngớ ngẩn à?”

Dương Lực bắt sai trọng điểm: “Sức lực của ngài thật lớn...”

Hoa Tranh đè nén kích động trợn trắng mắt, thở dài, hấn đưa tay về phía Dương Lực: “Xuống đây, bé chocolate.”

“...” Tai Dương Lực đỏ bừng lắm lắm, “Tôi tên Dương Lực, không phải tên bé chocolate...”

Hoa Tranh bắt được tay đối phương, hấn cũng không để ý tới Dương Lực nói gì, mà hỏi thứ khác: “Anh đợi tôi cả ngày ư?”

Dương Lực có chút ngượng ngùng nở nụ cười: “Ngài không có nói là không đến mà, tôi sợ ngài đến rồi, tôi không ở đây thì làm sao giờ.”

Hoa Tranh không nói gì, thật ra Dương Lực còn cao hơn hấn một chút, hấn phải thoáng nâng cổ lên mới

có thể nhìn thẳng đối phương, cũng không biết người này đang vui về cái gì, cười vừa ngốc vừa đáng yêu.

“Chúng ta trao đổi số truyền tin cá nhân đi.” Hoa Tranh nắm chặt tay Dương Lực, đột nhiên nói.

Về mặt Dương Lực kinh ngạc: “A?”

Anh đương nhiên có số truyền tin cá nhân, cũng biết ý nghĩa trong đó, chỉ là không xác định Hoa Tranh có biết hay không thôi.

Hoa Tranh giơ cổ tay lên, vòng tay của hắn đã bật nút lệnh truyền tin cá nhân, duỗi sợi dây kim loại ra chuẩn bị “kết nối”: “Sau này anh có chuyện gì, đều có thể âm thầm liên hệ tôi.”

Dương Lực căng thẳng đỏ cả mặt, anh nuốt nước bọt một cái, đánh bạo hỏi: “Lúc, lúc nào cũng được sao?”

Hoa Tranh nâng mí mắt lên, dây kim loại trong vòng tay của hai người đã quấn quanh với nhau, hắn lộ ra nụ cười nhàn nhạt, giọng điệu như mê hoặc hỏi ngược lại: “Anh muốn nhìn thấy tôi mỗi phút mỗi giây sao?” Hoa Tranh nghiêng đầu, hắn tựa như một đóa hoa thuốc phiện nở rộ đến diễm dúa lẳng lơ mà ngạo ngạt, “Anh đã mê luyến tôi như vậy rồi à?”

17. Chương 17

Thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi không giấu được nhớ nhung, đương nhiên càng không giấu được yêu thương, dù Trần nữ sĩ có ngàn dận vạn dò hơn nữa, cũng không ngăn cản được tiểu lão gia yêu sớm, lúc này cô khá là đau đầu.

Quá trình từ lúc ra đời đến lúc lớn lên của Dương Lực, Trần nữ sĩ và Marvin đều đào móc một lần, xem như là không có vấn đề lớn lao gì, nhưng người không bắt mắt như thế lại có thể khiến Hoa Tranh coi trọng... lẽ nào là vì đủ đen sao?!

Hoa Tranh đã bắt đầu trắng trợn một ngày chạy đến chuồng ngựa nhiều lần, lúc hắn ở chung với Dương Lực gần như đều là đơn độc hai người, Dương Lực cũng không rõ thân phận chân thật của hắn, chỉ tưởng hắn là một tiểu thiếu gia nhà giàu đẹp đẽ nào đó trong trang viên.

“Con ngựa này tương đối dịu ngoan.” Tóc Hoa Tranh đã dài đến vai, cột lên một chùm nhỏ, hắn mặc trang phục cưỡi ngựa, nắm một con ngựa Hequ màu trắng, “Anh thử một chút xem.”

Thân là quân gia, tự nhiên là có kinh nghiệm cưỡi ngựa, chỉ có điều chủ nhân vẫn còn đây, theo quy củ mà nói thì tiểu quân gia như Dương Lực cũng không được cưỡi ngựa.

Hoa Tranh kiêu căng nâng cằm lên: “Tôi cho anh cười.” Hấn ra lệnh, “Lên đây.”

Dương Lực không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn lên ngựa.

Hoa Tranh nắm dây cương, hấn cũng không sợ phơi nắng, không mang bất kỳ công cụ che nắng nào, dắt ngựa vào trang trại, Dương Lực ngẩng đầu nhìn nhìn ánh nắng, đưa tay ra che trên đỉnh đầu Hoa Tranh.

Hoa Tranh ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh.

Dương Lực cong môi, lộ ra nụ cười.

Hoa Tranh không nói gì, hấn xoay mặt đi, cũng không biết là nóng hay là do phơi nắng, hai gò má tái nhợt nhuộm màu ửng hồng, qua chốc lát, lại không nhin được ngẩng đầu nhìn về phía Dương Lực.

Đại khái là trời nóng quá hoặc là Dương Lực đã quen rồi, Hoa Tranh gặp anh mấy lần, không có một lần nào mà cổ áo người này cài đàng hoàng, luôn lộ ra một khoảng ngực lớn.

Mỗi lần Hoa Tranh thấy anh phanh ngực lộ vếu trước mặt mọi người đều sẽ thối mặt, trong đầu đều nghĩ kiểu “tiểu tiện nhân này mỗi ngày đều nghĩ cách quyến rũ mình thế nào”.

Đương nhiên là Dương Lực không rõ trong lòng mỹ thiếu niên đang suy nghĩ gì, anh còn vui cười hơn hử giờ tay, che nắng thay Hoa Tranh, cũng mặc kệ mồ hôi của mình theo cần cổ chảy xuống, lồng ngực màu chocolate như là thoa một lớp mật sáp.

Hoa Tranh dắt ngựa đi quanh trang viên một vòng, lúc kết thúc Dương Lực mới phát hiện Hoa Tranh cũng ra không ít mồ hôi, quần áo dính hết vào trên lưng, trán ướt nhẹp, mỹ thiếu niên như vậy đương nhiên khiến người ta triu mến đau lòng, Dương Lực hận không thể vác một tảng băng đến đưa cho hấn hạ nhiệt.

“Tôi có một thứ muốn cho anh.” Hoa Tranh ngồi trên đồng cỏ khô, ra hiệu Dương Lực tiến về phía trước.

Dương Lực ngoan ngoãn ngồi xổm xuống: “Cái gì?”

Hoa Tranh không có nói là cái gì, hấn ra hiệu Dương Lực cúi đầu, Dương Lực chỉ cảm thấy cần cổ mát lạnh, lúc giờ tay sờ lên mới phát hiện có thêm một cái vòng cổ bằng da.

... Dương Lực chưa bao giờ đeo thứ này, chỉ cảm thấy rất là kỳ quái, lại có chút không quen, lôi kéo một phen, không nhin được lăm bầm: “Đeo cái này làm gì...”

Hoa Tranh lời ít ý nhiều đáp lại ba chữ: “Đẹp, tôi thích.”

Dĩ nhiên Dương Lực muốn chờ Hoa Tranh đi rồi lén lút lấy xuống cũng sẽ không dễ dàng thực hiện được, lúc gần đi thậm chí đối phương còn nhấn mạnh nhiều lần là không cho lấy ra.

Dương Lực chỉ có thể uyển chuyển hỏi: “Vậy nếu không cẩn thận làm rơi thì sao?”

Hoa Tranh nhìn anh, lạnh lùng nói: “Tôi cho người ta đặt làm hàng ngàn cái, anh làm rơi một cái, tôi lại cho anh thêm một cái.”

Dương Lực: “...”

Hoa Tranh nở nụ cười: “Anh có thể tùy tiện làm rơi thử một chút.”

Mới bắt đầu đeo vòng cổ nhất định là không quen, hướng chi trời nóng nực, Dương Lực lại rất dễ đổ mồ hôi. Thuộc da thấm mùi mồ hôi khiến khứu giác trở nên miễn cảm, chất da ma sát với phần cổ cũng rất kỳ quái, nhưng nếu Hoa Tranh muốn anh đeo, Dương Lực cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đeo.

Vòng cổ của anh rất làm người khác chú ý, hôm sau lúc quét thẻ đi làm, không ít người chú ý tới.

“Ai tặng cậu vậy?” Đồng nghiệp không nhận được đùa giỡn.

Dương Lực qua loa: “Một người bạn...”

Anh với nhóm người này cùng thực tập gần ba năm, phần lớn beta đều biết thân phận omega của anh, người tặng vòng cổ cũng không khó đoán ra là A.

Đồng nghiệp: “Alpha bên này không giàu thì quý, cậu không biết thân phận của đối phương sao?”

Dương Lực do dự nói: “Tôi không rõ lắm.”

“Tốt nhất cậu nên hỏi rõ một chút.” Đồng nghiệp thở dài, có chút bận tâm, “Nếu như đối phương chỉ tùy tiện vui đùa một chút, cậu chớ để bị lừa.”

Vào lần thứ N Trần nữ sĩ nhìn thấy Hoa Tranh chọn vòng cổ da, rốt cuộc không nhận được, châm chọc nói: “Tiểu lão gia, tôi biết ngài rất thích người ta, nhưng ngài không thể chỉ tặng vòng cổ được...”

Hoa Tranh không ngẩng đầu lên: “Tôi thích.”

Trần nữ sĩ co gập khóe miệng: “Tặng quà là phải xem đối phương có thích hay không!”

Hoa Tranh chớp chớp mí mắt, hần phát hiện quả thật mình chưa từng hỏi đối phương thích gì.

“Còn một vấn đề.” Trần nữ sĩ nghiêm túc nói, “Thêm một năm nữa ngài sẽ phát tình, nên chuẩn bị sẵn sàng.”

Hoa Tranh cau mày, hần thả máy tính bảng xuống, biểu tình có chút hiển nhiên: “Tôi sẽ ký kết quan hệ vĩnh hằng với hần, còn có gì để chuẩn bị cẩn thận?”

Trần nữ sĩ hần không thể trốn trắng mắt: “Khi đó hần mới 22 tuổi, thời kỳ động dục của omega là 30 tuổi, ngài quên rồi sao?”

Biểu cảm của Hoa Tranh trống rỗng một hai giây, hiển nhiên hần thật sự quên mất, qua chốc lát, mới chưa từ bỏ ý định hỏi: “Tôi không thể ký kết quan hệ với hần sao?”

Trần nữ sĩ kiên nhẫn giải thích: “Cái này giống như ngài vội vã kết hôn, mà người ta còn vị thành niên vậy đó, nếu ngài nhất định muốn ký kết quan hệ với hần vào thời kỳ động dục, cơ thể của hần sẽ không chịu nổi.”

Hoa Tranh cũng không có khái niệm gì cụ thể với cái gọi là “không chịu nổi”, sau khi Trần nữ sĩ đi, hần điều tra không ít tư liệu phương diện này, nhưng lại không có ví dụ nào tương tự để tham khảo, cho nên lúc lén gặp mặt Dương Lực, Hoa Tranh luôn biểu hiện có chút mất tập trung.

“Ngài đang phiền não gì sao?” Dương Lực nắm dây cương, sau khi khí trời mát mẻ, anh cũng không mặc áo phanh ngực nữa, thể nhưng vòng cổ thì vẫn ngoan ngoãn đeo, dáng vẻ lộ ra cảm giác tình sắc cấm dục.

Hoa Tranh đưa tay ra, ra hiệu anh kéo mình.

“Anh có điều tra về tôi trên bách khoa vũ trụ không?” Hoa Tranh dường như nhớ ra cái gì đó, hỏi một câu ông nói gà bà nói vịt.

Dương Lực mở to mắt, mặt có chút đỏ bừng ngượng ngùng: “Tôi muốn... nhưng tôi không điều tra, bởi vì lớp phẩm đức từng dạy, dò xét việc riêng tư của chủ nhân là không có đạo đức.”

Hoa Tranh không nhịn được nhếch môi, hần dừng ngựa, gợn gàng lật người xuống.

Dương Lực phát hiện đối phương bất tri bất giác cao lớn hơn rất nhiều, hiện tại gần như đã có thể nhìn thẳng anh.

Đương nhiên, mặt vẫn là gương mặt kia, đẹp đến độ khiến thế gian đều mất sắc.

“Toàn bộ trang viên ở đây đều là của tôi.” Hoa Tranh nhàn nhạt nói, “Tôi là một trong bảy alpha hàng đầu toàn cầu, là người còn trẻ nhất.” Dừng một chút, hắn lại có chút kiêu ngạo bổ sung, “Đương nhiên cũng là người đẹp nhất.”

Dương Lực nhin cười: “Tôi cũng cảm thấy vậy.”

Hoa Tranh nhìn chăm chú vào hai mắt anh, đột nhiên có chút oán trách nói: “Hôm nay anh không có hôn tôi.”

Dương Lực há miệng, anh còn chưa nói gì, đã thấy mặt Hoa Tranh cấp tốc tới gần, đôi môi lạnh lẽo dán vào anh, qua nửa ngày mới tách ra.

“!” Dương Lực ôm môi, hai má thiêu đốt thành hai rặng mây lửa.

Hoa Tranh đợi thật lâu, thấy tiểu quân gia trẻ tuổi từ đầu đến cuối không hề có bước kế tiếp, mới cau mày hơi không kiên nhẫn nói: “Anh nghĩ thế nào?”

Dương Lực đỏ mặt, lấy dũng khí, ấp úng nói: “Bao, bao, giờ ngài nào động dục, có thể, có thể kết hôn không?”

Hoa Tranh nhanh chóng đáp, “Tôi phát tình anh liền cưới tôi sao? Anh còn chưa đầy 30 đúng không?”

“Có thể, có thể kết hôn trước mà.” Đôi mắt Dương Lực sáng long lanh, anh nắm thật chặt tay Hoa Tranh, vui vẻ đến độ nói năng lộn xộn, “Ừm, có thể đăng ký trước, động dục gì đó, thử một chút xem xem, không nhất định phải 30 tuổi mà...”

18. Chương 18

Hoa Tranh cũng không có bị tình yêu làm choáng váng đầu óc, chỉ ở mức độ Dương Lực nói thế nào hắn sẽ hứng thú bồng bồng đi làm thế đó thôi, vào lúc như này đương nhiên hắn liền nghĩ tới tác dụng của Marvin.

“Cậu nói cậu muốn làm gì?!” Biểu tình của Marvin khoa trương lại khiếp sợ, đáng vẻ oán hận phần nộ ‘tôi lớn tuổi vậy rồi còn chưa thoát ế mà cậu đã muốn bỏ dục song phi!’.

Hoa Tranh nhú mày, trong bảy người thì hắn nhỏ tuổi nhất, lại tìm được bạn đời đầu tiên, không thể bảo là không đắc ý: “Tôi sắp đăng ký kết hôn.”

Marvin đau đầu nói: “Cậu còn chưa đầy 20 tuổi.”

Hoa Tranh thấy không đáng kể: “Còn một hai năm thôi.”

Marvin: “Cậu còn một hai năm, nhưng người ta mới chỉ 20, cách 30 tuổi xa lắm đó!”

Hoa Tranh nói như hiển nhiên: “Cho nên mới phải đăng ký kết hôn trước, có gì không đúng sao?”

Marvin: “...” Còn thật sự không có gì không đúng...

Theo lý thuyết thì bảy alpha hàng đầu, ngoại trừ Hoa Tranh còn một hai năm nữa mới thành niên, mấy người khác bao gồm cả Marvin đều là chó FA vạn năm, thật ra trong nội tâm mọi người đều rất chờ mong Hoa Tranh có thể debut ở vị trí trung tâm, cùng với mấy ông anh khác đi trên con đường bần lầy “Liên minh chó FA bắt từ thiêu thiêu thiêu”.

Cho nên sau khi từ chỗ Marvin nghe nói Hoa Tranh rơi vào tình yêu cuồng nhiệt còn chuẩn bị kết hôn, mấy alpha khác mặt ngoài làm bộ rất hâm mộ, mà thật ra thì cũng thật sự là rất hâm mộ.

Ngoại trừ phải hỏi rõ vấn đề kết hôn, Marvin còn phải bận tâm đến thời kỳ động dục của hai đứa nhỏ Hoa Tranh và Dương Lực, y ôm thành kiến rất lớn đối với thái độ “trước tiên cứ thử một lần” của Dương Lực.

“Pheromone của chúng ta không giống alpha bình thường.” Marvin hiếm khi nghiêm mặt, cũng không để ý nếp nhăn trên trán sâu hay cạn, “Giữa alpha và omega bình thường đều có quy định bảo vệ, mặc dù chỉ là phạm vi dẫn sự, nhưng có tính hài hòa nhất định.”

Hoa Tranh cau mày: “Hai chúng tôi cũng không nhất định phải lập tức phát sinh quan hệ sau khi kết hôn.”

“Cậu quá khinh thường lần đầu tiên động dục của cậu.” Marvin lắc đầu, “Với lại, kết hôn chính là để ký kết quan hệ hợp pháp, cậu moi đâu ra tự tin để cảm thấy có thể nhịn thêm 10 năm nữa?”

Hoa Tranh suy nghĩ một chút, không biết sao, tâm tư lại trôi dạt đến hình ảnh Dương Lực mở rộng cổ áo vào ngày hè.

Mái tóc đen của thiếu niên bị mồ hôi ngấm ướt sũng, như lông tơ chim non rũ xuống trên vầng trán trơn bóng, lồng ngực gầy gò màu chocolate tựa như thoa một lớp mật màu vàng nhạt dưới ánh mặt trời chói chang.

Dương Lực cong môi, lộ ra hàm răng trắng nõn, nụ cười của anh lờ lờ toả sáng.

Hoa Tranh híp mắt, đầu ngón tay hấn vô thức mơn trớn bờ môi không có huyết sắc của mình, không biết đang suy nghĩ gì.

Marvin há miệng, nửa ghét bỏ nửa khó tin nhìn hẳn: “Pheromone của cậu nói cho tôi biết là cậu cứng rồi!”

“...” Mặt Hoa Tranh không hề có cảm xúc cúi đầu liếc nhìn đũng quần mình.

Marvin quả thực sợ hãi vô cùng: “Rốt cuộc cậu đang suy nghĩ gì?”

Hoa Tranh liếm môi một cái, đột nhiên ác liệt nở nụ cười: “Tôi không nói với anh.”

Marvin: “...”

Lần đầu tiên Dương Lực một mình đến trung tâm đăng ký, trong lòng rất hồi hộp, từ khi ngành dịch vụ này hoàn toàn cơ giới hóa, trí năng AI cũng bao phủ toàn diện, bất luận là hộ khẩu, hay là xuất ngoại, hay kết hôn, đều có thể hoàn thành xong xuôi toàn bộ trong một khu vực.

Anh nộp chứng minh thân phận và hộ khẩu của mình, AI ở chỗ ghi danh kết hôn rất nghiêm cẩn quét nhìn một lần.

“Bạn đời của ngài không tới sao?” AI lễ phép dò hỏi, lần này AI có bề ngoài của một bác gái mập mạp hiền lành, vô cùng phù hợp với phong cách của chỗ đăng ký kết hôn.

Dương Lực ngượng ngùng nở nụ cười: “Không có... tôi chỉ muốn tự đến hỏi thăm, tuổi tôi có thể kết hôn không?”

Bác gái mỉm cười nói: “Có thể đăng ký trước, thế nhưng phải căn cứ vào tình huống của bạn đời của ngài, để phán đoán có được ở chung hay không.”

Dương Lực mở to mắt, không quá rõ ràng: “Nói cách khác, kết hôn rồi cũng không nhất định có thể ở cùng một chỗ à?”

“Ngài còn chưa thành niên đâu.” Bác gái nói, “Nghĩ cho sức khỏe của ngài, nếu như đối phương sắp phát tình, ngài cần được cách ly.”

“...” Không thể nghi ngờ, việc này đối với Dương Lực mà nói quả thực là sét đánh giữa trời quang, anh không từ bỏ hỏi lại lần nữa, “Vậy nếu hiện tại tôi với đối phương ký kết quan hệ vĩnh hằng, sẽ có ảnh hưởng gì không?”

AI dù sao cũng là AI, ngoại trừ lặp lại “nghĩ cho sức khỏe của ngài” thì cũng không có lý do gì khác, trong tài liệu cũng không có ví dụ tương tự để tham khảo.

“Tôi vô cùng hiểu rõ chấp niệm muốn hiến dâng toàn bộ cho đối phương của ngài.” Bác gái AI cuối cùng

cũng khá là ‘thâm tình’ tổng kết, “Nhất định là ngài vô cùng vô cùng vô cùng yêu hấn.”

Để có thể đăng ký kết hôn, hai người có thể nói là giằng co một vòng lớn, cuối cùng cho ra kết quả, là trước hết phải chờ Hoa Tranh 20 tuổi mới được.

Đối với Dương Lực mà nói thì có thể kết hôn cũng đã rất thỏa mãn rồi, sự kiên trì của anh rất tốt, chờ một hai năm căn bản cũng không phải là vấn đề gì, chỉ có điều Hoa Tranh lại không cho là như vậy.

Tiểu lão gia “hận gả” quả thực là sống một ngày bằng một năm, Trần nữ sĩ luôn cảm thấy hấn yêu đương mà sốt ruột đến độ tóc cũng sắp rụng hết rồi.

“Đây là thuốc ức chế Marvin đại nhân đưa tới cho ngài.” Ông chủ yêu đương, thư ký lại bận rộn hơn đại khái chỉ có mỗi mình Trần nữ sĩ, cô không chỉ cần bận tâm đời sống tình cảm của ông chủ với bà chủ, mà còn phải bận tâm đến đời sống trên giường của họ nữa.

Chẳng hạn như tiểu lão gia rất không muốn phối hợp: “Tại sao tôi phải cần thuốc ức chế?”

Trần nữ sĩ kiên nhẫn nói: “Để đề phòng, dù sao thì cũng sắp đến tuổi động dục của ngài rồi, một khi bắt ngờ động dục, tối thiểu thì thuốc ức chế có thể khống chế lại.”

Hoa Tranh bĩu môi, vẻ mặt hấn rất không đồng ý, thế nhưng nghĩ Marvin nói có thể tạo ra hậu quả, do dự một chút, cuối cùng vẫn cất đi.

Trần nữ sĩ thấy hấn ngoan ngoãn cất đi mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Lúc Dương Lực đi ra từ trong chuồng ngựa liền nhìn thấy đại quản gia của Hoa Tranh đã chờ ở nơi đó, vẻ mặt đối phương tươi cười, nhìn thấy anh liền khom lưng hành lễ: “Ngài cực khổ rồi.”

Dương Lực được kính mà sợ liền tục đáp lễ: “Không có không có... sao ngài lại đến đây?”

Đại quản gia cười nói: “Tiểu lão gia sẽ đến ngay, bảo tôi cố ý đến thông báo ngài chờ thêm một lát.”

Dương Lực vừa nghe đến tên của Hoa Tranh, mặt liền không khống chế được nóng bừng lên, tuy rằng anh quả thật là đang yêu đương với đối phương, nhưng cái dáng vẻ khắp thiên hạ đều biết như thế vẫn khiến người ta rất là ngại ngùng.

Đại khái là đại quản gia cũng biết da mặt anh mỏng, lúc gần đi cũng không nói thêm gì, Dương Lực ở trong chuồng ngựa chờ không bao lâu, quả nhiên Hoa Tranh đã đến.

Sau khi trời dần lạnh, Hoa Tranh liền không còn cắt tóc nữa, hiện tại mái tóc dài màu bạc của hấn sắp dài

tới lưng, nếu không phải ngũ quan tuần lãng mà anh khí, cái nhìn đầu tiên rất dễ bị nhận lầm thành nữ.

Dương Lực ngồi trên đồng cỏ khô thắt bím cho hấn, Hoa Tranh cũng không thành thật, xoay đầu không cho anh chải yên.

Tiểu lão gia bĩu môi, hàm hồ nói: “Hôn tôi.”

Dương Lực chỉ có thể cúi đầu hôn hấn.

Không biết Hoa Tranh nuôi ra tật xấu từ lúc nào, yêu cầu đối với việc hôn còn rất cao, chỉ hôn môi thôi không đủ, mũi và trán đều phải hôn đến, cho nên Dương Lực cảm thấy mỗi lần hôn đều thành một công trình lớn có cảm giác nghi thức đặc biệt long trọng, mỗi lần họ gặp mặt đều phải tốn lượng lớn thời gian hôn nhau.

“Còn nửa năm.” Trong lúc đang hôn Hoa Tranh đột nhiên thấp giọng nói.

Dương Lực chưa kịp phản ứng: “Cái gì?”

Hoa Tranh liếc mắt nhìn anh: “Tôi còn nửa năm nữa sẽ thành niên.”

Dương Lực hơi kinh ngạc: “Nhanh như vậy sao?” Anh tính toán một chút, phát hiện quả thực là thời gian không chênh lệch lắm.

“Hình như anh không có chút sốt ruột nào nhỉ.” Hoa Tranh không nhịn được oán giận, “Nói muốn kết hôn không phải anh à?”

Dương Lực vội vàng dỗ hấn: “Sốt ruột mà... nhưng dù đăng ký kết hôn rồi, chúng ta có thể ở bên nhau sao? Dù sao thì phải chờ tôi 30 tuổi mới...”

Hoa Tranh nhú mày: “Tại sao không thể ở cùng nhau?”

Dương Lực cho là hấn không hiểu hàm nghĩa của việc “kết hôn”, đang ngượng ngùng mất tự nhiên không biết nên giải thích thế nào, Hoa Tranh lại thoải mái nói: “Chúng ta là vợ chồng đương nhiên phải ở cùng nhau, tôi sẽ nhẫn nhịn, chờ anh đến 30 tuổi sẽ làm tình với anh.”

Dương Lực: “...” Alpha hàng đầu đều nói việc “kết hôn” trần trụi vậy sao...

Hoa Tranh tương đối tự tin: “Trước đó tôi liền ngoan ngoãn ôm anh ngủ.”

19. Chương 19

Ngàn năm trước có một câu đùa để hình dung lời nói đàn ông không đáng tin, là “tôi chỉ cọ thôi chứ không vào”, thật ra câu nói này đặt ở hiện giờ ngang ngửa với một alpha nói với một omega rằng “tôi chỉ ngoan ngoãn ôm anh ngủ chứ không ký kết quan hệ ”

Chỉ tiếc ngày thường Dương Lực quá mức đứng đắn, ở trường học quản gia cũng học giáo dục lễ nghi chính thống, những truyền thuyết vỉa hè ngàn năm trước ít ai biết, đến chỗ anh là nghe cũng chưa từng nghe thấy.

Khi Trần nữ sĩ biết hai người quyết định ở chung lập tức treo ngược một hơi, cô luôn mãi xác nhận với Dương Lực: “Thật sự là cậu tự nguyện, tiểu lão gia không ép cậu à?!”

Tuy rằng omega còn chưa tới 30 tuổi chưa tính là trưởng thành, nhưng dựa theo tuổi tác nhân loại để tính, Dương Lực đã là một nam thanh niên trưởng thành.

Rút đi đường nét mặt mày quá mức mềm mại của thiếu niên, da dẻ màu chocolate tôn ngũ quan thanh niên lên càng thêm lập thể anh tuấn.

Dương Lực nở nụ cười, đôi mắt cong lên, dịu dàng lại đa tình.

“Là tôi tự mình bằng lòng.” Anh đáp, “Ngài không cần lo lắng.”

Nội tâm Trần nữ sĩ rít gào “Tôi làm sao có thể không lo lắng?! Hắn hấp diêm cậu thì làm sao bây giờ?!”

Dưới ánh mắt oán độc nguyên rửa của Trần nữ sĩ, Hoa Tranh không chút phản ứng, hắn sai người sửa soạn một căn biệt tự, chuẩn bị ra ngoài ở với Dương Lực.

“Tốt nhất ngài nên an bài bác sĩ đi theo ở gần đó.” Trần nữ sĩ quyết định, dù Hoa Tranh không đồng ý thì cô cũng sẽ tự mình an bài.

Rõ ràng là Hoa Tranh không phải quá tình nguyện, nhưng lại hiếm khi không có phản bác: “Đừng ở trong nhà là được.”

Trần nữ sĩ: “Thời gian thế giới hai người cũng phải khống chế, một khi ngài tiến vào thời kỳ động dục thì không phải một hai ngày là có thể giải quyết, lúc cần thiết xin hãy rời nhau ra.”

Hoa Tranh: “...”

Không nghe được lời oán giận như dự đoán, Trần nữ sĩ còn cảm thấy có chút khó tin, cô theo bản năng ngẩng đầu xem Hoa Tranh, chỉ thấy tuy rằng sắc mặt đối phương âm trầm khó coi, nhưng lại không từ chối.

“Thuốc ức chế.” Hoa Tranh đột nhiên nói, nhìn ra được, hẳn có chút khó mở miệng, “Marvin còn không?”

Trần nữ sĩ mở to mắt, tuy rằng cô kinh ngạc với sự nghe lời khác thường của Hoa Tranh, nhưng vẫn lập tức liên lạc Marvin.

Tên alpha như hoa khổng tước ấy xuất hiện trong hình ảnh lập thể.

“Thực sự là hiếm khi thấy dáng vẻ cậu không chắc chắn như thế.” Nếp nhăn bên khóe mắt Marvin sắp nứt cả ra, “Bây giờ muốn debut ngay trung tâm vẫn kịp nhá, mấy anh đây đều sẽ chăm sóc cậu.”

“Câm miệng, cái đồ không ai thèm.” Hoa Tranh cười lạnh nói, “Thêm hai ngày nữa chính là ngày kỷ niệm ể ẩm thứ 35 của anh, đã nghĩ làm sao để qua nổi chưa?”

Marvin: “...” Tại sao y phải nhận cú điện thoại này?! Tại sao??!!

Hoa Tranh cũng không muốn nói nhảm nhiều với y, gợn gàng dứt khoát nói: “Anh còn bao nhiêu thuốc ức chế? Cho tôi hết.”

Marvin cau mày: “Cậu cần nhiều như vậy làm gì? Cậu cho rằng dựa vào thuốc ức chế là có thể khiến cậu không phát tình ư?”

Hoa Tranh mạnh miệng nói: “Tôi chỉ đề phòng thôi.”

Marvin không thể nào tin được nhìn hắn, suy nghĩ một chút, vẫn mềm lòng: “Tôi phái người đưa thêm cho cậu 100 ống, nhưng hạn mức tối đa mỗi ngày chỉ có thể là 5 ống, hơn nữa một khi động dục, hiệu quả của thuốc ức chế nhỏ bé không đáng kể, cậu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Vào lúc này, không ai ngờ được, Marvin nói một câu thành sấm, mà càng không ngờ chính là, thời kỳ động dục của Hoa Tranh lại tới sớm.

Một tháng trước ngày đối phương đầy 20 tuổi, Dương Lực đã bắt đầu chuẩn bị tiệc sinh nhật cho Hoa Tranh, đây là lần đầu tiên anh lấy danh nghĩa quán gia và người yêu chuẩn bị cho đối phương món quà long trọng như vậy, trình độ coi trọng có thể thấy được chút ít.

Mà lúc này, không biết sao Hoa Tranh đột nhiên rơi vào trạng thái sốt nhẹ, hai người họ đã rất lâu không đơn độc ở chung vượt quá một giờ.

Bác sĩ đi theo từng tới mấy chuyên, đều không tra ra bệnh gì, biểu hiện trên vòng tay cũng là bình thường, tuy rằng cơ thể Hoa Tranh không quá thoải mái, nhưng tinh thần lại rất không tệ, sau khi uống ống thuốc ức chế cuối cùng trong ngày, hẳn rất hi vọng được ôm Dương Lực ngủ trưa.

“Không cần gọi bác sĩ tới xem một chút nữa sao?” Đã qua cuối thu, quần gia trẻ tuổi bận rộn tới giữa trưa vẫn đổ một chút mồ hôi, trong phòng có buồng tắm, Dương Lực cởi áo khoác, chỉ mặc một cái áo sơ mi phanh ngực.

Hoa Tranh chỉ cảm thấy một luồng mùi vị ngào ngạt thơm ngọt xông vào mũi, làm người ta đầu vầng mắt hoa.

Dương Lực bị sắc mặt của hắn dọa hết hồn, vội vàng tiến lên giơ tay lên sờ sờ trán đối phương, cũng không biết Hoa Tranh lớn thế nào, gần 20 tuổi mà còn chưa ngừng phát triển, không tới nửa năm ngắn ngủi đã cao lên không ít, đã sắp vượt qua anh nửa cái đầu.

“Chỗ nào không thoải mái?” Dương Lực lo lắng hỏi, anh nửa ôm Hoa Tranh, mới phát hiện nhiệt độ của đối phương cao dị thường.

Vòng tay của Hoa Tranh đột nhiên vang lên sắc bén.

Dương Lực cúi đầu chậm nửa nhịp, còn chưa không thấy rõ đèn đỏ sáng lên trên đó, đã cảm thấy phía sau đau đớn, là bị Hoa Tranh đẩy bay ra ngoài, cả người đụng vào góc bàn.

“...” Hoa Tranh bịt mũi, máu tươi tí tách rơi xuống trên sàn nhà, mắt hắn đỏ ngầu ngẩng đầu lên, dường như muốn xác nhận tình hình Dương Lực, rồi lại cố không chế quay mặt đi, khàn giọng nói, “Anh đi ra ngoài.”

Dương Lực đỡ eo, đương nhiên anh không thể không làm gì cả mà nghe lời Hoa Tranh đi ra ngoài, trạng thái của đối phương như vậy thực sự rất làm cho người ta lo lắng. Dù chưa từng trải qua thì Dương Lực cũng không hề dốt nát, kiến thức và chuẩn bị tích lũy thường ngày khiến anh không khó nhìn ra là Hoa Tranh phát tình sớm, tuy rằng không biết nguyên nhân động dục sớm, nhưng tình hình khẩn cấp như vậy, cũng không phải chuyện một mình Hoa Tranh có thể giải quyết.

Dương Lực lập tức gửi tin nhắn cho Marvin và Trần nữ sĩ.

Hoa Tranh không có ngăn cản hành động của đối phương, hắn mở to hai mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm mỗi một động tác của Dương Lực, có lẽ là thật sự bị thương phần eo, tốc độ hành động của Dương Lực hơi chậm đi một chút, anh gửi tin nhắn xong liền tận lực duy trì khoảng cách an toàn với Hoa Tranh đi xử lý vết bầm sau eo, kết quả mới vừa vén áo lên, liền cảm thấy có người dính vào sau lưng.

—— Giữa alpha hàng đầu và alpha bình thường, bất luận là cơ thể hay tinh thần đều có sự chênh lệch rất lớn, mà vào thời kỳ động dục, alpha hàng đầu càng có tính chất công kích nguy hiểm hơn —— xuất phát từ «Bàn luận về Alpha»

Dương Lực bị tóm tóc sau gáy, bị cưỡng ép ngẩng mặt lên tiếp nhận nụ hôn của Hoa Tranh... thay vì nói là hôn thì càng tương tự với gặm cắn hơn.

Cám ơn trời đất, người này còn chưa quên thói quen khi hôn, thậm chí Dương Lực còn lạc quan lo nghĩ xem trên mặt mình có thể bị đối phương cắn ra dấu hôn hay không.

So với xâm phạm thân thể, thứ Dương Lực chân chính không chịu nổi chính là tình triêu pheromone của đối phương, trước tiên không nói anh còn chưa tới thời kỳ động dục, pheromone chưa chín muồi cũng chưa ổn định, sau khi bị đối phương cưỡng ép kêu gọi, pheromone trong đầu hoàn toàn hỗn loạn.

Người lạnh căm căm, đầu đau đến nổ tung, ngay cả việc giữ ý thức tỉnh táo Dương Lực cũng rất khó làm được, chớ nói chi là ngăn cản Hoa Tranh tiến một bước xâm phạm. Chỉ có thể nói, may mà đối phương là trai tơ, lần đầu tiên luôn không tìm được kết cấu, hơn nữa dù Hoa Tranh đang ở thời kỳ động dục, thì cũng còn tiềm thức không muốn thật sự làm tổn thương Dương Lực.

Dương Lực có thể cảm giác được cả người mình bị ôm lên trên giường, quần áo anh đã bị lột sạch sành sanh, tình triêu pheromone của đối phương càng ngày càng dày đặc, khuấy đầu óc anh hỗn loạn không chịu được.

“Mình sẽ biến thành người thực vật nhỉ...” Dương Lực mơ hồ nghĩ, kỳ quái chính là anh lại không cảm thấy sợ sệt, thậm chí theo bản năng đưa tay ra, thả lỏng thân thể phối hợp với Hoa Tranh.

Động tác tiến vào của đối phương vô cùng dịu dàng, cũng có thể là do Dương Lực đã sắp triệt để mất đi ý thức, anh gần như không cảm giác được đau đớn gì, mà kỳ quái chính là, Hoa Tranh cũng không có lập tức ký kết khế ước “vĩnh hằng”, trong lúc mơ hồ hồ hồ, Dương Lực có thể cảm giác được đối phương đang không ngừng hôn môi mình.

Vào lúc cuối cùng của ký ức, có giọt nước nóng bỏng, từng giọt từng giọt, rơi xuống trên mặt anh.

Hơi mặn mà lại đắng chát.

20. Chương 20

Chưa bao giờ có alpha nào vẫn có thể ngừng việc “ký kết” dưới tình huống đã đi vào, tối thiểu Marvin sống hơn 30 năm thật sự chưa bao giờ gặp.

Bởi vì ai cũng biết, lúc pheromone ở giá trị cao nhất mà cưỡng ép ngừng lại tuyệt đối sẽ tạo thành tổn thương nghiêm trọng đối với bản thân, huống chi cũng không alpha nào có thể khống chế nổi pheromone ở thời kỳ động dục.

Sau khi nhận được tin tức của Dương Lực, người chạy tới trước hết chính là Marvin.

Vốn cho là sẽ thấy hiện trường khốc liệt đến không thể thu dọn, kết quả Dương Lực chỉ hôn mê mà thôi.

Người chân chính xảy ra vấn đề lại là Hoa Tranh.

Hậu quả áp chế pheromone một cách cưỡng ép làm cho thần kinh thị giác của hắn xuất hiện tổn thương nghiêm trọng, mà pheromone của Dương Lực tuy rằng cũng có chút hỗn loạn, nhưng phần đại não lại được Hoa Tranh bảo vệ rất tốt.

... Lần này ngay cả Marvin cũng không thể không cảm khái sự vĩ đại của tình yêu.

Chỉ cần ngửi mùi là Marvin đã có thể xác định hai người này không có ký kết đến cuối, cả kinh nói: “Thế mà cậu có thể chịu đựng không cảm vào hả?” Dù sao thì nồng độ pheromone trong phòng này, đổi thành bất cứ alpha hoặc là omega nào không có đẳng cấp như Marvin tới đây đều sẽ không kiềm giữ được.

Hoa Tranh hé miệng, không nói gì, hai mắt hắn đã không thấy rõ bất cứ thứ gì, chỉ có điều tâm tình coi như tương đối bình tĩnh, hắn ra hiệu Marvin kiểm tra tình hình của Dương Lực trước.

Mấu chốt vẫn là mức độ bị thương thần kinh não bộ, tuy rằng Hoa Tranh khống chế pheromone của mình ở thời khắc sống còn vốn là để bảo vệ, nhưng hoặc nhiều hoặc ít, dưới cơn tình triều quy mô lớn, Dương Lực vẫn bị tổn thương.

Bởi vì pheromone hỗn loạn, Dương Lực vẫn luôn nằm ở trạng thái hôn mê, nhưng kết quả kiểm tra não bộ lại lạc quan đến bất ngờ, cũng không biết lúc đó Hoa Tranh sao lại làm được, có thể bảo vệ được phần hồi hải mã của đối phương.

“Tuy pheromone alpha có thể dùng để khuấy nhiễu đại não và tình triều của omega.” Giọng điệu Marvin nghiêm nghị, “Nhưng cậu cũng làm loạn quá rồi.”

Y liếc mắt nhìn Hoa Tranh, người đàn ông đó đang để bác sĩ kiểm tra đôi mắt, cũng không biết người đó đang suy nghĩ gì, thế mà không có chút hoảng loạn và bất lực nào sau khi bị mù, mắt bị mù mà cứ bình thường như uống nước ăn cơm.

Bởi vì hồi hải mã được bảo vệ, đoạn ký ức này của Dương Lực đương nhiên sẽ không bị ảnh hưởng, thế nhưng pheromone của alpha chỉ có thể do tự mình khống chế, sau khi xác nhận não bộ Dương Lực không bị tổn thương gì khác, bác sĩ hỏi Hoa Tranh có muốn giải trừ việc bảo vệ hồi hải mã hay không.

Marvin cảm thấy vấn đề này quả thực là hỏi không, tình nhân nhỏ hai người tình cảm tốt như vậy, kế tiếp sẽ còn ở chung kết hôn, Hoa Tranh bảo vệ hồi hải mã của Dương Lực chỉ là sợ đại não tổn thương phá hoại ký ức, hiện giờ có thể khôi phục không phải chỉ là chuyện trong vài phút thôi sao.

Nhưng kết quả vừa vặn ngược lại, Hoa Tranh không hề định làm gì.

Hắn đứng ở trước giường Dương Lực, đôi mắt mù không nhìn thấy gì, Hoa Tranh đưa tay ra, đầu ngón tay khẽ vuốt ve khuôn mặt, trán, lông mày, hai má Dương Lực, cuối cùng dừng ở trên đôi môi.

Marvin ở bên cạnh nhìn mà gấp muốn chết, y không hiểu, đang là kịch bản yêu đương ngọt ngào êm đẹp, mắc gì Hoa Tranh lại muốn diễn thành phim cầu huyết tám giờ chứ!

“Ngài quyết định để hắn phong tỏa đoạn ký ức này sao?” Bác sĩ xác nhận lại một lần.

Hoa Tranh cúi đầu, bởi vì sắc tố da nhạt màu, nên con ngươi hắn là màu hổ phách trong suốt, đôi mắt đẹp như thế, hiện tại thành như vậy, là ai cũng sẽ cảm thấy đáng tiếc.

“Đúng thế.” Hoa Tranh bình tĩnh nói, “Sau khi hắn tỉnh lại mấy người cứ nói hắn bị ngã lúc cưỡi ngựa, hôn mê mấy ngày.”

Hồi hải mã là Hoa Tranh dùng pheromone khóa lại, không có bản thân hắn tự mở ra, ai cũng không mở được.

Marvin cau mày: “Rốt cuộc cậu đang suy nghĩ gì vậy...”

Hoa Tranh không nói gì, kỳ thực hắn cũng không biết mình đang suy nghĩ gì.

Hắn vẫn luôn kiêu ngạo, dù là sau khi tâm ý tương thông với Dương Lực thì hắn cũng vẫn cứ kiên trì tin tưởng giữa họ sẽ không tồn tại bất cứ vấn đề gì.

Mà bây giờ, Hoa Tranh vì sự tự phụ của mình, trả một cái giá đau đớn thê thảm.

Người hắn trân ái, suýt chút nữa đã bị dục vọng của hắn phá hỏng.

“Omega phải 30 tuổi mới coi như chính thức thành niên, tiến vào thời kỳ động dục.” Hoa Tranh chậm rãi nói.

Marvin: “...”

Hoa Tranh rũ mắt xuống, thấp giọng nói: “Tôi không có sự tự tin đó, có thể không chế được pheromone của mình trước khi hắn động dục.”

“Tôi yêu hắn như vậy, làm sao nhẫn tâm tổn thương hắn.”

“Nhưng tôi lại sợ mình không thể rời bỏ hắn.”

Hoa Tranh giơ tay lên, phất qua trước hai mắt mình, cười cười: “Nếu không nhìn thấy, e rằng có thể tốt hơn chút.”

Marvin có chút ghen ngào: “Hoa Tranh...”

“Marvin.” Hoa Tranh ngắt lời, hần nghiêng đầu, nhìn đối phương: “Có phải là, rốt cuộc tôi cũng lớn rồi không.”

Dù trải qua nhiều năm như vậy, Marvin nhớ tới ngày đó cũng vẫn cứ không nỡ nhả tâm, thở dài thở ngắn.

Trong 7 người bọn họ, Hoa Tranh nhỏ tuổi nhất, tuy mấy ông anh khác vẫn luôn nói muốn hần debut ở vị trí trung tâm, đi vào bần lầy, nhưng thực ra trong lòng lại thương thẳng em út này nhất.

Bằng không cũng không nuôi ra được cái tính kiêu ngạo tự phụ, trẻ trâu ấu trĩ của Hoa Tranh.

Trên đời khổ nhất là tương tư, mà Hoa Tranh, cam tâm tình nguyện thành người khổ nhất.

Sau khi Dương Lực tỉnh lại, kết thúc công việc ở chuồng ngựa, anh quên hết tất cả, vui vẻ về trường học tốt nghiệp, quần gia hàng đầu luôn là nhân tài khan hiếm, học sinh tốt nghiệp tìm việc làm cũng không phải việc khó.

Bởi vì bất ngờ trước đó, vòng tay của Dương Lực bị hỏng, đương nhiên, những người khác cũng lừa anh là bị rút hỏng, anh không hề nghi ngờ, tùy tiện tìm một doanh nghiệp đại lý sửa chữa.

Tin tức này Hoa Tranh cũng biết, hần không hề nhắc một chữ, thế nhưng ai cũng rõ danh sách truyền tin cá nhân trong vòng tay của hần chỉ có một người, mà một chút ràng buộc cuối cùng này, cũng mai danh ẩn tích.

Trần nữ sĩ và Marvin không phải chưa từng kiến nghị hần trị liệu hai mắt.

Nhưng Hoa Tranh vô cùng cố chấp.

Giống như đôi mắt và cái tên trong danh sách truyền tin cá nhân là một chút tưởng niệm cuối cùng của hần, hần cẩn thận từng li từng tí một trông coi ký ức, đứng xa xa nhìn cuộc sống của Dương Lực.

Marvin luôn sợ hần ghen ra bệnh, cùng mấy hội viên Thiêu thiêu thiêu khác tặng hần một con robot thú cưng liên thông ngũ giác.

Kết quả cũng không biết Hoa Tranh “nuôi” thế nào, tính khí con robot thú cưng kia quả thực là giống hần như đúc.

Cho nên sau này đối quản gia đều không kiên trì làm được nửa năm.

Marvin cũng không phải chưa từng lén lút thành khẩn nói với hắn: “Cậu vẫn đang chờ à?”

Hoa Tranh ngồi ở trong thư phòng đã được cải tạo, bởi vì mù mắt, nên cửa và tường cách ly đều bỏ đi, đồ đạc cũng đều là thiết kế tự động hóa, hiển nhiên hắn thích ứng nhanh chóng mà thoải mái, không có một chút không ổn nào.

“Còn năm năm.” Hoa Tranh ngồi trên sofa đơn bằng da thật màu xanh sẫm, hắn đưa tay ra, đầu ngón tay vuốt lông bờm báo sư tử robot, “Tôi cũng không phải không chờ nổi.”

Marvin tức giận nói: “Cậu biết chắc cậu ta sẽ không yêu người khác à?”

Hoa Tranh: “Tự nhiên là có người giúp tôi trông nom.”

Marvin: “...” Tuy rằng y rất đồng cảm với Hoa Tranh, thế nhưng bây giờ nhìn lại, Hoa lão gia cũng thật là biến thái.

Từ sau sự cố lần đó, người trong trang viên đã không còn gọi Hoa Tranh là tiểu lão gia nữa, mà chính thức gọi là Hoa lão gia. Hắn bắt đầu học cách ứng phó truyền thông, quản lý sản nghiệp, trở thành người dẫn đầu tin tức hóng chuyện trong các topic 818 hot toàn cầu, Hoa Tranh cũng coi như chân chính debut ở vị trí trung tâm của Liên minh chó FA bất tử thiêu thiêu thiêu, cùng các anh em đi trên con đường bùn lầy.

Ngay cả nội dung về hắn trong bách khoa vũ trụ cũng nhiều hơn mấy ông anh khác gấp đôi.

Dù sao thì máu chốt vẫn là quá đẹp.

Ngay cả bây giờ, dưới tình huống mất đi ký ức, Dương Lực vẫn bị Hoa Tranh hút hồn chặt chẽ.

Marvin không ít lần âm thầm rửa xả là Dương quản gia quá nông cạn.

Máy bay tư nhân của Hoa Tranh suốt đêm bay về đế đô, Marvin còn đắm chìm trong mấy câu mà Hoa Tranh nói trước đó lúc ở trên máy bay.

Y xâu chuỗi trước sau, dường như rốt cuộc cũng phát hiện một vài thứ.

“Lúc đó xác thực cậu không có ký kết quan hệ ‘vĩnh hằng’, ” điểm ấy không lừa được Marvin, mọi người đều là alpha hàng đầu, người thôi là có thể đoán được rồi, “Nhưng cậu lại nói cậu ta sẽ không bị ai khác ngoài cậu hấp dẫn...” biểu cảm của Marvin có chút quái lạ, “Cho nên, kỳ thực cậu đã ‘làm’, chỉ là không ‘làm’ đến cuối cùng...?”

Hoa Tranh đã chuẩn bị xuống máy bay, dù hắn không nhìn thấy, cũng có thể tưởng tượng được giờ khắc này Dương Lực đứng ở thảm cỏ cách đó không xa đợi chờ.

Sống lưng quần gia trẻ tuổi thẳng tắp, âu phục đuôi nhọn bó quanh vòng eo đẹp đẽ, cần cổ màu chocolate đeo vòng da hợp ý mình.

“Anh biết cái gì? Lão xử nam.” Hoa Tranh khịt mũi coi thường, hắn tiếp nhận mũ dạ Trần nữ sĩ đưa lên, đội lên mái tóc dài màu trắng bạc, “Cái đó kêu là làm tình.”

Marvin: “...”

21. Chương 21

Đây là lần thứ hai Dương Lực tự mình nghênh đón Hoa Tranh.

Lão gia cũng không có gì thay đổi, đề mũ lại không nhanh không chậm bước xuống thang cuốn trong dòng khí lưu, anh có chút sốt sắng, chờ đối phương đi vào mới tiếng lên chào hỏi.

“Ngài trở về rồi.” Dương Lực hơi khom người, anh thay một bộ trang phục quần gia hoàn toàn mới, trong cổ áo sơ mi thêu viền hoa phức tạp.

Hoa Tranh không nói gì, hắn gỡ bao tay ra, đầu ngón tay thành thạo lướt qua cổ Dương Lực, dừng trên hầu kết quần gia trẻ tuổi, sau đó nhẹ nhàng khều vòng cổ lục lạc.

“Keng” một tiếng, Hoa Tranh lộ ra chút nụ cười: “Bé ngoan.”

Hai má Dương Lực khô nóng, ngay cả trên lưng cũng chảy ra chút mồ hôi, anh không nhịn được đưa tay ra, nắm lòng bàn tay Hoa Tranh, lại nhanh chóng thả ra, thấp giọng nói: “Hoan nghênh ngài trở về.”

Hoa Tranh “nhìn” anh nửa ngày, thở dài: “Tôi đã trở về.”

Chuyện phát sinh vào thời kỳ động dục đặc thù của Dương Lực trước đó, Hoa Tranh không chủ động nhắc, Dương Lực cũng không tiện hỏi.

Lúc đó pheromone cả người anh đều hỗn loạn, ký ức vụn vặt lại không hoàn chỉnh, nhưng chỗ mấu chốt thì vẫn nhớ rõ, đương nhiên sau đó nghĩ đến chuyện không biết xấu hổ mình làm ra, quần gia trẻ tuổi liền hận không thể chui vào trong phòng cách ly trốn mất biệt một lần nữa.

Dương Lực không biết rốt cuộc lão gia có tâm tư gì, rõ ràng là khiến cho mình động tình với hắn, rồi lúc mẩu chốt lại không “kết” với mình, chắc là ghét mình nhỉ... thời kỳ động dục đặc thù cũng là lão gia hỗ trợ mới qua nổi.

“Rốt cuộc hắn có thích mình không ta?” Dương Lực không nhịn được lăm bằm lằm bằm.

Trần nữ sĩ ở một bên như là nghe chuyện đáng sợ gì đó, vẻ mặt mặt mớ nhìn anh: “Cậu đang nói gì?”

Mặt Dương Lực hơi đỏ, khẽ khàng nói: “Tôi muốn biết là, rốt cuộc lão gia có thích tôi hay không...”

Trần nữ sĩ trừng mắt: “Hắn mù, cậu cũng mù theo hả?”

Dương Lực: “...”

Trần nữ sĩ tức giận nói: “Hôm nay cậu quét tước phòng hắn, đừng quên sửa sang lại tủ mũ áo.”

Việc sửa sang lại tủ mũ áo thường thì sẽ không để người ngoài làm, đương nhiên Dương Lực là một ngoại lệ, bằng không lần trước anh cũng không có cách nào trộm được một cặp bao tay của Hoa Tranh.

Mấy vật phẩm bên người của lão gia từ trước đến giờ luôn cộp mác cá nhân, mỗi lần Dương Lực bước vào đều có thể ngửi được mùi vị pheromone của Hoa Tranh nồng nặc.

Anh sửa sang lại tủ bao tay, cặp bao tay mình trộm lần trước đã giặt sạch, tình cờ liếc mắt nhìn một cái vẫn nhiều loạn tâm hồn.

Không biết có phải là ảo giác hay không, vòng da dường như lại thêm mấy sợi, xem ra chính là chuẩn bị cho Dương Lực.

Quần gia trẻ tuổi thực sự là vừa thẹn vừa nóng người, cuối cùng cũng chỉ có thể làm như không nhìn thấy, nhanh chóng khép tủ, chỉ là không biết sao, quỷ thần xui khiến, Dương Lực lại không nhịn được một lần nữa mở ngăn tủ bao tay ra.

Anh chọn rất lâu, tìm một cặp bằng da màu trắng, vuốt ve một hồi, cẩn thận từng li từng tí một bỏ vào trong túi.

Lúc đang chuẩn bị rời đi, phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói quen thuộc.

“Anh đang làm gì?” Giọng điệu Hoa Tranh lạnh nhạt không gợn sóng.

Dương Lực đột nhiên xoay người, nhìn thấy lão gia xoa tung mái tóc dài màu trắng bạc, không có biểu cảm gì dựa vào trên cửa.

“...” Dương Lực không nói được một câu nào.

Anh biết rõ đối phương không nhìn thấy, cũng không thấy bất cứ thứ gì, nhưng chỉ cần Hoa Tranh đứng ở đằng kia, là đã có thể làm cho anh không chỗ giấu thân.

Hoa Tranh không nhận được hồi đáp, nhưng dường như hắn cũng không ngại, hắn ngồi dậy, từ từ đi về hướng quần gia của mình.

Dương Lực theo bản năng lui một bước, lưng anh đã kề sát tới học tử.

Hoa Tranh đi tới trước mặt anh, khoảng cách gần đến độ chỉ cần anh thoáng ngẩng đầu là có thể nhìn được cằm đối phương.

“Đã lần thứ hai.” Hoa Tranh thấp giọng nói, hắn đưa tay ra, dán vào lồng ngực Dương Lực, Dương Lực không nhận được co rụt một chút, đầu ngón tay thon dài trắng nõn có chút ngạo mạn đẩy vạt áo ra, sau đó luồn vào túi áo bên trong, chậm rãi rút cặp bao tay màu trắng kia ra.

Dương Lực xấu hổ mặt mày đỏ ửng, muốn rỉ cả máu, hận không thể nhắm mắt lại không nhìn nữa.

Hoa Tranh lại không chịu dễ dàng buông tha anh.

Tay người đàn ông vẫn còn trong vạt áo anh, dán vào da thịt, trượt tới gần đầu vú, cuối cùng không nhẹ không nặng nhào nặn thưởng thức, mãi đến tận khi nó sung huyết đứng thẳng.

“Tự anh nói xem.” Hoa Tranh tiến đến bên tai Dương Lực, hắn ngậm lấy vành tai căng máu của đối phương, “Tôi nên trừng phạt anh thế nào?”

Lần này hai người bọn họ đều không ở thời kỳ động dục.

Nhưng thực sự cũng không có gì đáng lo, omega và alpha thành niên chỉ cần trước đó từng có tiếp xúc da thịt, coi như không phải mức độ “kết kết”, thì cũng rất dễ sản sinh phản ứng với pheromone của đối phương, cho nên kỳ thực nói trắng ra là, pheromone lựa chọn “chân mệnh thiên tử” vô cùng đơn giản thô bạo, lần thứ nhất mấy người không thành công không sao cả, linh hồn luôn có thể chỉ dẫn hai người tới lần thứ hai.

Dương Lực nhẫn nhịn khổ cực, Hoa Tranh há lại không phải thế, mặc dù tám năm nay đã trưởng thành, nhưng chỉ cần đối mặt Dương Lực, tính tình lại trở nên trẻ con.

Hắn muốn nhìn ánh mắt mê luyến của người kia.

Muốn Dương Lực cương chiều lại yên lòng phục tùng mình.

Muốn bắt nạt anh khóc, lại muốn nhìn anh cười với mình.

Phòng chứa quần áo nhỏ hẹp, độ dung chứa cũng có hạn, Hoa Tranh một thân ăn mặc chỉnh tề, Dương Lực lại không may mắn như vậy.

Anh bị yêu cầu cởi hết quần áo, thân thể trần truồng, da thịt màu chocolate phối với thảm len trắng như tuyết trên sàn nhà, gây thơ lại sắc tình.

Hoa Tranh đưa tay ra, đầu ngón tay móc lấy vòng cổ đối phương, nhẹ nhàng kéo anh đến trước mặt.

Hắn cúi đầu, ra lệnh: “Hôn tôi.”

Dương Lực nỗ lực ngẩng đầu lên, đôi môi anh no đủ mà nóng bỏng, lại e lệ chỉ dám nhẹ nhàng thăm dò chạm nhẹ vào, Hoa Tranh nhú mày, đầu lưỡi cạy kẽ răng đối phương ra.

Trước đã nói, khác với bề ngoài lạnh nhạt cấm dục, nụ hôn của Hoa Tranh luôn luôn nồng tình mật ý, thời gian lâu, Dương Lực luôn hoài nghi lượng hô hấp của đối phương rốt cuộc tốt bao nhiêu.

Một nụ hôn kết thúc, hơi thở Hoa Tranh chỉ khê rối loạn, Dương Lực thì lại kẹp chặt đùi, chỉ lo đối phương phát hiện phản ứng của mình.

Chỉ tiếc, anh có phản ứng hay không, Hoa Tranh căn bản không cần dùng đôi mắt để xem.

Lão gia đi chân trần, nhẹ giẫm lên dương vật cương cứng của Dương Lực.

Dương Lực không kịp chuẩn bị rên rỉ một tiếng.

Hoa Tranh cũng không buông tha anh, người đàn ông ấy có chút ác liệt giẫm đè một chốc, mãi đến tận khi cảm thấy lòng bàn chân dính chút tinh thủy dính dính.

“Tôi chưa cho anh bắn.” Hoa Tranh nhàn nhạt nói.

Dương Lực bị hắn làm cho hơi sợ, không nhịn được thấp giọng cầu xin tha thứ vài câu.

Hoa Tranh ra lệnh: “Lại đây, giúp tôi cởi quần áo.”

Rốt cuộc Dương Lực có thể thở ra một hơi, anh nằm một chỗ, ngồi dậy cởi cúc áo sơ mi của Hoa Tranh, cũng không biết là tay anh run, hay là do tơ lụa áo sơ mi của lão gia quá trơn trượt, cái cúc thứ nhất cởi nửa ngày mới ra.

Hoa Tranh cúi đầu, hôn trán Dương Lực.

Vì vậy cái cúc thứ hai cũng khỏi cần cởi, Dương Lực mơ mơ hồ hồ lại hôn nhau với lão gia, quần áo tự nhiên không cần anh cởi nữa, lúc bị ôm lên trên giường rõ ràng là quần gia trẻ tuổi còn chưa kịp hoàn hồn.

“Sức lực ngài thật lớn...” Dương Lực thật lòng cảm khái, tuy rằng Hoa Tranh cao hơn anh, nhưng mình cũng không thấp, có thể ôm công chúa như thế lên trên giường, nhìn thế nào cũng thấy không phải việc thoải mái.

Động tác Hoa Tranh hôn anh chưa ngừng, nghe được câu này lại nở nụ cười: “Trước đây anh cũng đã từng nói lời này.”

Dương Lực bị tình triều mãnh liệt quấy nhiễu đến thần trí không rõ ràng, cố gắng nghĩ ngợi nhưng làm thế nào cũng không nhớ ra được mình từng nói lúc nào.

Lúc huyết khẩu bị căng ra vẫn hơi đau, Hoa Tranh cũng không vội vã hành động.

Dương Lực mê man nhìn về phía hấn.

“Dương Lực.” Hai mắt màu hổ phách của Hoa Tranh “nhìn” người dưới thân, “Tôi muốn ký kết kết ước vĩnh hằng với anh, anh có bằng lòng hay không?”

... Loại thời khắc máu chốt này, có ai mà nói không muốn đâu?!

Dường như Hoa Tranh biết anh đang suy nghĩ gì, bình tĩnh nói: “Anh không có động dục, tôi cũng thế, cho nên nếu như anh không muốn, tôi sẽ không miễn cưỡng anh.”

Dương Lực: “...”

Hoa Tranh nhú nhú mày, hấn uốn eo lên, để cho mình tiến vào càng sâu: “Trả lời?”

Dương Lực không nói gì, anh nâng nửa người trên, chủ động vụng về hôn môi Hoa Tranh.

“Ngài bằng lòng kết hôn với tôi không?” Dương Lực thấp giọng thở gấp, cẩn thận từng li từng tí một dò hỏi đối phương, “Ngài bằng lòng gả cho tôi không, lão gia?”

Hoa Tranh cũng không có vội vã đưa ra đáp án, dương vật hắn đã hoàn toàn cắm vào huyết khẩu của đối phương, Dương Lực chỉ cảm thấy có thứ gì đó kết ấn ở trong người, pheromone của Hoa Tranh điên cuồng tràn vào đầu óc mình.

Thậm chí anh có thể cảm giác được điểm ký ức trên hồi hải mã càng ngày càng sáng, cuối cùng vỡ vụn, đổ ập vào trong linh hồn anh.

Hoa Tranh hôn vệt nước mắt bên khóe mi anh, thấp giọng nói: “Anh quên rồi sao, thật lâu trước kia, anh đã từng cầu hôn tôi.”

“Mà câu trả lời của tôi vẫn chưa từng thay đổi.” Hoa Tranh lại trao đổi một nụ hôn quần quýt với quần gia trẻ tuổi của mình, “Tôi yêu anh, tôi bằng lòng.”

—————END—————

—————oOo—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-thieu>